

Isaac
ASIMOV

RĂTĂCITOR ÎN SPAȚIU

Editura LUCMAN

ISAAC ASIMOV

RĂTĂCITOR ÎN SPAŢIU

Versiunea 2.0

Traducere de: Virgiliu Păstoreanu
Titlul original: DAVID STARR – SPACE RANGER
Editura LUCMAN

CUPRINS

PARTEA I
RĂTĂCITOR ÎN SPAŢIU

1. Prunele de pe Marte

David Starr se uita exact la el, aşa că văzu ce se întâmplă. Îl văzu murind.

David îl aştepta răbdător pe doctorul Henree şi, între timp, se bucura de atmosfera celui mai nou restaurant din *International City.*

Urma să fie prima lui sărbătorire adevărată după ce obţinuse gradul şi calificarea de membru cu drepturi depline în Consiliul Ştiinţei.

Nu-l deranja să aştepte. *Café Supreme* lucea încă de vopselurile în cromosilicon proaspăt aplicate. Lumina difuză care se împrăştia uniform în toată sala nu avea o sursă vizibilă. La capătul de la perete al mesei unde stătea David se afla un mic cub strălucitor care conţinea o replică tridimensională în miniatură a unei orchestre ce oferea un fundal muzical liniştitor. Bagheta dirijorului era doar o lumină de câţiva milimetri în mişcare şi, desigur, masa era una de tipul Sanito, ultima invenţie în materie de câmp antigravitaţional, care, în afara unui pâlpâit domol, părea aproape invizibilă.

Ochii căprui ai lui David cercetau celelalte mese pe jumătate ascunse în separeuri, asta nu din plictiseală, ci doar pentru că oamenii îl interesau mai mult decât orice chestie tehnică pe care ar fi putut s-o prezinte *Café Supreme.* Televiziunea tridimensională şi câmpurile antigravitaţionale erau nişte minuni cu zece ani în urmă, acum însă deveniseră arhicunoscute. Spre deosebire de asta, oamenii nu se schimbau. Chiar şi acum, la zece mii de ani după construirea piramidelor şi la cinci mii de ani de la prima bombă atomică, erau încă un mister nerezolvat şi o minune mereu nouă.

Erau acolo o tânără îmbrăcată cu o rochie drăguţă, râzând amabil cu cel care stătea în faţa ei; un bărbat între două vârste, cu haine de sărbătoare ce păreau că-l stânjenesc, tot apăsând pe butoanele meniului de la

chelenerul-robot în timp ce soţia şi cei doi copii priveau solemn; precum şi doi oameni de afaceri discutând înfocat în timp ce-şi savurau desertul.

Totul se întâmplă exact când privirea lui David ajunse la cei doi oameni de afaceri. Unul dintre ei, cu faţa congestionată, mişcându-se convulsiv, încercă să se ridice. Celălalt, aproape strigând, întinse mâna într-un gest slab de ajutor, dar primul deja căzuse pe scaun şi începuse să alunece sub masă.

David se ridică de la primele semne de agitaţie şi, cu picioarele lui lungi, parcurse din trei salturi mari distanţa dintre cele două mese. Ajunse acolo, atinse un buton de lângă televizorul tridimensional şi imediat apăru o cortină violetă cu desene fluorescente, închizând complet separeul. Asta pentru a nu mai atrage atenţia. Mulţi dintre cei prezenţi acolo preferau să se bucure de acest fel de izolare.

Abia atunci îi reveni vocea celuilalt bărbat de la masă.

— Manning e bolnav. Are un atac de apoplexie. Eşti doctor? întrebă el.

Vocea lui David era calmă şi avea un ton normal ce dădea încredere.

— Stai liniştit şi nu scoate nici o vorbă. O să-l chemăm pe director şi vom face tot ce se poate, spuse el.

Deşi cel care părea mort era destul de bine făcut, David îl apucă şi îl ridică ca pe o păpuşă de cârpă. Împinse la o parte masa cât putu de mult, în timpul ăsta degetele lui fiind separate nefiresc de câţiva centimetri de câmp antigravitaţional. Apoi îl întinse pe bărbatul bolnav pe scaun şi, desfacându-i cusătura *Magno*de la cămaşă, începu să-i facă respiraţie artificială.

David nu-şi făcea nici o iluzie că-l va putea salva. Cunoştea simptomele: înroşirea bruscă, pierderea respiraţiei şi a glasului, cele câteva minute de luptă între viaţă şi moarte, apoi sfârşitul.

Cortina se dădu la o parte. Cu o promptitudine admirabilă, directorul răspunsese la semnalul de urgenţă pe care David îl transmisese înainte să-şi părăsească masa. Directorul era un tip scund şi gras, îmbrăcat în negru, cu

haine bine ajustate cu o croială conservatoare. Faţa lui avea o expresie agitată.

— Cineva din această aripă…, spuse directorul amuţind îndată ce ochii lui înregistrară imaginea.

Celălalt bărbat care supravieţuise începu să vorbească cu o viteză isterică.

— Mâncam atunci când prietenului meu i s-a făcut rău. Despre omul acesta nu ştiu nimic, nu ştiu cine este.

David abandonă încercările de a readuce la viaţă victima, încercări ce păreau a nu da nici un rezultat. Îşi trecu mâna prin părul castaniu de pe frunte, apoi întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi directorul?

— Sunt Oliver Gaspere, directorul restaurantului *Café Supreme,* răspunse uluit durduliul. A fost acţionat semnalul de urgenţă de la masa nr. 87 şi, când am ajuns acolo, nu era nimeni. Mi s-a spus că un tânăr tocmai a intrat în separeul de la masa nr. 94, am venit aici şi văd ceea ce văd!

Apoi se întoarse spunând:

— Am să chem doctorul. David îl opri:

— O clipă. Nu mai e de nici un folos. Omul ăsta e mort!

— Ce? strigă celălalt bărbat aflat la masă. Apoi se repezi strigând:

— Manning!

David Starr îl trase înapoi împingându-l spre tăblia nevăzută a mesei.

— Linişteşte-te. Nu-l mai poţi ajuta şi nici nu e momentul să facem gălăgie.

— Nu, nu, aprobă grăbit Gaspere. Nu trebuie să-i deranjăm pe ceilalţi clienţi. Dar, vedeţi dumneavoastră, un doctor tot va trebui să-l examineze pe bietul om pentru a determina cauza morţii. Nu pot permite nici o încălcare a regulilor în restaurantul meu.

— Îmi pare rău, domnule Gaspere, dar interzic ca acest om să fie examinat, indiferent de cine, în acest moment.

— Ce spuneţi? Dacă acest om moare de atac de cord…

— Vă rog, să fim cooperanţi şi să nu mai purtăm discuţii fără rost. Cum vă cheamă, domnule?

Bărbatul de la masă rămas în viaţă răspunse înfundat:

— Eugene Forester.

— Păi, domnule Forester, aş vrea să ştiu exact ce aţi mâncat dumneavoastră şi prietenul dumneavoastră.

— Domnule! zise micuţul director uitându-se la David cu nişte ochi ieşiţi din orbite. Sugeraţi că ceva din mâncare ar fi cauzat asta?

— Nu sugerez nimic. Întreb.

— Nu ai nici un drept să pui întrebări. Cine eşti? Eşti un nimeni. O să chem un doctor să-l examineze pe bietul om.

— Domnule Gaspere, asta e o problemă de competenţa Consiliului Ştiinţei.

Rulându-şi mâneca din *Metallit* flexibil, David îşi descoperi încheietura mâinii. Preţ de o clipă, tot ce se putea vedea era doar piele, dar în câteva secunde o pată ovală se închise la culoare, făcându-se apoi neagră. În interiorul ei, mici puncte luminoase clipeau şi se mişcau formând însemnul familiar ce reprezenta Carul Mare şi constelaţia Orion.

Buzele directorului începură să tremure. Consiliul Ştiinţei nu era o agenţie guvernamentală oficial recunoscută, dar membrii ei erau chiar mai puternici decât guvernul.

— Îmi pare rău, domnule, spuse directorul.

— Nu sunt necesare scuzele. Acum, domnule Forester, îmi răspunzi la prima întrebare?

— Am mâncat meniul special numărul trei, murmură Forester.

— Amândoi?

— Da.

— Nu a comandat nimeni altceva? întrebă David.

Studiase acest meniu la masa lui. *Café Supreme* avea în meniu delicatese extraterestre, dar meniul numărul trei era unul format numai din mâncăruri specific pământene: supă de legume, cotlet de viţel, cartofi copţi, mazăre, îngheţată şi Caféa.

— Da, s-a mai comandat, răspunse Forester încruntându-se. Manning a cerut la desert prune marţiene.

— Iar dumneata nu?

— Nu.

— Şi unde sunt acum prunele?

David mâncase şi el aşa ceva. Erau prune crescute în uriaşele sere de pe Marte, zemoase şi fără sâmburi, având o uşoară aromă de scorţişoară. Forester spuse:

— Le-a mâncat. Ce credeţi?

— Cu cât timp înainte să i se facă rău?

— Cu vreo cinci minute, aşa cred. Nici nu ne terminasem Caféaua, spuse Forester pălind. Erau otrăvite?

David nu răspunse. Se întoarse cu faţa la director şi îl întrebă:

— Ce ştii despre prunele de pe Marte?

— Totul e în regulă cu prunele de pe Marte. Totul.

Gaspere apucă perdelele separeului şi începu să le scuture nervos, dar cu toate astea nu uită să vorbească pe cel mai jos ton posibil:

— Prunele erau dintr-un transport proaspăt de pe Marte, transport testat şi aprobat de guvern. Am servit sute de porţii numai în ultimele trei seri. Nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta până acum.

— Ar trebui să dai ordin să se elimine prunele de pe Marte din lista cu deserturi până când le vom putea cerceta din nou. Şi în caz că nu sunt de vină prunele, ar fi bine să punem într-o cutie tot ce a mai rămas de la masă pentru cercetări.

— Imediat. Imediat.

— Şi bineînţeles, nu vorbeşti cu nimeni despre asta. Directorul se întoarse în câteva minute ştergându-şi sprâncenele cu o batistă subţire.

— Nu înţeleg. Chiar nu înţeleg, repeta la infinit.

David strânse farfuriile de plastic folosite pe care se mai aflau încă resturi de mâncare, adăugând ce mai rămăsese din pâinea prăjită; reacoperi ceştile cernite din care fusese băută Caféaua şi le puse deoparte. Gaspere încetă cu frecarea înnebunită a palmelor şi întinse un deget spre întrerupătorul de la marginea mesei.

Dar David se mişcă rapid şi directorul se sperie când îşi văzu încheietura mâinii strânsă ca într-o menghină.

— Dar, domnule, firimiturile!

— Le iau eu şi pe astea!

David îşi folosi briceagul pentru a strânge toate firimiturile, oţelul alunecând uşor pe „nimicul” câmpului antigravitaţional. Se îndoia de utilitatea unor astfel de mese. Transparenţa lor desăvârşită numai relaxantă nu putea fi. Imaginea farfuriilor şi a tacâmurilor aşezate pe „nimic” creau o senzaţie de încordare celor aflaţi la masă, iar pentru a se evita acest lucru, câmpul trebuia lăsat defazat pentru a induce scântei de interferenţă continue, care dădeau iluzia de substanţialitate.

Erau populare în restaurante pentru că la sfârşitul unei mese era suficient să extinzi un câmp de forţă cu numai câţiva centimetri pentru a curăţa firimiturile rămase. David îl lăsă pe director să facă extinderea numai după ce strânsese tot de pe masă şi îndepărtase siguranţa printr-o atingere de deget. De-abia atunci Gaspere îşi folosi cheia specială. Instantaneu apăru o suprafaţă nouă şi absolut curată.

— Un moment! spuse David.

Apoi îşi aruncă ochii la faţa metalică a ceasului de la mână, dând puţin la o parte un colţ al paravanului.

— Doctore Henree! spuse aproape în şoaptă.

Bărbatul înalt şi slab, între două vârste, aşezat pe scaunul pe care stătuse David în urmă cu cincisprezece minute, se ridică şi se uită la el surprins.

David îi zâmbea.

— Aici!

Apoi îşi puse un deget pe buze.

Doctorul Henree se ridică. Hainele îi atârnau neglijent, iar părul lui rar era pieptănat cu grijă pentru a ascunde chelia.

— David dragă, deja eşti aici? M-am gândit că întârzii. S-a întâmplat ceva? întrebă doctorul Henree.

Zâmbetul lui David pieri imediat.

— Încă unul, spuse el.

Doctorul Henree intră în separeu, se uită la cel care murise şi şopti:

— Dumnezeule!

— Ăsta e numai un fel de a vedea lucrurile, îi răspunse David.

— Cred..., zise doctorul scoţându-şi ochelarii şi trecând cu raza de forţă slabă a curăţătorului-stilou peste lentile înainte de a şi-i pune înapoi la ochi. Cred că ar fi bine să închidem restaurantul.

Gaspere deschise şi închise gura fără a scoate nici un sunet, exact ca un peşte. Într-un final reuşi să articuleze cu o voce aproape sugrumată:

— Să închidem restaurantul! A fost deschis doar o săptămână. Asta înseamnă faliment. Faliment total!

— Nu, numai pentru o oră. Va trebui să luăm cadavrul de-aici şi să cercetăm bucătăriile. Sunt convins că vreţi să înlăturăm orice suspiciune în legătură cu otrăvirea dacă se poate şi, în plus, nu ar fi prea convenabil pentru dumneavoastră ca noi să facem aceste lucruri în prezenţa clienţilor.

— Foarte bine atunci. O să am grijă să aveţi la dispoziţie restaurantul, dar îmi trebuie o oră pentru a-i lăsa pe clienţi să-şi termine masa. Sper să nu se facă nici un fel de publicitate.

— Nici o grijă, aveţi cuvântul meu.

Faţa plină de riduri a doctorului Henree era o mască de îngrijorare.

— David, se adresă el tânărului, sună tu la *Council Hali* şi cere să vorbeşti cu Conway. Există nişte proceduri în cazuri de genul ăsta. El va şti ce să facă.

— Trebuie să rămân şi eu? întrebă deodată Forester. Mi-e cam rău.

— David, ăsta cine e? întrebă doctorul Henree.

— Cel care a luat masa cu victima. Îl cheamă Forester.

— Atunci îmi pare rău, domnule Forester, dar va trebui să vă suportaţi răul aici.

Restaurantul era rece şi neprimitor acum când nu mai era nici un client. Câteva echipe de investigaţii se

perindaseră în tăcere. Cercetaseră bucătăriile atom cu atom. Nu mai rămăseseră în restaurant decât doctorul Henree şi David Starr, care stăteau acum la masă într-un separeu gol. Nu era aprinsă nici o lumină, iar televizoarele tridimensionale deveniseră nişte cuburi moarte de sticlă.

Doctorul Henree dădea din cap şi se gândea cu voce tare:

— Nu vom afla nimic. Sunt sigur de asta din proprie experienţă. Îmi pare rău, David. Nu aşa aveam de gând să sărbătorim.

— Avem destul timp pentru asta mai târziu. Mi-ai scris despre cazurile astea de otrăviri, aşa că eram într-un fel pregătit. Totuşi, nu eram conştient de tot acest secret care pare necesar până la urmă. Aş fi fost mai discret dacă aş fi ştiut.

— Nu. Nu foloseşte la nimic. Nu putem ascunde asta la nesfârşit. Încetul cu încetul vor apărea mici scurgeri de informaţii. Oamenii văd alţi oameni murind în timp ce mănâncă şi apoi aud despre alte cazuri de oameni morţi. Toţi mor numai în timp ce mănâncă. E rău, dar va fi şi mai rău. Oricum, o să discutăm mai mult despre asta mâine, când ne vom întâlni cu Conway.

— O clipă! zise David uitându-se în ochii bătrânului. E ceva care te îngrijorează mai mult decât moartea unui om sau moartea a o mie de oameni. Despre ce e vorba?

Doctorul Henree oftă.

— Mi-e teamă, David, că Pământul e în mare pericol. Cei mai mulţi din Consiliu nu cred asta, iar Conway este doar pe jumătate convins, dar eu sunt sigur că această aşa-zisă otrăvire a mâncării este o încercare inteligentă şi brutală de a prelua controlul asupra vieţii economice şi a guvernului de pe Pământ. Şi până acum, David, nu avem nici un indiciu care să ne conducă la cel care se află în spatele acestei ameninţări, şi nici nu ştim cum se va termina. Consiliul Ştiinţei are mâinile legate!

2. Grânarul din Spaţiu

Hector Conway, preşedintele Consiliului Ştiinţei, se uita pe fereastra apartamentului aflat la ultimul nivel din *Science Tower,* clădirea înaltă care domina suburbiile din partea nordică a uriaşului *International City.* Oraşul începea să strălucească în amurg. Peste puţin timp totul se va transforma în puncte lucitoare de lumină albă de-a lungul trotuarelor suspendate. Clădirile se vor lumina luând forma unor pietre preţioase o dată cu fiecare fereastră ce începea să strălucească. Aproape în centrul ferestrei se puteau vedea cupolele sălilor Congresului între care parcă era cuibărită reşedinţa guvernului.

Era singur în birou, iar încuietoarea automată era programată să se deschidă doar la amprentele doctorului Henree. Putea simţi cum presiunea asupra lui creşte. David Starr venea la el. Crescuse dintr-o dată, parcă în mod miraculos, şi era gata să primească prima lui misiune ca membru al Consiliului. Avea senzaţia că-şi aşteaptă propriul fiu. Şi, într-un fel, chiar aşa şi era. David Starr *era* fiul lui, al lui şi al doctorului Augustus Henree.

La început au fost trei: el, Gus Henree şi Lawrence Starr. Cât de bine şi-l amintea pe Lawrence Starr! Toţi trei făcuseră şcoala împreună, intraseră în Consiliu împreună, făcuseră primele investigaţii împreună; apoi Lawrence Starr fusese avansat. Era de aşteptat, fiind de departe cel mai bun dintre ei trei.

Aşa că primise o misiune la o staţie temporară de pe Venus, şi atunci, pentru prima dată, cei trei nu mai fuseseră împreună. Plecase cu soţia şi copilul lui. Soţia sa era Barbara. Frumoasa Barbara Starr! Nici el, nici Henree nu se căsătoriseră niciodată, şi nici unul nu-şi amintea să fi întâlnit vreo femeie care să poată fi comparată cu Barbara. Când s-a născut David, ei deveniseră unchiul Gus şi unchiul Hector, ajungând la un moment dat să-i spună chiar propriului tată unchiul Lawrence.

Şi apoi, în timpul călătoriei spre Venus, a avut loc atacul piraţilor. Fusese un masacru. Vasele piraţilor nu luau prizonieri în spaţiu, şi în două ore, mai mult de o sută de oameni îşi pierduseră viaţa. Printre ei se aflau Lawrence şi Barbara.

Conway îşi putea aminti ziua, chiar minutul, când ştirea a ajuns la *Science Tower.* Nave de patrulare ţâşniseră în spaţiu în urmărirea piraţilor şi atacaseră adăposturile asteroidului cu o furie cum nu se mai întâlnise. Nu a putut nimeni spune vreodată dacă i-au prins pe acei răufăcători care jefuiseră nava de transport ce se îndrepta spre Venus, dar puterea piraţilor fusese distrusă de la acea dată.

Dar vasele de patrulare au găsit altceva: o mică navă de salvare care se mişca pe o orbită nesigură între Pământ şi Venus şi emitea semnalele radio pentru ajutor. Înăuntru era numai un copil. Un copil de patru ani înspăimântat şi singur, care ore întregi a repetat pe un ton hotărât: „Mama mi-a spus că nu trebuie să plâng."

Era David Starr. Povestea lui văzută prin ochi de copil era una trunchiată, dar interpretarea destul de uşoară. Conway putea totuşi să-şi dea seama cum au fost acele ultime minute în interiorul navei atacate: Lawrence Starr murind în camera de comandă, luptând cu proscrişii care încercau să intre acolo; Barbara, cu blasterul în mână, împingându-l cu disperare pe David în nava de salvare, încercând să stabilească comenzile ca s-o lanseze în spaţiu. Şi apoi?

Avea o armă în mână. Atât cât a putut, probabil că a folosit-o împotriva piraţilor, iar când nu se mai putea face nimic a întors-o spre ea.

Conway suferea când se gândea la asta. Suferea, şi încă o dată îşi dorea să i se fi permis să însoţească navele de patrulare ca să poată, cu mâinile lui, să ajute la transformarea peşterilor asteroidului în gheizere incandescente de distrugere atomică. Dar membrii Consiliului Ştiinţei erau, spuneau ei, mult prea valoroşi pentru a-şi risca viaţa în acţiuni poliţieneşti, aşa că

rămăsese acasă şi citise ştirile pe măsură ce se derulau pe ecranul tele-proiectorului de ştiri.

Dintre toţi membrii Consiliului, el şi Augustus Henree îl adoptaseră pe David Starr, consacrându-şi viaţa scopului de a face să dispară din mintea copilului acele ultime amintiri oribile din spaţiu. I-au fost amândoi şi mamă şi tată; au avut personal grijă de educaţia lui. L-au crescut cu un singur gând în minte: să facă din el ceea ce fusese cândva Lawrence Starr.

Băiatul le-a depăşit aşteptările. Crescuse la fel de înalt ca Lawrence, atingând un metru optzeci şi cinci, era sprinten şi în acelaşi timp masiv, cu nervii tari şi muşchii puternici ai unui atlet, dar cu mintea ascuţită a unui savant genial. Şi în plus, părul lui castaniu care părea puţin ondulat, ochii mari şi căprui, o gropiţă în bărbie care dispărea când zâmbea erau toate moştenite de la Barbara.

A trecut ca vântul prin Academie, lăsând în urmă scântei şi cenuşa spulberată din fostele recorduri, atât în clasă, cât şi pe terenurile de antrenament.

Conway fusese neliniştit.

— Nu e un lucru normal, Gus. Îşi depăşeşte tatăl.

Iar Henree, care nu făcea risipă de vorbe, trăsese din pipă şi zâmbise mândru.

— Nu-mi place să vorbesc aşa, continuase Conway, pentru că o să râzi de mine, dar în chestia asta ceva nu e normal. Adu-ţi aminte că acest copil a fost abandonat în spaţiu două zile, doar cu peretele subţire al navei de salvare între el şi radiaţia solară. A fost doar la o sută doisprezece milioane de kilometri de soare, în timpul unei activităţi solare maxime.

— Din ce spui, se înţelege doar că David ar fi trebuit să fie ars de viu.

— Păi, nu ştiu, a mormăit Conway. Efectul radiaţiilor asupra ţesuturilor vii, ţesuturilor *umane* vii, îşi are misterul lui.

— Normal! Nu e un domeniu în care să poţi experimenta prea mult.

David terminase colegiul cu cea mai mare medie din istorie. Reuşise să facă lucrări originale în biofizică în anul terminal. Era cea mai tânără persoană care devenise vreodată membru cu drepturi depline al Consiliului Ştiinţei.

Conway pierduse toate astea. Acum patru ani fusese ales preşedinte al Consiliului Ştiinţei. Era o onoare pentru care şi-ar fi dat viaţa, deşi ştia că, dacă Lawrence Starr ar fi trăit, alegerea ar fi fost îndreptată spre o direcţie mai bună.

Şi a rămas doar cu nişte întâlniri întâmplătoare cu tânărul David Starr, pentru că a fi preşedinte al Consiliului Ştiinţei însemna ca viaţa ta să se reducă doar la problemele nesfârşite ale galaxiei. Chiar şi la probele de absolvire îl văzuse pe David doar de la distanţă. În ultimii patru ani probabil că nu-i vorbise mai mult de patru ori.

Aşa că inima începu să-i bată cu putere când auzi uşa deschizându-se. Se întoarse, venind repede să-i întâmpine pe cei doi.

— Bătrâne Gus! David, băiete! exclamă el strângându-le cu putere mâinile.

Trecuse o oră. Venise noaptea şi tot mai depanau amintiri în loc să se apuce serios de lucru.

David fu cel care sparse gheaţa:

— Am văzut prima otrăvire astăzi, unchiule Hector. Ştiam destule pentru a preveni panica, dar aş fi vrut să ştiu mai multe pentru a preveni otrăvirea.

Conway replică calm:

— Nimeni nu ştie atât de mult. Presupun, Gus, că a fost şi de data asta un aliment de pe Marte.

— Nu putem fi siguri, Hector. Dar în meniu au fost şi nişte prune de pe Marte.

— Cred că o să-mi spui tot ce am nevoie să ştiu în legătură cu asta, spuse David Starr.

— E simplu ca bună-ziua, răspunse Conway. Îngrozitor de simplu. În ultimele patru luni, aproximativ două sute de oameni au murit imediat după ce au mâncat alimente provenite de pe Marte. Nu este o otravă cunoscută; simptomele nu sunt asemănătoare cu cele ale vreunei boli cunoscute. Apare o blocare rapidă şi completă a nervilor ce

controlează diafragma şi muşchii pieptului. Asta provoacă o paralizie a plămânilor, paralizie ce duce în cinci minute la un deznodământ fatal.

— E mai mult decât atât. În puţinele cazuri când am ajuns la timp, am încercat să fac victimelor respiraţie artificială, aşa cum ai procedat şi tu, şi chiar să conectăm pacientul la plămâni artificiali. Toţi au murit în cinci minute. Inima e şi ea afectată. Autopsiile n-au dezvăluit nimic, decât o paralizie a nervilor care trebuie să fi fost incredibil de rapidă.

— Şi în legătură cu mâncarea care i-a otrăvit? întrebă David.

— Nici un indiciu, răspunse Conway. Întotdeauna este timp pentru felul de mâncare otrăvit să fie consumat complet. Alte mostre din acelaşi fel de la aceeaşi masă sau din bucătărie sunt inofensive. Le-am dat spre consum unor animale şi chiar unor voluntari umani. Conţinutul stomacal al persoanelor decedate a oferit rezultate incerte.

— Atunci de unde ştiţi că mâncarea este otrăvită, în definitiv?

— Deoarece legătura dintre moarte şi consumarea unui produs de pe Marte, de fiecare dată, fără nici o excepţie, este mai mult decât o coincidenţă.

— Şi evident că nu e contagios, replică David gânditor.

— Nu. Mulţumesc stelelor pentru asta. Chiar aşa fiind, e destul de rău. Până acum am ţinut totul secret cum am putut mai bine, cu întreaga cooperare a Poliţiei Planetare. Două sute de morţi în patru luni, raportat la populaţia întregului Pământ, este încă un fenomen controlabil, dar această rată s-ar putea să crească. Şi dacă pământenii îşi dau seama că orice înghiţitură de mâncare provenită de pe Marte ar putea fi ultima, consecinţele ar fi îngrozitoare. Chiar dacă am spune clar că rata victimelor este de numai cincizeci de oameni pe lună la o populaţie de cinci miliarde, fiecare persoană s-ar gândi cu siguranţă că este una dintre aceste cincizeci.

— Aşa e, spuse David, şi asta ar însemna că piaţa de importuri de produse marţiene ar fi distrusă. Ar fi destul de rău pentru sindicatele de fermieri de pe Marte.

— Doar asta? întrebă Conway ridicând din umeri, lăsând de-o parte problema sindicatelor de fermieri ca fiind ceva de mică importanţă. Nu vezi nimic altceva?

— Ba da. Îmi dau seama că agricultura de pe Pământ nu poate hrăni cinci miliarde de oameni.

— Exact! Nu ne putem descurca fără mâncarea adusă de pe planetele-colonii. Pe Pământ s-ar declanşa foametea în numai şase săptămâni. Totuşi, dacă oamenilor le va fi frică de mâncarea de pe Marte, noi nu putem preveni asta, şi nici nu ştiu cât o mai putem amâna. Fiecare nouă victimă înseamnă o nouă criză. Vor afla de cea de-acum posturile de ştiri? Va ieşi adevărul la iveală acum? Şi în plus, mai e şi teoria lui Gus!

Doctorul Henree se lăsă pe spate, îndesând uşor tutunul în pipă.

— Sunt destul de sigur, David, că otrăvirea asta, care se întinde ca o epidemie, nu este un fenomen natural. Este mult prea răspândită. Apare într-o zi în Bengal, ziua următoare la New York, peste două zile în Zanzibar. Trebuie să fie ceva pus la cale.

— Îţi spun eu… începu Conway.

— Lasă-l să continue, unchiule Hector, interveni David.

— Dacă vreun grup ar avea de gând să preia controlul asupra Pământului, ce mişcare mai bună ar putea face decât să lovească în punctul cel mai slab, rezervele noastre de hrană? Pământul este cea mai populată planetă din toată galaxia. Aşa şi trebuie să fie, din moment ce este leagănul omenirii. Dar faptul ăsta ne face să fim într-un fel cei mai vulnerabili, de vreme ce depindem de alţii. Grânarul nostru este în spaţiu: pe Marte, pe Ganymede şi pe Europa. Dacă opreşti în orice fel importurile, fie prin piraterie, fie prin metoda mai subtilă care este folosită acum, devenim rapid neajutoraţi. Asta e tot.

— Dar, replică David, dacă ar fi vorba despre asta, cei implicaţi n-ar contacta guvernul, fie şi numai pentru a da un ultimatum?

— Aşa s-ar părea, dar probabil că aşteaptă momentul potrivit; aşteaptă ca totul să fie „copt”. Sau poate tratează direct cu fermierii de pe Marte. Coloniştii au concepţiile lor, nu au încredere în pământeni, şi, de fapt, dacă-şi văd mijloacele de trai ameninţate, s-ar putea să se alăture acestor criminali. Poate, spuse doctorul Henree scoţând fumul pe nas, chiar ei sunt… Dar nu voi acuza pe nimeni.

— Şi care e sarcina mea? întrebă David. Ce trebuie să fac?

— Lasă-mă să-i spun eu, interveni Conway. David, am vrea să te duci la *Central Laboratories* de pe Lună. Vei face parte din echipa de cercetători care investighează cazul. Acum ei primesc probe din fiecare transport de hrană ce părăseşte planeta Marte. Încercăm să descoperim ceva otrăvit. Jumătate din probe sunt testate pe şobolani; toate resturile din mâncarea consumată de victime sunt analizate prin toate mijloacele ce ne stau la dispoziţie.

— Înţeleg! Şi dacă unchiul Gus are dreptate, atunci presupun că ai o altă echipă pe Marte?

— Nişte oameni foarte bine pregătiţi. Dar până una alta, eşti gata să pleci pe Lună mâine noapte?

— Sigur! Iar dacă asta este tot, pot pleca să mă pregătesc?

— Desigur.

— Şi e vreo problemă dacă plec cu nava mea?

— Nici vorbă!

Cei doi oameni de ştiinţă, singuri în cameră, se uitară mult timp la luminile feerice ale oraşului înainte ca vreunul dintre ei să vorbească.

În cele din urmă, Conway zise:

— Cât de mult seamănă cu Lawrence! Dar încă e atât de tânăr! Va fi periculos pentru el.

— Chiar crezi c-o să meargă? întrebă Henree.

— Desigur! răspunse Conway râzând. Ai auzit ultima lui întrebare despre Marte. Nu are nici o intenţie să se ducă pe

Lună. Îl cunosc destul de bine. Şi e cel mai bun mod de a-l proteja. Rapoartele oficiale vor spune că pleacă pe Lună; oamenii de la *Central Laboratories* s-au primit ordine să raporteze sosirea lui. Când va ajunge pe Marte, conspiratorii tăi, dacă ei există, nu vor avea nici un motiv să-l ia drept un membru al Consiliului, şi cu siguranţă nu-şi va da numele pentru că va fi mult prea ocupat să ne păcălească pe noi, cel puţin aşa crede el.

— E deştept, adăugă Conway. Ar fi în stare să facă ceva ce noi ceilalţi n-am putea face. Din fericire, este încă tânăr şi poate fi uşor manevrat. Peste câţiva ani nu va mai fi posibil. Ne va ghici intenţiile oricând!

Comunicatorul începu să sune încet. Conway îl deschise.

— Ce e?

— *Un mesaj personal pentru dumneavoastră, domnule.*

— Pentru mine? Transmite-l. (Se uită mirat la Henree.) Doar n-o fi de la conspiratorii de care tot trăncăni.

— Deschide-l şi uită-te, sugeră Henree.

Conway deschise plicul. Rămase uimit o clipă. Apoi râse puţin, aruncându-i plicul deschis lui Henree şi trântindu-se înapoi în fotoliu. Henree citi. Erau doar două rânduri, care spuneau: „E Marte, aşa cum aţi vrut voi!” Semnat: „David”. Henree începu să râdă zgomotos:

— L-ai manevrat, cum să nu! Şi Conway râse şi el.

3. Fermierii de pe Marte

Pentru un pământean, Pământul e doar Pământ. E doar a treia planetă de la steaua cunoscută de locuitorii galaxiei ca fiind Soarele. În geografia oficială, Pământul era oricum mai mult: includea toate astrele sistemului solar. Marte era la fel de Pământ ca şi Pământul însuşi, iar bărbaţii şi femeile care locuiau aici erau atât de „pământeni” de parcă trăiau pe planeta-mamă. Asta şi din punct de vedere legal. Votau pentru reprezentanţi în Congresul Planetar ca şi pentru Preşedintele Planetei.

Dar atât şi nimic mai mult. Pământenii de pe Marte se considerau o rasă mai bună şi oarecum distinctă, şi cel care venea pentru prima dată aici avea de parcurs un drum lung mai înainte ca „fermierul” de pe Marte să-l considere altceva decât un turist ocazional fără importanţă.

David Starr îşi dădu seama de asta îndată ce intră în clădirea pentru angajarea fermierilor. Imediat, o piticanie de om era pe urmele lui. O adevărată piticanie. Avea aproape un metru cincizeci şi nasul lui s-ar fi frecat de pieptul lui David dacă ar fi stat faţă în faţă. Avea părul de un roşcat spălăcit pieptănat pe spate, o gură mare şi purta îmbrăcămintea tipic marţiană: haina petrecută cu gulerul descheiat şi cizmele colorate strident, înalte până la şold.

În timp ce David se îndrepta spre ghişeul deasupra căruia scria cu litere strălucitoare „Angajări la ferme”, auzi zgomot de paşi în urma lui şi o voce de tenor strigă:

— Stai o clipă! Frânează, prietene! Micuţul stătea în faţa lui.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă David. Piticania îl cercetă din cap până în picioare, apoi ridică o mână sprijinind-o neglijent de talia pământeanului.

— Când ai coborât de pe pasarelă? întrebă, juma’ de om.

— Care pasarelă?

— Eşti destul de bine făcut pentru un pământean ca tine. Ce s-a întâmplat, n-ai mai avut loc acolo?

— Da, sunt de pe Pământ.

Micuţul îşi coborî pe rând mâinile lovindu-le cu putere de cizme. Era gestul tipic al fermierilor care indica dorinţa de a se impune.

— În cazul ăsta, spuse el, presupun că te oferi să aştepţi şi să laşi un localnic să-şi rezolve treburile.

— Cum ţi-e voia, răspunse David.

— Şi dacă nu-ţi convine că ţi-am luat rândul, putem să discutăm după ce terminăm aici sau oricând doreşti. Mă cheamă Bigman. Sunt John Bigman Johnes, dar poţi să întrebi pe oricine din oraş de Bigman pentru a da de mine.

Făcu o pauză apoi adăugă:

— Asta, pământeanule, e porecla mea. Te deranjează cu ceva?

— Deloc, răspunse David serios.

— Foarte bine, spuse Bigman şi apoi se îndreptă spre birou, în timp ce David se aşeză să aştepte cu un zâmbet pe buze, după ce micuţul se întoarse cu spatele.

Venise pe Marte de mai puţin de douăsprezece ore, destul cât să-şi înregistreze nava sub un nume fals în enormele hangare de sub suprafaţa planetei aflate în afara oraşului, să închirieze o cameră pentru noapte la unul din hoteluri şi să petreacă câteva ore din acea dimineaţă plimbându-se prin oraşul de sub cupolă.

Existau doar trei oraşe de felul ăsta pe Marte, şi era normal să fie atât de puţine având în vedere cheltuielile necesare întreţinerii uriaşelor cupole şi generării enormelor cantităţi de energie folosite pentru menţinerea unei temperaturi şi unei gravitaţii asemănătoare cu cele de pe Pământ. Acest oraş, Wingrad, numit aşa după Robert Clark Wingrad, primul om care ajunsese pe Marte, era cel mai mare.

Nu se deosebea prea mult de un oraş de pe Pământ; semăna cu o bucată de Pământ decupată şi adusă pe altă planetă; era ca şi cum oamenii de pe Marte, la aproximativ cincizeci şi şase de milioane de kilometri distanţă, trebuiau

să ascundă într-un fel acest lucru de ei înşişi. În centrul oraşului, unde cupola elipsoidală avea aproape o jumătate de kilometru înălţime, se înălţau chiar clădiri de douăzeci de etaje.

Lipsea doar un singur lucru. Nu exista soare şi nici un cer albastru. Cupola era translucidă, iar când apărea soarele, lumina se întindea uniform peste cei douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi ai oraşului. Intensitatea luminii în orice zonă a cupolei era scăzută, aşa încât „cerul” pentru oamenii din oraş era de un galben deschis. Impresia lăsată era aceea a unei zile noroase de pe Pământ.

Când se aşternea noaptea, cupola pălea şi se ascundea în negura lipsită de stele a cerului. Dar atunci se aprindeau luminile de pe străzi, şi oraşul Wingrad semăna mai mult ca oricând cu Pământul. În interiorul clădirilor lumina artificială era folosită şi ziua şi noaptea.

David Starr deveni dintr-o dată atent la gălăgia iscată de nişte voci puternice.

Bigman mai era încă la birou ţipând:

— Îţi spun că e vorba de o listă neagră. M-ai pus pe lista neagră! Pe Jupiter!

Omul de la birou părea nervos. Avea nişte perciuni mari cu care se juca tot timpul.

— Nu avem nici o listă neagră, domnule Jones..., spuse funcţionarul.

— Numele meu este Bigman. Care-i problema? Ţi-e frică să arăţi că suntem prieteni? În primele zile mi-ai spus Bigman.

— Nu avem nici o listă neagră, Bigman. Dar nu se mai caută fermieri.

— Ce tot spui? Tim Jenkins a fost angajat alaltăieri în două minute.

— Jenkins avea experienţă ca...

— Mă pot descurca oricând cu o rachetă la fel de bine ca Tim.

— În listele noastre eşti înscris ca semănător.

— Şi sunt unul bun, n-au nevoie de semănători?

— Uite, Bigman, spuse omul din spatele biroului, am numele tău trecut în registru. Asta e tot ce pot să fac. Te anunţ dacă apare ceva.

Apoi îşi concentră atenţia asupra registrului din faţa sa, cercetând listele cu o nepăsare bine calculată.

Bigman se întoarse, apoi îi strigă peste umăr:

— Bine, dar nu mă mişc de aici, şi următoarea cerere de serviciu o iau eu. Dacă nu mă vor, vreau să-i aud spunându-mi mie lucrul ăsta. Mie, înţelegi? Mie, J. Bigman J., personal!

Omul din spatele biroului nu zise nimic. Bigman se aşeză, bombănind. David Starr se ridică şi se apropie de birou. Nici un alt fermier nu intrase pentru a-i lua rândul.

— Aş dori un loc de muncă, spuse el.

Funcţionarul îşi ridică privirea, trase spre el un formular de cerere de serviciu necompletat şi o imprimantă de mărimea unei palme.

— Ce fel de loc de muncă? întrebă într-un târziu omul de la birou.

— Orice fel de muncă disponibilă la o fermă. Bărbatul de la birou puse jos imprimanta:

— Eşti de pe Marte?

— Nu, domnule. Sunt de pe Pământ.

— Îmi pare rău, nimic disponibil.

— Ascultă-mă! insistă David. Pot să muncesc şi am nevoie de o slujbă. Pe Galaxie! E vreo lege care interzice munca pământenilor?

— Nu, dar nu poţi face mare lucru la o fermă dacă n-ai experienţă.

— Şi totuşi, am nevoie de o slujbă.

— Sunt o mulţime *în* oraş. La ghişeul următor.

— Nu am nevoie de o slujbă în oraş.

Omul din spatele biroului se uită cu subînţeles la el, iar lui David nu-i fu greu să înţeleagă acea privire. Oamenii veneau pe Marte din mai multe motive, iar unul dintre ele era că Pământul devenise mai puţin „confortabil” pentru ei. Când era căutat vreun fugar, oraşele de pe Marte erau scotocite în întregime (oricum şi ele aparţineau Pământului), dar nimeni nu găsise niciodată vreun fugar la

fermele de pe Marte. Pentru Sindicatele Fermierilor, cei mai buni angajaţi erau aceia care nu aveau unde să se ducă în altă parte. Pe aceştia îi protejau şi aveau grijă să nu-i dea pe mâna autorităţilor de pe Pământ.

— Cum te numeşti? întrebă funcţionarul, întorcându-şi privirea asupra formularului.

— Dick Williams, răspunse David, dând numele sub care îşi înregistrase nava.

Funcţionarul nu-i ceru nici un act de identificare.

— Unde pot lua legătura cu tine?

— La hotelul Landis, camera 212.

— Ai lucrat vreodată în zone cu gravitaţie mică? Întrebările continuară, majoritatea rubricilor rămânând goale.

Funcţionarul oftă, puse formularul într-un aparat care îl fotografie şi-l îndosarie automat, apoi îl puse alături de dosarele celor care aşteptau un loc de muncă.

— O să te anunţăm noi, spuse el. Dar tonul lui nu-ţi dădea nici o speranţă.

David se întoarse. Nu se aşteptase să rezolve mare lucru, dar cel puţin se înscrisese pentru a i se oferi o slujbă la o fermă. Următorul pas…

David privi spre uşă. Trei oameni intrau în biroul de angajări şi tipul micuţ, Bigman, sări nervos de pe scaun. Se uita acum la ei şi mâinile îi stăteau departe de şolduri cu toate că nu avea nici o armă pe care David ar fi putut să o vadă.

Noii sosiţi se opriră, iar unul dintre cei doi care erau în spate începu să râdă şi zise:

— Se pare că e Bigman, marele pitic. Poate caută ceva de lucru, şefule.

Cel care vorbise era lat în umeri şi avea nasul turtit. În gură ţinea un trabuc „zdrenţuit” din tutun verde de pe Marte, şi părea că are nevoie stringentă să se bărbierească.

— Gura, Griswold! se răsti bărbatul din faţă.

Era un tip durduliu, nu prea înalt, şi pielea moale de pe obraji şi de pe ceafă era lucioasă şi fără riduri. Salopeta lui era tipic marţiană, fireşte, dar materialul era mult mai bun

decât al oricăruia dintre fermierii din încăpere. Cizmele înalte până la şold erau împodobite cu spirale roz şi trandafirii.

În toate călătoriile sale ulterioare pe Marte, David n-avea să întâlnească două perechi de cizme identice sau care să poată fi categorisite altfel decât ţipătoare. Acesta era însemnul individualităţii printre fermieri.

Bigman se apropie de cei trei, cu pieptul umflat şi cu faţa schimonosită de furie.

— Aş vrea să-mi dai actele înapoi, Hennes. Am dreptul la ele. Hennes era grăsanul din faţă.

— Nu meriţi nici un act, Bigman.

— Nu pot să obţin alt serviciu fără scrisori de recomandare. Am lucrat pentru tine doi ani şi mi-am făcut treaba.

— Ai făcut mai mult decât trebuia. Dă-te din calea mea! Îl dădu la o parte pe Bigman, se apropie de birou şi spuse:

— Am nevoie de un semănător experimentat – unul foarte bun. Vreau să fie destul de înalt ca să vadă şi să ia locul unui pitic de care trebuie să mă descotorosesc.

Bigman înţelese.

— Pe Jupiter! strigă el. Ai dreptate, am făcut mai mult decât era treaba mea. Vrei să spui că lucram şi atunci când nu trebuia să lucrez. Am fost de serviciu destul de mult ca să te văd cum ieşeai cu maşina în deşert noaptea. Numai că în dimineaţa următoare te făceai că nu ştii nimic, dar m-ai dat afară pentru c-am vorbit despre asta, şi fără scrisori de recomandare…

Hennes se uită enervat peste umăr.

— Griswold, dă-l pe prostul ăsta afară! zise el.

Bigman nu se retrase, cu toate că Griswold l-ar fi făcut bucăţi. Spuse cu glas tare:

— Bine. Câte unul pe rând.

Dar David Starr se apropie încet de ei.

— Îmi stai în cale, prietene! zise Griswold. Am un gunoi de aruncat afară.

Din spatele lui David, Bigman strigă:

— Nu-i nimic, pământene. Lasă-l pe mâna mea. David nu-l luă în seamă.

— Ăsta pare să fie un loc public, prietene, îi spuse el lui Griswold. Avem toţi dreptul să stăm aici.

— Ar fi mai bine să nu ne certăm, îl avertiză Griswold.

Apoi puse o mână puternică pe umărul lui David, ca şi cum ar fi vrut să-l dea la o parte.

Dar mâna stângă a lui David ţâşni şi prinse încheietura mâinii întinse de Griswold, iar cu cealaltă mână îl lovi în umăr. Griswold se rostogoli pe spate, lovindu-se puternic de peretele care despărţea camera în două.

— *Prefer* să mă cert, prietene, spuse David. Funcţionarul se ridică în picioare cu un strigăt. Alţi lucrători din birou începură să scoată capetele prin ferestrele ghişeelor, dar nici unul nu interveni. Bigman râse şi îl bătu pe David pe spate.

— Destul de bine pentru un tip de pe Pământ!

Un moment, Hennes păru că amuţise. Celălalt fermier, scund şi cu barbă, cu tenul alb al unuia care petrecuse prea mult timp sub lumina solară nu prea puternică de pe Marte şi prea puţin timp sub luminile artificiale solare ale oraşului, rămase cu gura căscată.

Griswold îşi reveni repede, apoi îşi scutură capul. Dădu la o parte trabucul ce-i căzuse din gură. Îşi ridică privirea şi ochii lui aruncară fulgere. Se depărtă de perete şi, pentru o clipă, în mână îi apăru o strălucire metalică.

David se dădu la o parte şi ridică braţul. Cilindrul mic şi încovoiat care stătea confortabil între antebraţ şi corp alunecă de-a lungul mânecii căzând exact în mâna care îl prinse cu siguranţă.

— Ai grijă Griswold! strigă Hennes. Are un blaster.

— Aruncă cuţitul, spuse David.

Grinswold înjură ca un apucat, dar obiectul de metal căzu pe podea. Bigman ţâşni şi ridică cuţitul, râzând pe înfundate de încurcătura în care intrase bărbosul.

David întinse mâna spre cuţit şi se uită la el.

— O şmecherie „inocentă” pentru un fermier, spuse el. Ce spune legea de pe Marte despre arme de genul ăsta?

Ştia că acel cuţit era arma cea mai periculoasă din galaxie. La exterior era pur şi simplu un mic mâner din oţel pur, puţin mai gros decât mânerul unui cuţit, dar cu toate astea era destul de uşor de ţinut în palmă. În interior avea un dispozitiv care putea genera un câmp de forţă invizibil ce atingea aproape douăzeci şi cinci de centimetri, ascuţit ca o lamă şi care putea străpunge orice material obişnuit. Împotriva lui nu se putea folosi nici armura, şi din moment ce putea tăia oasele la fel de uşor ca şi carnea, orice înjunghiere cu el era fatală.

Hennes se aşeză între ei.

— Dar licenţa pentru blaster unde-ţi e, pământeanule? Lasă blasterul jos şi o dăm la pace. Treci înapoi, Griswold, adăugă Hennes.

— O clipă! strigă David în timp ce Hennes dădea să plece. Ai nevoie de un om, nu-i aşa?

Hennes se întoarse ridicând din sprâncene uşor amuzat.

— Da. Am nevoie de un om.

— Bine. Eu am nevoie de o slujbă.

— Caut un semănător cu experienţă. Eşti calificat pentru asta?

— Păi, nu.

— Ai recoltat vreodată? Te descurci cu o maşină de nisip? În două cuvinte, pari a fi, dacă te-aş judeca după îmbrăcăminte – se dădu câţiva paşi înapoi ca şi cum ar fi vrut să-l măsoare mai bine – doar un pământean care ştie să umble cu un blaster. Nu te pot folosi la nimic.

— Nu şi dacă-ţi spun că mă interesează otrăvirea mâncării, şopti David.

Expresia feţei lui Hennes nu se schimbă; nici măcar nu clipi.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise el.

— Gândeşte-te mai bine.

Zâmbea fin, şi era chiar o urmă de umor în acel zâmbet.

— Să lucrezi la o fermă pe Marte nu e ceva uşor, spuse Hennes.

— Nici eu nu sunt un tip „uşor”, replică David. Celălalt se uită încă o dată la silueta lui zveltă.

— Bine, poate că nu eşti. Atunci te vom adăposti şi-ţi vom asigura masa. Vei începe cu trei rânduri de haine şi o pereche de cizme. Ai cincizeci de dolari pentru primul an, plătiţi la sfârşitul anului. Dacă nu faci anul, pierzi cei cincizeci de dolari.

— Destul de corect. Ce fel de muncă?

— Singura de care eşti în stare. Ajutor la bucătărie. Dacă înveţi, o să avansezi, dacă nu, acolo îţi petreci anul.

— S-a făcut. Dar Bigman?

Bigman, care se uitase când la unul, când la celălalt, protestă zgomotos:

— Nu, nu, domnule. Eu nu lucrez pentru viermele ăsta de nisip şi nu vă sfătuiesc nici pe dumneavoastră.

David răspunse peste umăr:

— Doar pentru puţin timp, numai cât să-ţi iei scrisorile de recomandare înapoi.

— Bine, răspunse Bigman, o lună, poate.

— Ţi-e prieten? întrebă Hennes.

— Nu vin fără el, zise cu încăpăţânare David.

— Bine, atunci îl iau şi pe el. O lună, dar trebuie să-şi ţină gura. Nu e plătit, primeşte doar actele. Să mergem. Maşina mea de nisip aşteaptă afară.

Maşina de nisip se deschise chiar atunci, dar David putea vedea fantele în care alunecau panourile, asta pentru ca maşina să fie protejată de furtunile de nisip de pe Marte. Roţile erau foarte late ca să micşoreze tendinţa de scufundare atunci când treceau peste porţiuni de nisip moi. Suprafaţa geamurilor era şi ea redusă pe cât posibil, iar acolo unde era prezentă se îmbina cu metalul din jur de parcă fuseseră sudate împreună.

Străzile nu erau foarte populate şi nimeni nu dădea nici o atenţie imaginii obişnuite a unor fermieri cu o maşină de nisip.

— Noi o să stăm în faţă. Pământeanule, tu şi prietenul tău o să staţi în spate, spuse Hennes.

Fermierul spuse asta în timp ce se instala la volan. Panoul de comandă se afla în mijloc, în partea din faţă a

maşinii, cu un scut împotriva vântului deasupra. Griswold se aşeză la dreapta lui Hennes.

Bigman se aşeză pe bancheta din spate iar David urma să facă acelaşi lucru. Dar cineva era în spatele lui. David se întoarse, în timp ce Bigman strigă dintr-o dată:

— Fii atent!

Cel de-al doilea om de încredere al lui Hennes apărea în uşa maşinii, faţa lui albă şi nerasă părând nervoasă şi încordată. David se mişcă rapid, dar era mult prea târziu.

Ultima imagine văzută de David fu gura lucitoare a unei arme în mâna unuia dintre acoliţii lui Hennes, apoi mai auzi un zgomot de motor. Nu mai simţi nimic. O voce ce părea că vine de foarte departe zise:

— Bine, Zukis. Treci în spate şi ai grijă.

Vorbele parcă veneau de la capătul unui tunel. Avu o vagă senzaţie de mişcare şi apoi nimic.

David Starr se prăbuşi pe spate în scaun şi din corpul lui dispăru ultimul semn de viaţă.

4. Viaţă Extraterestră

Petice de lumină intermitentă pluteau peste David Starr. Încet, devenea coştient de furnicăturile din tot corpul şi de apăsarea din spate. Apăsarea se datora faptului că stătea întins cu faţa în sus pe o saltea foarte tare. Ştia că furnicăturile pe care le simţea erau urmarea razei pistolului sonic ale cărui radiaţii acţionau asupra centrilor nervoşi de la baza creierului.

Mai înainte ca luminile să devină pentru el ceva coerent, mai înainte de a fi conştient cu adevărat de ceea ce-l înconjura, David simţi că cineva îi zgâlţâia umerii şi nişte palme puternice îi loveau obrajii. Lumina îl orbi şi îşi ridică braţul care îl furnica pentru a se apăra de următoarea palmă.

Bigman era aplecat deasupra lui, iar faţa sa micuţă cu nasul rotund şi cârn aproape că o atingea pe cea a lui David.

— Pe Ganymede, am crezut că te-au terminat!

David se ridică sprijinindu-se în cotul care-l durea şi zise:

— Am senzaţia că aşa şi este. Unde suntem?

— În închisoarea fermei. Orice încercare de evadare ar fi zadarnică. Uşa e încuiată şi ferestrele au gratii.

Micuţul arăta dezamăgit. David se căută la subsuori. Îi luaseră Blasterele. Normal! Era de aşteptat!

— Au tras şi-n tine, Bigman? Bigman scutură din cap.

— Zukis m-a pus la pământ cu patul armei.

Arătă cu degetul o regiune a capului, în silă dar cu grijă. Apoi începu să se umfle în pene:

— Dar mai întâi aproape că i-am rupt mâna.

Deodată se auziră paşi dincolo de uşă. David se ridică şi aşteptă. În încăpere intră Hennes însoţit de un bărbat mai în vârstă cu o faţă prelungă şi obosită, scoasă în evidenţă de nişte ochi albaştri care păleau sub sprâncenele cărunte şi stufoase ce păreau să se unească într-o singură linie. Era

îmbrăcat într-un costum de oraş care semăna mult cu cele de pe Pământ. Nu avea nici măcar cizmele tipic marţiene. Hennes i se adresă întâi lui Bigman:

— Du-te la bucătărie, şi prima dată când strănuţi fără permisiune te-am ras!

Bigman se încruntă, îi făcu un semn lui David – ca şi cum i-ar fi spus „Ne mai vedem, pământene!” – şi ieşi ţanţoş făcându-şi cizmele să zornăie.

Hennes îl urmări plecând şi apoi încuie uşa în urma lui. Se întoarse apoi către bărbatul cu sprâncenele cărunte.

— Ăsta e, domnule Makian. Zice că-l cheamă Williams.

— Ai riscat când ai tras în el, Hennes. Dacă l-ai fi omorât, o pistă preţioasă s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Hennes ridică din umeri.

— Era înarmat. Nu puteam risca. În orice caz, e aici, domnule. David îşi zise că discutau despre el ca şi cum nici n-ar fi fost prezent sau ar fi fost doar o piesă de mobilier.

Makian se întoarse spre el şi se uită cu o privire aspră.

— Tu, de colo, eu sunt proprietarul acestei ferme. Tot ce vezi pe o rază de o sută de kilometri e al meu. Eu hotărăsc cine e liber şi cine trebuie închis, cine munceşte şi cine flămânzeşte; chiar şi cine trăieşte şi cine moare. Pricepi?

— Da, răspunse David.

— Atunci răspunde cinstit şi n-are de ce să-ţi fie frică. Nu încerca să ascunzi nimic, că oricum vom scoate totul de la tine într-un fel sau altul. S-ar putea chiar să te omorâm. Pricepi?

— Perfect.

— Numele tău e Williams?

— Este singurul nume pe care o să-l spun pe Marte.

— Destul de corect. Ce ştii despre mâncarea otrăvită? David îşi coborî picioarele de pe pat şi apoi răspunse:

— Sora mea a murit, într-o după-amiază, imediat după ce a mâncat nişte pâine cu gem. Avea doisprezece ani şi zăcea moartă având încă gem pe faţă. Am chemat un doctor. A spus că e din cauza mâncării otrăvite şi ne-a cerut să nu mai mâncăm nimic din casă până când nu se întoarce cu un echipament de analiză sigur. Nu s-a mai întors

niciodată. A venit altcineva în schimb. Cineva care avea mai multă putere. Era însoţit de câţiva oameni îmbrăcaţi în haine civile. Ne-a cerut să-i povestim cum s-a întâmplat. Apoi ne-a spus: „A fost un infarct.” I-am replicat că e ridicol pentru că sora mea n-avea nimic la inimă, dar nu a vrut să ne asculte. Ne-a spus că dacă răspândim poveşti ridicole despre mâncare otrăvită s-ar putea să avem probleme. Apoi a luat borcanul cu gem. S-a enervat tare mult pe noi pentru că ştersesem gemul de pe buzele surorii mele. Am încercat să iau legătura cu doctorul nostru, dar asistenta lui spunea mereu că nu era acolo. Am intrat cu forţa în cabinetul lui şi l-am găsit. Dar, tot ce mi-a spus a fost că greşise diagnosticul. Părea că-i e frică să vorbească despre asta. Am fost la poliţie, dar nici ei n-au vrut să mă asculte. Borcanul de gem pe care l-a luat omul acela era singurul lucru din casă din care sora mea mâncase, nu şi restul familiei. Borcanul era deschis de puţin timp şi fusese importat de pe Marte. Suntem oameni de modă veche şi ne place mâncarea tradiţională. Gemul era singurul aliment de pe Marte pe care-l aveam în casă. Am încercat să aflu din ziare dacă au mai existat cazuri de otrăvire. Totul mi se părea foarte dubios. M-am dus chiar la *International City.* Mi-am părăsit slujba şi am hotărât că, într-un fel sau altul, tot am să aflu din ce cauză a murit sora mea şi am să-l pedepsesc pe vinovat. Nicăieri n-am aflat nimic, dar apoi au apărut poliţiştii cu un mandat de arestare pe numele meu. Aproape că mă aşteptam la asta, aşa că le-am luat-o înainte. Am venit pe Marte din două motive. Primul: era singurul chip de a scăpa de închisoare (dar observ că nu e chiar aşa!); şi al doilea, din cauza unui lucru pe care *l-am aflat.* Au fost două sau trei morţi suspecte în *International City* şi de fiecare dată numai la restaurante care serveau mâncăruri de pe Marte. M-am gândit atunci că răspunsul îl voi găsi pe Marte.

Makian îşi plimba degetul gros de-a lungul bărbiei lui enorme.

— Povestea ţine, Hennes. Tu ce crezi? întrebă el.

— Cred că ar trebui să iei nume şi date şi apoi să verifici povestea. Nu ştim cine e acest om.

Makian replică nemulţumit.

— Ştii că nu putem face asta, Hennes. Nu vreau să fac nimic ce ar putea să răspândească toată povestea asta. Ar putea distruge tot sindicatul.

Apoi se întoarse spre David şi zise:

— O să-l trimit pe Benson, agronomul nostru, să stea de vorbă cu tine.

După care i se adresă iar lui Hennes:

— Stai aici până vine Benson.

* * *

Până la venirea lui Benson trecu o jumătate de oră. În tot acest timp, David stătu întins nepăsător pe patul de campanie fără a-i acorda nici o atenţie lui Hennes, care făcu şi el acelaşi lucru.

Apoi uşa se deschise şi se auzi o voce:

— Sunt Benson.

Era vocea uşoară şi ezitantă a unui individ cu o faţă rotundă ce părea că are patruzeci de ani, cu un păr de culoarea nisipului, şi care purta nişte ochelari ce parcă nu aveau ramă.

Benson intră şi spuse:

— Bănuiesc că tu eşti Williams?

— Da, răspunse David Starr.

Benson se uită atent la tânărul pământean. Apoi întrebă:

— Eşti violent?

— Sunt neînarmat, preciză David, şi mă aflu într-o fermă plină de oameni gata să mă ucidă la prima greşeală.

— Corect. Ne laşi singuri, Hennes? Hennes se ridică în picioare şi protestă:

— Nu eşti în siguranţă, Benson!

— Te rog, Hennes.

Ochii liniştiţi ai lui Benson priviră pe deasupra ochelarilor. Hennes plecă bombănind, lovindu-şi cu palma

una din cizme în semn de nemulţumire. Benson încuie uşa în urma lui.

— Vezi dumneata, domnule Williams, spuse el de parcă s-ar fi scuzat, în ultima jumătate de an am devenit un om important aici. Chiar şi Hennes mă ascultă. Dar încă nu m-am obişnuit cu asta.

Zâmbi apoi continuă:

— Povesteşte-mi. Domnul Makian mi-a spus că ai fost martorul unei otrăviri cu mâncare foarte ciudate.

— Da, e vorba de otrăvirea surorii mele.

— Oh! exclamă Benson pălind. Îmi pare sincer rău. Ştiu că trebuie să fie dureros să vorbeşti despre asta, dar aş putea să aflu detaliile? E foarte important.

David repetă povestea pe care i-o spusese puţin mai devreme lui Makian.

— S-a întâmplat atât de repede? întrebă Benson.

— N-au trecut decât cinci sau zece minute după ce-a mâncat.

— Îngrozitor! Îngrozitor! Nici nu-ţi trece prin minte cât de periculos este acest lucru, spuse el frecându-şi mâinile cu nervozitate.

— În orice caz, domnule Williams, ar trebui să-ţi prezint întreaga poveste. Ai ghicit cea mai mare parte din ea, dar într-un fel mă simt dator, având în vedere ce s-a întâmplat cu sora dumitale. Noi toţi cei de pe Marte suntem răspunzători până nu se lămureşte acest mister. Aceste otrăviri au loc de luni întregi. Nu multe, dar destule pentru a ne pune pe gânduri. Am parcurs în sens invers drumul alimentelor otrăvite dar, cu siguranţă, acesta nu duce la nici o fermă. Totuşi am descoperit un lucru: toate alimentele otrăvite sunt îmbarcate într-un spaţioport din Wingrad City; celelalte două oraşe de pe Marte sunt „curate”, cel puţin până acum. Asta indică faptul că sursa de infecţie este în interiorul oraşului, iar Hennes verifică această ipoteză. A fost plecat în cercetări pe cont propriu, noaptea, dar nu a aflat nimic.

— Înţeleg, asta explică remarcile lui Bigman, îl întrerupse David.

— Ce? Faţa lui Benson dădu pentru o clipă senzaţia că este încurcat, apoi păru că se lămureşte. Aaa! Vorbeşti de tipul ăla mic care ţipă tot timpul. L-a surprins pe Hennes plecând odată, iar Hennes l-a dat afară. Hennes e un om impulsiv, dar după părerea mea se înşeală. E normal ca toată mâncarea să treacă prin Wingrad City. Este singurul spaţioport din întreaga emisferă. Dar şi domnul Makian crede că aceste otrăviri se fac deliberat de către-o persoană, sau un grup. Cel puţin el şi alţi câţiva membri ai sindicatului au primit unele mesaje care le cereau să-şi vândă fermele pentru un preţ ridicol de mic. Dar în aceste mesaje nu se menţionează nimic de otrăviri, şi nu există nimic care să dovedească legătura între ofertele de cumpărare şi aceste oribile otrăviri.

David asculta atent.

— Şi cine a făcut aceste oferte? întrebă el.

— Păi, de unde să ştim? Am văzut scrisorile şi singurul lucru pe care-l spun nu foloseşte la nimic: dacă ofertele sunt acceptate, Sindicatul trebuie să transmită un mesaj codificat într-o anumită bandă subeterică. Preţul oferit, se spune în scrisori, se va micşora cu zece la sută în fiecare lună.

— Scrisorile nu pot fi urmărite?

— Mă tem că nu. Trec prin poşta obişnuită cu ştampila poştală a unui asteroid. Cine ar putea cerceta asteroizii?

— A fost informată poliţia planetară? Benson râse încetişor apoi răspunse:

— Crezi că domnul Makian, sau vreun alt membru al Sindicatului, ar anunţa poliţia pentru un lucru ca ăsta? Pentru ei e o declaraţie personală de război. Se pare că nu cunoşti prea bine mentalitatea marţiană, domnule Williams. Nu apelezi la lege decât în cazul în care recunoşti că e ceva care te depăşeşte. Dar nici un fermier nu va face asta vreodată. Am sugerat ca informaţia să fie trimisă la Consiliul Ştiinţei, dar domnul Makian n-a vrut să facem nici asta. A spus că şi Consiliul lucrează la acest caz fără succes, iar dacă sunt atât de proşti se poate descurca oricum fără ei. Şi aici intervin eu.

— Cercetezi şi dumneata otrăvirile?

— Da. Sunt agronomul acestei ferme.

— Ăsta e titlul pe care ţi l-a acordat domnul Makian.

— Ăăă… La modul strict, un agronom este o persoană specializată în agricultura ştiinţifică. Sunt specialist în principiile menţinerii fertilităţii, rotaţia culturilor şi probleme de genul ăsta. M-am specializat în problemele agriculturii de pe Marte. Nu sunt mulţi specialişti ca mine, aşa că poţi obţine o poziţie bună, cu toate că fermierii se enervează câteodată, spunând despre noi că suntem „tocilari” fără pic de experienţă. Sunt specialist şi în botanică şi bacteriologie, aşa că am fost numit de domnul Makian responsabil cu întreg proiectul de cercetări de pe Marte privind otrăvirile. Ceilalţi membri ai Sindicatului cooperează şi ei.

— Şi ce-aţi găsit, domnule Benson?

— Până la urmă, la fel de puţin ca şi Consiliul Ştiinţei, ceea ce nu e de mirare având în vedere echipamentul şi ajutorul redus de care dispun eu în comparaţie cu ei. Dar am şi câteva teorii. Otrăvirea e mult prea rapidă ca să fie făcută de altceva decât de o bacterie toxică. Asta cel puţin dacă luăm în considerare blocarea nervilor care are loc alături de celelalte simptome. Am impresia că e o bacterie de pe Marte.

— Cum?

— *Există* viaţă pe Marte. Când au venit aici pământenii pentru prima dată, Marte avea o mulţime de forme simple de viaţă. Existau alge gigantice de culoare verde-albastru care puteau fi văzute cu ajutorul telescoapelor chiar mai înainte de prima călătorie în spaţiu. Existau forme de viaţă precum bacteriile care trăiau pe aceste alge şi chiar un fel de insecte care se mişcau liber şi-şi produceau singure mâncarea, la fel ca plantele.

— Şi încă mai există?

— Păi, normal. E adevărat că le-am distrus complet de pe solul marţian înainte de a face aceste suprafeţe prielnice fermelor şi de a introduce speciile noastre de bacterii, cele necesare dezvoltării plantelor aduse de noi. Dar în zonele necultivate, viaţa specifică planetei încă mai există.

— Dar atunci, cum pot să afecteze plantele noastre?

— Asta e o întrebare bună! Vezi, fermele de pe Marte nu sunt ca cele de pe Pământ, cu care te-ai obişnuit. Pe Marte, fermele nu sunt deschise la soare şi aer. Soarele pe Marte nu dă destulă căldură pentru plantele aduse de pe Pământ, şi aici nu există nici ploaie. Dar, în schimb, pe Marte avem un sol bun, fertil, şi destul de mult bioxid de carbon, esenţial pentru viaţa plantelor. Deci, culturile de pe Marte se fac sub acoperişuri mari de sticlă. Sunt însămânţate, îngrijite, recoltate de maşinării aproape complet automatizate, aşa că fermierii sunt în primul rând nişte buni „maşinişti"! Fermele sunt irigate printr-un sistem de ţevi întinse pe toată planeta care iau apă din calota glaciară. Îţi spun toate astea ca să-ţi dai seama că nu e uşor să infectezi plantele. Toate recoltele sunt păzite din toate direcţiile, mai puţin de dedesubt.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că dedesubt sunt faimoasele peşteri de pe Marte şi că în interiorul lor s-ar putea să fie marţieni inteligenţi.

— Vreţi să spuneţi *oameni* marţieni?

— Nu oameni. Dar organisme la fel de inteligente ca şi oamenii. Am motive serioase să cred că *există* fiinţe inteligente pe Marte, băştinaşi, care sunt gata să gonească pământenii nepoftiţi de pe planeta lor!

5. Cina

— Ce motive? întrebă David.

Benson îl privi puţin încurcat. Îşi trecu mâna prin păr, mângâindu-şi şuviţele rare şi cărunte care nu reuşeau să ascundă liniile roz de chelie care îi acopereau capul.

— Nici unul care să convingă Consiliul Ştiinţei. Nici unul pe care să-l pot prezenta domnului Makian. Dar eu cred că am dreptate.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Păi, nu ştiu. Cinstit să fiu, a trecut mult timp de când n-am mai vorbit decât cu fermieri. Este evident că dumneata ai făcut studii superioare. Ce-ai absolvit?

— Istoria, răspunse prompt David. Lucrarea mea de diplomă a fost despre relaţiile politice internaţionale în perioada atomică timpurie.

— Oh! exclamă Benson cu o privire dezamăgită. Şi nici un curs de ştiinţe?

— Am avut câteva de chimie şi unul de zoologie.

— Înţeleg. Mă gândeam că aş putea să-l conving pe domnul Makian să te lase să mă ajuţi în laborator. N-ar fi mult de muncă, cu atât mai mult cu cât nu ai o pregătire ştiinţifică, dar e de departe mai bine decât orice te-ar pune Hennes să faci.

— Îţi mulţumesc, domnule Benson. Dar ce spuneai despre marţieni?

— A, da! E destul de simplu. S-ar putea să nu ştii că există peşteri enorme în subsolul marţian, chiar la câţiva kilometri adâncime. Atât ştim din datele cutremurelor de pământ, sau, mai bine spus, a cutremurelor de sol marţian. Unii oameni de ştiinţă susţin că peşterile sunt rezultatul acţiunii de eroziune naturală a apei din zilele când Marte mai avea încă oceane, dar apoi s-au detectat unele radiaţii, care nu pot avea sursa decât în interiorul planetei şi care nu pot fi provocate de oameni, dar trebuie să fie provocate de nişte fiinţe inteligente. Semnalele sunt prea regulate

pentru a fi de altă natură. Există o logică, dacă stai şi te gândeşti la asta. La începutul existenţei acestei planete, apa şi oxigenul erau în cantităţi suficiente pentru a întreţine viaţa, dar gravitaţia fiind jumătate din cea a Pământului, amândouă substanţele s-au scurs încet în spaţiu. Dacă au existat marţieni inteligenţi, atunci probabil că au prevăzut asta. Poate că au construit caverne enorme în subsolul planetei în care să reţină destul aer şi destulă apă pentru a-şi continua la nesfârşit existenţa, dacă îşi menţineau populaţia stabilă. Şi acum să presupunem că aceşti marţieni află că suprafaţa planetei lor adăposteşte din nou viaţă, viaţă inteligentă. Să presupunem că îi deranjează sau chiar le este frică de o eventuală întâlnire cu noi. Ceea ce noi numim otrăvire a mâncării, s-ar putea de fapt să fie război bacteriologic.

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse gânditor David.

— Dar ar înţelege asta Sindicatul? Sau Consiliul Ştiinţei? Nu contează. O să lucrezi cu mine cât mai curând şi poate atunci vom fi în stare să-i convingem.

Zâmbi apoi întinse o mână moale care aproape că dispăru în mâna mult mai puternică a lui David Starr.

— Cred că o să te lase să ieşi acum, spuse Benson.

Chiar l-au lăsat să iasă, şi David avu pentru prima dată ocazia să observe inima unei ferme de pe Marte. Normal, ferma era şi ea acoperită de o cupolă ca şi oraşele. David fusese sigur de asta încă de când îşi recăpătase cunoştinţa. Nu poţi să respiri aer curat şi să trăieşti la o gravitaţie egală cu cea a Pământului decât în interiorul unei cupole.

Cum era de aşteptat, cupola era mai mică decât cea a oraşului. În cel mai înalt punct avea treizeci de metri, iar structura ei translucidă era vizibilă în cele mai mici detalii, în timp ce raze de lumină albă fluorescentă întreceau strălucirea luminii solare. Întreaga cupolă se întindea pe o suprafaţă care depăşea un kilometru pătrat.

În prima seară, David avu puţin timp să-şi extindă cercetările. Domul părea plin de oameni care trebuiau hrăniţi de trei ori pe zi. Mai ales seara, după o zi de muncă plină, păreau că nu se mai satură. David stătea nepăsător

în spatele tejghelei în timp ce fermierii cu farfurii de plastic treceau prin dreptul lui. David a aflat mai târziu că farfuriile erau făcute special pentru uzul fermelor de pe Marte. La căldura mâinilor umane ele puteau fi modelate şi se putea împacheta hrana atunci când era nevoie ca masa să fie luată în deşert. Astfel modelate, ele păstrau hrana caldă şi o fereau de nisip. În interiorul fermei, farfuriile puteau fi din nou întinse şi folosite ca de obicei.

Fermierii nu-i dădeau lui David nici un fel de atenţie. Numai Bigman, a cărui faţă se vedea pe la mese unde tot înlocuia sticlele cu sos sau recipientele cu tot felul de mirodenii, îi făcu un semn. Micuţul căzuse mult în ierarhia fermei, dar suporta asta cu stoicism.

— Doar pentru o singură lună, îi explicase el odată în bucătărie când se prepara supa şi bucătarul şef îşi părăsise postul pentru câteva minute, iar cei mai mulţi dintre băieţi ştiu care e treaba şi nu-mi îngreunează situaţia. Recunosc, mai sunt Griswold, Zukis şi restul trupei, şobolanii care încearcă să ajungă undeva fiind slugile prea-supuse ale lui Hennes. Dar, până la urmă, de ce m-ar interesa? Stau numai câteva săptămâni.

— Să nu te deranjeze că băieţii nu se împrietenesc cu tine, îi spusese el altă dată. Ştiu că eşti pământean, dar nu ştiu, spre deosebire de mine, că eşti destul de tare pentru un pământean. Hennes sau Griswold sunt tot timpul cu ochii pe mine ca să se asigure că nu le spun, altfel ar fi auzit băieţii totul de la mine. Dar, nici o problemă, or să afle ei până la urmă!

Numai că totul lua timp. Pentru David situaţia rămânea la fel: un fermier cu farfuria; o porţie mare de piure, un polonic de mazăre, şi o bucată mică de friptură (carnea era mult mai rară decât vegetalele pe Marte, din moment ce era importată de pe Pământ.) Fermierul îşi lua apoi singur o farfurie cu o prăjitură şi o cană de Caféa. Apoi un alt fermier cu o altă tavă; o altă porţie de piure, un alt polonic de mazăre şi aşa mai departe. Pentru ei, David Starr părea era doar un pământean cu un polonic într-o mână şi cu o

furculiţă enormă în cealaltă. Nu era nici măcar o faţă: era doar un polonic şi o furculiţă.

Bucătarul îşi băgă capul pe uşă. Ochii lui porcini cercetară atent mulţimea agitată din sală.

— Hei! Williams! Mişcă-ţi picioarele şi du nişte mâncare în sala specială de mese.

Makian, Benson, Hennes, şi alţii care erau consideraţi importanţi din punctul de vedere al poziţiei sau serviciului, cinau singuri într-o cameră. Stăteau la mese şi erau serviţi acolo. David trecuse prin asta şi mai înainte. Pregăti tăvile speciale şi le duse acolo pe o masă cu rotile.

Se strecură tăcut printre mese, începând cu cea la care stăteau Makian, Hennes şi alţi doi. Zăbovi puţin la masa lui Benson. Acesta primi tava cu un zâmbet întrebând „Ce mai faci?”, apoi începu să mănânce cu poftă. David, cu un aer de chelner conştiincios, dădu la o parte nişte firimituri invizibile. Astfel reuşi să ajungă cu gura la urechea lui Benson iar buzele lui abia dacă se mişcară în timp ce murmură:

— A fost otrăvit cineva aici la fermă?

Benson reacţionă de la primele cuvinte şi se uită rapid la David. La fel de repede însă întoarse capul, încercând să pară indiferent. Apoi dădu din cap în semn că nu.

— Dar legumele sunt de pe Marte, nu-i aşa? murmură David. Apoi o voce nouă răsună în cameră. Era un strigăt puternic din celălalt colţ al încăperii.

— Pe Jupiter, lungan idiot de pe Pământ, mişcă-te odată!

Era Griswold cu faţa lui bărboasă. „S-ar părea că din când în când se mai şi bărbiereşte, îşi zise David, din moment ce barba nu-i creşte niciodată mai mult, dar nici n-a fost văzut vreodată cu ea mai scurtă.”

Griswold mânca la ultima masă la care ajunse David. Încă mai mormăia, evident scos din fire.

— Adu tava, afuristule! Mai repede! Mai repede! strigă încă o dată Griswold. David se îndreptă spre masa lui fără să se grăbească, iar mâna lui Griswold ce ţinea o furculiţă

se întinse rapid. David se mişcă mult mai iute şi furculiţa făcu un zgomot ascuţit când atinse plasticul mesei.

Ţinând tava într-o mână, David prinse pumnul lui Griswold cu cealaltă. Strânsoarea lui devenea din ce în ce mai puternică. Ceilalţi trei de la masă îşi împinseră în spate scaunele înroşindu-se la faţă.

Vocea lui David, joasă, rece şi ameninţătoare răsună exact atât de tare cât să audă Griswold.

— Potoleşte-te şi cere-ţi porţia frumos, altfel ţi-o pun pe toată în cap.

Griswold încercă să se mişte, dar David nu slăbi strânsoarea. Apoi îşi puse genunchiul în spatele scaunului lui Griswold pentru ca acesta să nu se depărteze de masă.

— Cere frumos, zise David, zâmbind înşelător. Ca un băiat bine crescut.

Griswold fornăia nervos. Furculiţa îi căzu dintre degetele amorţite de durere.

— Pot să iau tava? murmură el.

— Şi mai cum?

— Te rog, reuşi el să pronunţe în cele din urmă.

David coborî tava apoi dădu drumul mâinii lui Griswold din care dispăruse tot sângele, lăsându-i o culoare albă. Victima îşi masă mâna strivită apoi se întinse după furculiţă. Se uită la David furios, dar nu întâlni decât zâmbetul şi indiferenţa din ochii acestuia. Fermele de pe Marte erau locuri dure unde fiecare trebuia să-şi poarte singur de grijă.

Makian se ridicase în picioare.

— Williams! strigă el.

— Domnule? zise David apropiindu-se.

Makian nu se referi în mod direct la cele întâmplate, dar se uită cu atenţie la David, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară şi i-ar fi plăcut ce vede.

— Ai vrea să mergi la verificări mâine? îl întrebă el.

— Verificări, domnule? Ce sunt astea?

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, David cercetă masa cu privirea. Friptura lui Makian dispăruse, dar mazărea era

neatinsă iar din piure de-abia dacă luase de câteva ori. Nu avea, aparent, apetitul lui Hennes, care golise tava.

— ”Verificarea” e un control lunar în întreaga fermă a tuturor plantelor şi serelor. E un vechi obicei. Căutăm posibile spargeri accidentale ale geamurilor, analizăm starea maşinilor de recoltat şi a conductelor de irigaţie ca şi eventualii hoţi. Pentru verificări ne trebuie oricât de mulţi oameni buni putem găsi.

— Mi-ar plăcea să vin, domnule.

— Bine. Aşa mi-am zis şi eu.

Makian se întoarse spre Hennes, care ascultase toată discuţia calm şi nepăsător.

— Îmi place stilul băiatului, Hennes. S-ar putea să iasă din el un adevărat fermier. Şi, Hennes…

Vocea lui Makian scăzu în intensitate, iar David, care se îndepărta, nu mai putu să audă, dar din privirea scurtă şi încruntată pe care Makian i-o aruncă lui Griswold, pricepu că nu avea cum să-i aducă vreun compliment fermierului veteran.

* * *

David Starr auzi paşii în interiorul cabanei sale şi acţionă chiar mai înainte de a se trezi de-a binelea. Alunecă într-o parte a patului şi se ascunse sub el. Văzu, în lumina palidă a lămpilor fluorescente de veghe ce pătrundea pe fereastră, forma vagă a unor picioare. Luminile de veghe erau permise pe tot cuprinsul fermei în perioada de somn pentru a se diminua întunericul total ce se aşternea peste cupolă.

David aşteptă o clipă, apoi auzi foşnetul aşternuturilor. Cineva căuta cu înfrigurare prin tot patul. O voce murmură:

— Pământeanule! Pământeanule! Unde cometa cometelor… David atinse unul din picioare. Necunoscutul îşi trase repede piciorul şi icni speriat.

Urmă o pauză, apoi un cap, cu contururi vagi în întuneric, se apropia încet de el.

— Pământeanule? Ce faci aici?

— Unde altundeva aş putea să dorm, Bigman? Îmi place sub pat.

— Aş fi putut să ţip de spaimă şi pe urmă aş fi încurcat-o rău de tot, şopti micuţul furios. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Acum este momentul! zise David râzând pe înfundate, în timp ce se băga la loc în pat.

— Eşti un gândac spaţial destul de suspicios pentru un pământean.

— Normal, replică David, intenţionez să trăiesc ani lungi şi fericiţi.

— Dacă nu eşti atent, n-ai nici o şansă.

— Nu?

— Nu. Nici nu ştiu de ce mă aflu aici. Dacă sunt prins, adio scrisori de recomandare! Fac asta doar pentru că m-ai ajutat când aveam nevoie, şi acum mă revanşez. Ce i-ai făcut păduchelui de Griswold?

— A fost doar o mică altercaţie în sala de mese specială.

— O mică altercaţie? Era nebun de furie. Hennes a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l calmeze.

— Şi asta ai venit să-mi spui, Bigman?

— În parte, da. Erau în spatele garajelor după stingere. Nu ştiau că sunt şi eu prin preajmă, dar nici eu nu le-am dat vreun motiv să creadă asta. Oricum, Hennes scotea untul din Griswold; prima, că s-a luat de tine când era de faţă Bătrânul, şi a doua, că n-a avut curajul să termine ce a început. Griswold era prea nervos ca să mai vorbească raţional. Din cât am ghicit eu, se umfla în pene spunând că o să-ţi scoată maţele. Hennes a spus…

Bigman făcu o scurtă pauză apoi continuă:

— Nu tu mi-ai spus că Hennes e curat din punctul tău de vedere?

— Aşa pare.

— Dar plimbările lui nocturne…

— Nu l-ai văzut decât o dată.

— O dată e de ajuns. Dacă nu era nimic rău, de ce nu poţi să-mi spui adevărul?

— Nu e treaba mea, Bigman, dar nu pare să fie nimic rău în acele plimbări.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce nu te lasă în pace?

— Ce vrei să spui?

— Păi, atunci când Griswold a terminat de vorbit, Hennes a spus să mai aştepte. A spus că vei fi şi tu mâine la verificări şi atunci o să fie momentul. Aşa că m-am gândit că ar fi bine să vin să te avertizez, pământeanule. Mai bine nu veni la verificări.

Vocea lui David rămase la fel de calmă.

— Ce-a vrut să spună Hennes?

— Asta e tot ce-am auzit. S-au depărtat şi nu i-am putut urmări fără să nu fiu descoperit. Bănuiesc însă că e destul de clar.

— Probabil. Dar să presupunem că încercăm să aflăm exact ce vor.

Bigman se apropie mai mult de David de parcă ar fi încercat să citească ceva pe faţa lui în ciuda întunericului total.

— Şi cum vrei să faci asta?

— Tu cum crezi? replică la rândul lui David. O să fiu la verificări mâine şi o să le dau o şansă băieţilor să-mi arate.

— Nu poţi să faci asta! rosti dintr-o suflare Bigman. Nu poţi să li te împotriveşti singur într-o verificare. Nu ştii nimic despre Marte, pământean fără minte!

— Atunci, spuse pe un ton flegmatic David, presupun că asta ar însemna sinucidere. Om trăi şi-om vedea!

Îl bătu pe Bigman pe umăr, se întoarse pe o parte şi-şi reluă somnul.

6. „Înainte!”

Freamătul verificărilor începu în interiorul cupolei care acoperea ferma de îndată ce primele neoane au fost aprinse. Era un zgomot sălbatic şi o agitaţie nebună. Maşinile de nisip erau înşirate şi fiecare fermier îşi făcea ultimele verificări.

Makian era peste tot, dar nu zăbovea prea mult într-un singur loc. Hennes, cu stilul lui categoric, cu vocea puternică, stabilea fermierii care urmau să participe la verificare şi fixa pentru fiecare în parte zona de care trebuia să se ocupe din marea întindere a fermei. Ridică privirea când ajunse în dreptul lui David şi se opri lângă el.

— Williams, zise el, mai eşti hotărât să mergi la verificări?

— N-aş pierde asta pentru nimic în lume!

— Bine! Pentru că n-ai o maşină a ta, o să-ţi dau una din stocul de rezerve. Din moment ce ţi-am dat-o, este treaba ta să ai grijă de ea şi s-o ţii în stare de funcţionare. Plata pentru orice reparaţie sau stricăciune pe care consider că ai fi putut s-o eviţi, o vei suporta din salariul tău. Înţeles?

— Corect!

— O să faci parte din echipa lui Griswold. Ştiu că voi doi nu vă înţelegeţi, dar el este cel mai bun om al nostru, iar tu nu eşti decât un pământean fără experienţă. N-aş vrea să pun în cârca altuia mai puţin priceput pe unul ca tine. Poţi să conduci o maşină de nisip?

— Cred că mă descurc cu orice fel de vehicul după puţină practică.

— Te descurci, ai? O să-ţi dăm şansa să arăţi ce poţi. Hennes vru să plece, dar se opri şi zise:

— Dar tu unde crezi că te duci?

Bigman tocmai intra în camera de adunare. Era îmbrăcat cu un echipament nou, iar cizmele îi erau lustruite oglindă. Avea părul uns şi faţa curată.

— La verificare, *mister* Hennes. Nu sunt închis şi încă mai am gradul de fermier, cu toate că m-aţi pus să lucrez la bucătărie. Asta înseamnă că pot să merg la verificări. Şi mai înseamnă că am încă dreptul la vechea mea maşină şi la vechea mea echipă.

Hennes dădu din umeri apoi răspunse:

— Ai citit destul de bine regulile, Bigman, şi presupun că ai dreptate. Dar încă o săptămână, Bigman, o săptămână! Pe urmă, dacă-ţi mai arăţi nasul pe teritoriul lui Makian, o să pun pe cineva să te strivească.

Bigman răspunse cu un gest ameninţător în timp ce Hennes se depărta, apoi se întoarse spre David.

— Ai folosit vreodată un aparat de respirat, pământeanule?

— Niciodată. Dar, oricum, am auzit de ele.

— Să auzi de ele nu e totuna cu a le folosi. Am verificat eu unul şi pentru tine. Fii atent, am să te-nvăţ cum să ţi-l pui. Nu, nu, scoate degetele mari de acolo. Uite-te cum îmi ţin mâinile. Acum peste cap, şi ai grijă să nu ai curelele răsucite la ceafă, altfel mai târziu o să te doară capul. Acum poţi să vezi prin el?

Partea superioară a feţei lui David era transformată într-o monstruozitate înrămată în plastic, iar cele două furtunaşe, care veneau de la tuburile de oxigen şi treceau de o parte şi de alta a bărbiei, alungau orice urmă de înfăţişare umană din el.

— Ai probleme cu respiraţia? întrebă Bigman.

David lupta cu îndârjire să tragă aer. Îşi dădu jos masca de respirat.

— Cum îi dai drumul? Nu văd nici un buton. Bigman se amuza copios.

— Asta e plata pentru sperietura de aseară. Nu ai nevoie de nici un buton. Tuburile încep să pompeze oxigen imediat ce căldura şi presiunea feţei tale iau contact cu masca; tot aşa, se opreşte automat când o dai jos.

— Ceva nu merge la ea. Eu…

— Nu e nimic stricat. Pompează oxigen la jumătate din presiunea normală pentru a se potrivi cu presiunea

atmosferică de pe Marte, şi nu poţi să respiri cu ea aici înăuntru când te afli la presiunea şi atmosfera specifică Pământului. În deşert totul o să fie normal. Şi o să-ţi şi ajungă, căci, deşi e jumătate din normal, e numai oxigen. O să ai la fel de mult oxigen cât ai avut de fiecare dată. Fii atent la un singur lucru. Inspiră pe nas, şi expiră pe gură. Dacă expiri pe nas o să-ţi abureşti ocularele şi, crede-mă, asta n-o să fie bine.

Bigman se învârti ţanţoş în jurul lui David şi apoi dădu din cap.

— Nu ştiu ce să fac cu cizmele tale. Alb şi negru! Arăţi ca un deşeu sau ceva de genul ăsta! Apoi privi în jos la creaţia lui în purpuriu şi galben-verzui peste măsură de satisfăcut.

— O să mă descurc. Mai bine te-ai duce la maşina ta. Se pare că sunt cu toţii gata de plecare.

— Ai dreptate. Păi, ai grijă. Fii atent la schimbarea de gravitaţie. E destul de greu dacă nu eşti obişnuit cu ea. Şi, pământeanule…

— Da!

— Fii cu ochii-n patru! Ştii ce vreau să zic.

— Mulţumesc. Aşa voi face.

Maşinile de nisip se aliniau în grupe de câte nouă. Erau mai mult de o sută, lângă fiecare aflându-se câte un fermier care îşi tot verifica tabloul de comandă sau cauciucurile maşinii. Fiecare vehicul avea mai multe însemne care voiau să fie şi pline de umor. Maşina de nisip repartizată lui David era plină de astfel de mesaje începând cu un „Păzea, fetelor!”, pictat pe botul de forma unui glonţ, şi terminând cu „Nu e o furtună de nisip, sunt doar eu”, pictat pe bara de protecţie.

David intră în maşină şi închise uşa. I se potrivea perfect. Toate liniile erau rotunjite. Exact deasupra lui se afla o supapă care filtra şi refiltra aerul permiţând o echilibrare a presiunii din maşină şi din afara ei. Geamul nu arăta prea curat. Stratul subţire depus pe el stătea drept dovadă a zecilor de furtuni pe care le înfruntase şi prin care trecuse cu bine. David găsi panoul de control al maşinii

destul de familiar. Era, în cea mai mare parte, la fel ca la celelalte maşini. Cele câteva butoane necunoscute îşi dezvăluiră utilitatea după ce le acţionă.

Griswold ajunse lângă el, gesticulând furios. Apoi deschise uşa maşinii lui David.

— Coboară apărătorile din faţă, idiotule! Nu ne îndreptăm spre nici o furtună.

David căută butonul potrivit pe care îl găsi imediat lângă volan. Scuturile împotriva vântului, care păreau lipite de metalul maşinii, coborâră singure ascunzându-se în soclurile lor. Vizibilitatea se îmbunătăţi instantaneu. „Normal, îşi zise David. Atmosfera de pe Marte nu va genera vreun vânt care să ne deranjeze şi, în plus, pe Marte e vară. Nu poate fi prea frig”.

— Hei, pământene! se auzi o voce.

David privi în sus. Bigman îi făcea cu mâna. Se număra şi el printre cei nouă oameni care formau echipa lui Griswold. David îi răspunse la salut.

O parte a cupolei se ridică. Nouă maşini se strecurară încet în secţiunea de presurizare. Apoi poarta se închise în spatele lor. După câteva minute se deschise din nou, sasul rămânând gol, şi intrară alte nouă maşini.

Vocea lui Griswold se auzi deodată puternic şi clar, exact lângă urechea lui David. Se întoarse şi văzu un mic difuzor încorporat în capota maşinii chiar deasupra capului său. Deschizătura mică cu sită fină de la capătul mânerului manşei era un microfon.

— Echipa numărul 8, gata?

Apoi vocile au început să răsune consecutiv: „Numărul 1, gata.” „Numărul 2, gata”. Urmă o pauză după numărul şase. Numai câteva secunde. Apoi se auzi vocea lui David: „Numărul 7, gata.” După care urmă: „Numărul 8, gata.” Vocea lui Bigman se făcu auzită ultima: „Numărul 9, gata”.

O parte a cupolei se ridică din nou şi maşinile din faţa lui David se puseră în mişcare. David apăsă uşor pe rezistor, acţionând bobinele pentru a permite accesul curentului electric în motor. Maşina lui de nisip se deplasă brusc înainte, mai-mai să se lovească de spatele celei din

faţă. David luă piciorul de pe rezistor din cauza şocului şi simţi maşina tremurând sub el. Apoi, uşurel, o redresă. Secţiunea din cupolă îi prinse ca într-un tunel, închizându-se în spatele lor.

David îşi dădu seama de şuieratul aerului pompat din sas înapoi în interiorul cupolei. Inima începu să-i bată cu putere, dar mâinile lui erau bine prinse de volan.

Hainele fluturau pe el, iar aerul se strecura pe sub ele acolo unde cizmele întâlneau coapsa. Simţea nişte furnicături pe mâini şi în bărbie şi avea un sentiment de dilatare. Înghiţi de multe ori în sec pentru a scăpa de durerea din ce în ce mai puternică din urechi. După cinci minute, David răsufla din greu din cauza efortului pe care-l făcea pentru a aduna oxigenul necesar.

Ceilalţi îşi puneau aparatele de respirat. Făcu şi el acelaşi lucru, şi oxigenul începu să pătrundă lin pe nări. Respiră adânc, dând aerul afară pe gură. Braţele şi picioarele încă îl mai furnicau, dar această senzaţie dispărea încetul cu încetul.

Acum secţiunea se deschidea în faţa lor, şi nisipul tare şi roşu de pe Marte strălucea în lumina plăpândă a soarelui. Apoi, după ce poarta exterioară a secţiunii se ridică, răsună un strigăt din gâturile a opt fermieri.

„Înainteee!” Şi prima maşină din şir porni.

Era strigătul tradiţional al fermierilor, care în atmosfera rarefiată de pe Marte avea o tonalitate ascuţită, aproape soprano.

David acţionă rezistorul şi porni încet dincolo de linia ce despărţea metalul cupolei de solul marţian.

Şi atunci simţi şocul!

Schimbarea rapidă de gravitaţie era ca o cădere liberă de la câteva sute de metri. Cincizeci şi cinci de kilograme din cele nouăzeci şi unu ale sale dispărură imediat ce trecu linia, lăsându-l cu un gol în stomac. Se ţinu strâns de volan în timp ce senzaţia de cădere, cădere, *cădere* persista. Maşina de nisip coti brusc.

Se auzi vocea lui Griswold care rămânea la fel de groasă chiar şi în goliciunea ridicolă pe care i-o dădea vocii aerul rarefiat ce transmitea atât de slab undele sonore.

— Numărul 8! Înapoi în rând!

David se lupta cu volanul, se lupta cu propriile senzaţii, se lupta pentru a vedea clar. Trase cu greutate oxigen prin aparatul de respirat şi răul trecu.

Îl putea vedea pe Bigman privind îngrijorat spre el. Ridică o mână de pe volan pentru a-i face semn, dar numai pentru o clipă, fiindcă apoi se concentră asupra drumului.

Deşertul marţian era aproape plat, plat şi pustiu. Nici măcar o tufă nu exista aici. Acea zonă era moartă şi fusese părăsită de cine ştie câte mii de milioane de ani. Dar brusc îi veni în minte gândul că poate se înşela. Poate că nisipul deşertului fusese acoperit cu microorganisme albastre-verzui până în clipa în care pământenii au venit şi le-au ars pentru a-şi construi ferme.

Maşinile stârneau un praf slab care se ridica încet, ca şi cum ar fi fost într-un film văzut cu încetinitorul. Praful se aşternea la fel de încet în urma lor.

Maşina lui David avea probleme. Mări viteza, din ce în ce mai mult, apoi îşi dădu seama că ceva nu merge bine. Celelalte maşini din faţa lui nu se ridicau de la sol, pe când el sărea ca un iepure. La cea mai neînsemnată imperfecţiune a solului, la cea mai mică piatră, maşina lui se ridica în aer. Era purtată în sus, câţiva centimetri, roţile învârtindu-se în gol. Cobora la fel de uşor, apoi se repezea înainte cu o smucitură atunci când roţile aflate în mişcare se blocau la atingerea solului.

Asta îl făcu să piardă teren, iar atunci când începu să mărească viteza, săriturile se înmulţiră. Cauza era gravitaţia mică, dar ceilalţi reuşeau să o compenseze. David se întreba cum.

Se făcea din ce în ce mai frig. Chiar dacă era vară pe Marte, David îşi zise că temperatura e puţin deasupra limitei de îngheţ. Putea privi direct soarele de pe cer. Era un soare mic pe un cer purpuriu pe care cu greutate se puteau observa trei sau patru stele. Aerul era prea rarefiat

pentru a le ascunde sau pentru a împrăştia lumina în aşa fel încât să se formeze cerul albastru de pe Pământ.

Vocea lui Griswold se auzi din nou:

— Maşinile unu, patru şi şapte, la stânga. Maşinile doi, cinci şi opt, pe centru. Maşinile trei, şase şi nouă, la dreapta. Maşinile doi şi trei se vor ocupa de subsecţiunile lor.

Maşina lui Griswold, cea cu numărul unu, începuse să facă o curbă la stânga, iar David, urmărind-o cu privirea, observă linia neagră ce se vedea la orizont în partea stângă. Numărul patru urmă numărului unu, şi David trase puternic de volan pentru a se înscrie în viraj.

Ceea ce urmă îl găsi pe David nepregătit. Maşina lui intră într-un derapaj atât de puternic încât abia îşi dădu seama ce se întâmplă. Se prinse cu disperare de volan rotindu-l în direcţia derapajului. Opri alimentarea şi simţi roţile scrâşnind în timp ce maşina continua să se rotească. Deşertul se învârtea în faţa ochilor lui şi nu mai percepea decât culoarea lui incandescentă.

Apoi se auzi în diftizor vocea subţire a lui Bigman:

— Acţionează frâna de urgenţă. E la dreapta rezistoarelor. David căută disperat frâna de urgenţă, deşi nu ştia cum arată, dar picioarele, care îl dureau îngrozitor, nu reuşiră să găsească nimic. În faţa lui, linia neagră a orizontului apăru şi dispăru. Era mult mai distinctă şi mai clară. Deşi o zărise doar o clipă, David îşi dădu seama imediat de natura ei. Era una din fisurile de pe Marte, lungă şi dreaptă. La fel ca una din numeroasele fisuri de pe Lună, era o crăpătură în scoarţa planetei, apărută de-a lungul milioanelor de ani de când acest corp ceresc se usca. Fisurile erau mai late de trei metri şi nimeni nu le sondase adâncimea.

— E un buton mic de culoare roz, strigă Bigman. Apasă peste tot!

David făcu întocmai, apoi simţi ceva coborând sub degetele lui de la picioare. Mişcarea rapidă a maşinii de nisip deveni un scârţâit rebel care aproape că îl scotea din

minţi. Praful formă adevăraţi nori, înăbuşindu-l şi întunecând totul în jur.

Se apleacă pe volan şi aşteptă. Era clar că maşina încetinea. Până la urmă se opri definitiv.

Se aşeză înapoi pe scaun şi respiră liniştit pentru o clipă. Apoi îşi scoase aparatul de respirat, îi şterse interiorul în timp ce aerul rece îi înţepa nasul şi ochii, apoi şi-l puse la loc. Hainele erau de un roşu cenuşiu din cauza prafului şi avea bărbia plină de acelaşi praf roşu. Îi putea simţi uscăciunea pe buze, iar interiorul maşinii era şi el plin de praf.

Alte două maşini opriră lângă el. Griswold se dădu jos dintr-una, cu faţa lui bărboasă, monstruos de urâtă din cauza aparatului de respirat. David îşi dădu seama de ce purtau toţi fermierii bărbi. Ele serveau ca protecţie împotriva frigului şi a vântului tăios de pe Marte.

Griswold se apropia mârâind, arătându-şi dinţii îngălbeniţi şi stricaţi.

— Pământene, reparaţiile pentru această maşină de nisip vor fi făcute din salariul tău. Hennes te-a avertizat!

David deschise uşa şi sări din maşină. Pe dinafară maşina era o epavă. Cauciucurile erau sfâşiate, din ele ieşind nişte „dinţi” enormi care erau desigur frânele de urgenţă.

— Nici un bănuţ nu va fi oprit din salariul meu, Griswold. Ceva nu a fost în regulă cu maşina.

— Aşa e. Şoferul. Un pămpălău de şofer, asta nu a fost în regulă cu maşina.

O altă maşină venea scoţând un sunet ascuţit, iar Griswold se întoarse să vadă cine era.

— Pleacă de-aici, muscă-n lapte ce eşti! Întoarce-te la treaba ta, rosti Griswold, iar barba lui parcă se zbârlise.

Bigman se dădu jos din maşină.

— Nu, până nu mă uit la maşina pământeanului.

Bigman cântărea mai puţin de douăzeci şi trei de kilograme pe Marte, şi dintr-o singură săritură lungă ajunse lângă David. Se aplecă pentru o clipă, apoi se îndreptă.

— Unde sunt tijele de greutate, Griswold? întrebă el.

— Ce sunt tijele de greutate, Bigman? zise David. Micuţul îi răspunse dintr-o suflare:

— Atunci când foloseşti maşinile astea la gravitaţie mică, se pun nişte traverse groase la fiecare ax al roţilor. Le dai jos atunci când eşti la gravitaţie mare. Îmi pare rău, prietene, dar nu m-am gândit nici o clipă că asta ar putea fi ce…

David îl opri. Micuţul tăcu brusc. Asta explica de ce maşina lui se ridica la fiecare hârtop în timp ce ale celorlalţi păreau lipite de sol.

David se întoarse către Griswold.

— Nu ştiai că lipsesc tijele? Griswold începu să înjure:

— Fiecare om răspunde de maşina lui. Dacă n-ai observat că lipsesc, asta te priveşte.

Toate maşinile se adunaseră în jurul lor. Fuseseră împresuraţi de un cerc de oameni bărboşi. Toţi erau tăcuţi şi nici unul nu încerca să intervină.

Bigman sări ca ars:

— Cap sec ce eşti, omul ăsta e un începător! Nu te poţi aştepta să…

— Potoleşte-te, Bigman, spuse David. E treaba mea. Te întreb din nou, Griswold. Ai ştiut de asta dinainte?

— Ţi-am mai spus, pământene. În deşert fiecare are grijă de pielea lui. Nu stau să te dădăcesc.

— Bine. În cazul ăsta o să am singur grijă de mine chiar din momentul ăsta.

David se uită în jur. Era chiar pe marginea fisurii. Câţiva metri, şi ar fi fost un om mort!

— Oricum, va trebui să ai şi tu grijă de tine, pentru că o să iau maşina ta. Poţi să o conduci pe a mea înapoi la fermă sau să rămâi aici. E treaba ta!

— Pe Marte!

Mâna lui Griswold lovi una din cizme, iar mulţimea din jurul lor începu să strige:

— Luptă dreaptă! Luptă dreaptă!

Legile din deşertul de pe Marte erau dure, dar nu permiteau avantaje considerate necinstite. Asta era de la sine înţeles. Numai prin nişte înţelegeri mutuale de acest

fel orice om putea să fie protejat de vreun cuţit energetic în spate sau de vreo rază de blaster în burtă. Griswold se uită la feţele dure din jurul lui şi zise:

— Bine, aşa o să facem când ne vom întoarce la fermă. Şi acum la muncă!

— O să ne luptăm la fermă dacă vrei. Dar până atunci, fereşte-te din calea mea!

David păşi fără grabă înainte, iar Griswold se dădu înapoi.

— Ageamiu prost! Nu ne putem lupta cu aparatele astea de respirat pe faţă! Ai vreun pic de creier în căpăţâna aia?

— Atunci dă-l jos pe-al tău, şi voi face şi eu la fel, spuse David. Învinge-mă în luptă dreaptă, dacă poţi.

— Luptă dreaptă! strigară cei din jurul lor.

— Ori lupţi cinstit, ori renunţi, Griswold! zise Bigman.

Făcu o săritură înainte şi smulse blasterul din cizma lui Griswold. David puse mâna pe aparatul de respirat şi întrebă:

— Gata?

— Voi număra până la trei! spuse Bigman.

Bărbaţii ţipau agitaţi. Aşteptau cu nerăbdare să vadă ce avea să urmeze. Griswold aruncă o privire sălbatică în jurul lui. Bigman începuse numărătoarea:

— Unu…

Când ajunse la trei, David îşi scoase aparatul de respirat şi îl aruncă într-o parte împreună cu buteliile de oxigen. Stătea acolo, neprotejat, ţinându-şi răsuflarea în atmosfera nerespirabilă a planetei Marte.

7. Descoperirea

Griswold nu se mişcă iar aparatul de respirat rămase la locul lui. Drept răspuns, un mormăit ameninţător se auzi din partea spectatorilor.

David se mişcă cât de repede putu, măsurându-şi paşii de teama gravitaţiei mici. Făcu o săritură stângace (era ca şi cum ar fi fost în apă) şi îl prinse pe Griswold de umăr. Se răsuci într-o parte pentru a se feri de lovitura de genunchi a fermierului. Apoi întinse o mână spre bărbia lui Griswold, prinse aparatul de respirat şi i-l smulse de pe faţă.

Griswold se întinse după el cu un mic urlet, apoi îşi dădu seama că trebuie să închidă gura din cauza lipsei de aer. Se depărtă, ezitând o clipă. Apoi îi dădu încet un ocol lui David.

Trecuse aproape un minut de când David trăsese ultima gură de aer. Plămânii săi luptau din greu. Griswold, cu ochii injectaţi, se ghemui ca să sară, încercând să-l păcălească pe David. Avea picioarele iuţi şi mişcările pline de graţie. Se obişnuise cu gravitaţia mică şi putea să-şi stăpânească mişcările. David îşi dădu seama cu groază că el s-ar putea să nu fie în stare de asta. O mişcare rapidă şi puţin chibzuită l-ar fi putut face să se prăbuşească.

Fiecare secundă sporea încordarea. David se ferea şi urmărea atent faţa lui Griswold care devenea din ce în ce mai schimonosită. Trebuia să-l aştepte pe fermier. Şi el avea plămâni de atlet. Dar Griswold mânca şi bea prea mult pentru a fi într-o formă bună. Apoi zări fisura. Era undeva la un metru şi jumătate în spatele lui: o margine abruptă ce părea aproape perpendiculară. Înspre ea încerca Griswold să-l împingă.

David se opri din retragere. În zece secunde, Griswold trebuia să atace. Era nevoit. Şi aşa şi făcu.

David se lăsă într-o parte şi îşi împinse adversarul cu umărul. Se răsuci în urma impactului şi lăsă forţa de rotaţie să se adauge la cea a pumnului său care lovi falca lui Griswold.

Lovitura îl făcu pe Griswold să se clatine. Dădu aerul afară cu un pufăit puternic şi-şi umplu plămânii cu un amestec de argon, neon, şi dioxid de carbon. Apoi, uşor, se prăbuşi la pământ. Cu un ultim efort, Griswold încercă să se ridice, reuşi pe jumătate, dar căzu din nou, clătinându-se în încercarea de a-şi menţine echilibrul…

Urechile lui David percepeau un strigăt confuz. Cu picioarele tremurânde, surd şi orb la orice în afară de aparatul de respirat de pe sol, David se întoarse la maşină. Forţându-şi corpul supus la tortură – care acum avea mare nevoie de oxigen – să se mişte încet şi cu demnitate, îşi prinse în spate buteliile de oxigen şi-şi puse aparatul de respirat. Apoi, în sfârşit, trase o gură de oxigen care îi pătrunse în plămâni ca un torent de apă rece într-un stomac deshidratat.

Trecu un minut, timp în care nu putu să facă nimic altceva decât să respire, pieptul său enorm ridicându-se şi coborând cu mişcări rapide şi ample. Apoi deschise ochii.

— Unde e Griswold?

Toţi erau în jurul lui, Bigman fiind cel mai aproape.

— N-ai văzut? zise Bigman surprins.

— Ştiu că l-am pus la pământ.

David se uită împrejur. Griswold nu era nicăieri. Bigman făcu o mişcare cu mâna arătând în jos.

— În fisură.

— Ce? zise David încruntându-se. Asta e o glumă proastă, adăugă el.

— Nu, nu.

— A plonjat peste margine ca un săritor în piscină.

— Milioane de asteroizi! A fost vina lui!

— Un caz clar de legitimă apărare pentru tine, pământene. Toţi vorbeau în aceeaşi clipă.

— Un moment! Ce s-a întâmplat? L-am aruncat *eu* peste buza fisurii?

— Nu, pământene! strigă Bigman. Nu e vina ta. L-ai lovit şi viermele a căzut. Apoi a încercat să se ridice. A căzut din nou şi când a încercat să-şi recapete echilibrul, a căzut cu capul în hău, prea orb să vadă ce era în faţa lui. Am

încercat să-l prindem, dar n-am avut timp, şi dus a fost. Dacă nu s-ar fi străduit să te ducă spre marginea fisurii pentru a te arunca acolo, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel.

David se uita la fermieri şi fermierii se uitau la el. În cele din urmă, unul dintre ei întinse o mână grea.

— Frumos spectacol, *fermierule!*

O spusese calm, dar însemna o aprobare, care sparse gheaţa.

Bigman strigă triumfător, sări doi metri în sus, apoi coborî uşor, cu picioarele răsucindu-se sub el într-o mişcare pe care nici un balerin, oricât de expert, n-ar fi putut s-o realizeze la gravitaţia de pe Pământ. Ceilalţi se înghesuiau acum lângă el. Bărbaţi care i se adresaseră lui David până acum cu „pământeanule” sau „tu”, sau nu i se adresaseră deloc, îl băteau acum pe spate spunându-i că era un adevărat „marţian” cu care ar putea să se mândrească.

— Să continuăm verificările! Avem nevoie de Griswold să ne arate cum? întrebă Bigman.

— Nu! strigară ei drept răspuns.

— Atunci ce mai aşteptăm? răcni Bigman intrând în maşină.

— Hai, fermierule! strigară ei la David, care sări în maşina lui Griswold şi o puse în mişcare.

Strigătul „înainteee!” se făcu încă o dată auzit în pustietăţile de pe Marte.

Vestea se împrăştie prin receptoarele radio de la bordul maşinilor, trecând peste spaţiile goale dintre zonele acoperite de sticlă ale fermei. În timp ce David îşi manevra maşina de-a lungul coridoarelor din interiorul pereţilor de sticlă, vestea morţii lui Griswold ajunsese în toate colţurile fermei.

Cei opt oameni care mai rămăseseră din ceea ce fusese echipa lui Griswold se adunară din nou în lumina slab roşiatică a soarelui palid de pe Marte, pentru a relua drumul înapoi spre cupola fermei, drum pe care îl parcurseseră în acea dimineaţă. Când ajunseră la destinaţie, David devenise deja o persoană foarte cunoscută.

Nu era o masă de seară normală în acea zi. Se luase masa în deşert înainte de întoarcere aşa că, la mai puţin de o jumătate de oră de la terminarea verificărilor, oamenii se adunaseră în faţa clădirii principale aşteptând.

Nu se îndoia nimeni că până la acea oră Hennes şi bătrânul aflaseră despre bătaie. Erau acolo mulţi din „gaşca lui Hennes” – oameni care fuseseră angajaţi după ce Hennes devenise supraveghetor şef şi ale căror interese erau legate strâns de cele ale şefului lor – care voiau să fie siguri că vestea ajunsese la el. Aşa că oamenii aşteptau bucuroşi urmările. Asta nu pentru că îl urau pe Hennes. Era un tip eficient şi nu se purta ca o brută. Dar nu era prea iubit. Se purta rece şi distant, lipsindu-i acel spirit de echipă care îl caracterizase pe fostul supraveghetor şef. Pe Marte, unde lipseau diferenţierile sociale, asta era o deficienţă serioasă pe care oamenii nu se abţineau să nu o respingă. Iar Griswold era oricum, numai popular nu.

Una peste alta, era mai multă agitaţie decât văzuse ferma lui Makian în trei ani marţieni, iar un an marţian este doar cu o lună mai mic decât unul de pe Pământ.

În momentul în care apăru David, se auziră strigăte de îmbărbătare, iar în mijlocul mulţimii se făcut culoar, cu toate că de o parte se afla un grup ce îi arunca priviri ostile şi posace.

Probabil că strigătele se auziră şi înăuntru, pentru că Makian, Benson, Hennes şi alţi câţiva ieşiră afară. David urcă prima treaptă de la scara care ducea la uşă iar Hennes veni până la capătul scării unde se opri şi privi în jos.

— Domnule, am venit să vă explic incidentul de astăzi, spuse David.

— Un angajat valoros al fermelor Makian a murit astăzi din cauza unei dispute cu tine. Poate explicaţia ta să schimbe lucrul ăsta? întrebă Hennes pe un ton calm.

— Nu, domnule, dar Griswold a fost învins în luptă dreaptă.

— Griswold a încercat să-l ucidă pe băiat. A uitat *din greşeală* să-i pună la maşină tijele de greutate, se auzi o voce din mulţime.

Ca răspuns la vorbele acelea cu subînţeles, din mulţime răsunară câteva râsete răzleţe.

Hennes păli. Strânse pumnul după care întrebă:

— Cine a spus asta?

Se făcu linişte, apoi, din primul rând al mulţimii, se auzi o voce subţire şi spăşită:

— Vă rog, domnule profesor, nu sunt eu de vină.

Era Bigman cu mâinile împreunate în faţa lui, privind ruşinat în jos.

Râsetele răsunară din nou, dar de data asta mult mai puternice. Hennes îşi ascunse cu greu furia.

— Pretinzi că s-a atentat la viaţa ta? îl întrebă el pe David.

— Nu, domnule. Pretind doar că a fost o luptă dreaptă, şi am martori şapte fermieri. Un bărbat care intră într-o luptă dreaptă trebuie să dea tot ce poate. Vreţi să stabiliţi noi reguli?

Un strigăt de aprobare se auzi din partea mulţimii. Hennes se uită la el, apoi strigă:

— Îmi pare rău de voi toţi că sunteţi atraşi şi vă agitaţi pentru ceva de care o să vă pară rău mai târziu. Acum, înapoi la muncă, toţi, şi să fiţi siguri că seara asta nu va fi uitată aşa de uşor. Cât despre tine, Williams, vom cerceta cazul. Nu se va opri aici.

Apoi intră nervos înapoi în clădirea principală, urmat, după un moment de ezitare, de toţi ceilalţi.

David fu chemat în biroul lui Benson dis-de-dimineaţă în acea zi. Fusese o noapte lungă de petrecere pe care David nu putu s-o refuze şi nici nu avu cum să se retragă la un moment dat, de aceea căscă zdravăn când se opri să ferească pragul.

— Intră, Williams, spuse Benson.

Era îmbrăcat cu un halat negru iar biroul avea acel miros caracteristic care provenea de la cuştile de şoareci şi hamsteri.

— Pari somnoros. Stai jos, îl îndemnă Benson zâmbind.

— Mulţumesc, răspunse David. Chiar *sunt* somnoros. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Nu, cu ce-ţi pot fi *eu* de folos, Williams. Ai probleme, şi ai putea să ai chiar probleme şi mai mari. Mi-e teamă că nu cunoşti condiţiile de pe Marte. Domnul Makian are autoritatea legală să te împuşte dacă moartea lui Griswold este considerată crimă.

— Fără nici un fel de proces?

— Nu, dar Hennes poate găsi destul de uşor doisprezece fermieri care să gândească la fel ca el.

— Ar avea probleme cu ceilalţi fermieri dacă ar face aşa, nu?

— Ştiu. I-am explicat asta lui Hennes de sute de ori noaptea trecută. Nu cred că mă înţeleg prea bine cu el. Este mult prea dictatorial pentru mine; ţine prea mult la ideile lui, cum ar fi cea de detectiv particular despre care ţi-am vorbit data trecută. Iar domnul Makian a fost întru totul de acord cu mine. Trebuie să-l lase pe Hennes să aibă grijă de toate problemele cu oamenii, de asta n-a intervenit ieri, dar i-a spus lui Hennes după aceea, între patru ochi, că nu va sta deoparte să-şi vadă ferma distrusă din cauza unui nenorocit ca Griswold, iar Hennes a trebuit să promită că va lăsa totul aşa pentru un timp. Dar nu va uita aşa repede, şi nu e bine să-l ai duşman pe Hennes aici.

— Va trebui să risc, nu-i aşa?

— Putem reduce la minim acest risc. L-am întrebat pe Makian dacă pot să te folosesc aici. Ai putea fi cu adevărat de ajutor, chiar şi fără pregătire ştiinţifică. Poţi să hrăneşti animalele şi să cureţi cuştile. Te-aş putea învăţa cum să le anesteziezi şi să le faci injecţii. Nu e prea mult, dar te-ar putea ţine departe de Hennes şi am putea preveni subminarea moralului fermei, lucru pe care nu ni-l putem permite, după cum ar trebui să ştii. Ce zici, ai vrea?

David replică pe un ton grav:

— Ar fi mai degrabă o coborâre pe scara socială pentru un bărbat căruia i s-a spus că este un fermier sadea.

— Fii serios, Williams, se încruntă Benson. Nu mai lua de bună ce-ţi spun proştii ăia. Fermier! Hm! Este o denumire pompoasă pentru un ţăran pe jumătate dus la şcoală, şi nimic mai mult. Ai fi un prost dacă ai lua în seamă

aprecierile lor deformate despre poziţia socială. Uite, dacă lucrezi cu mine, ai putea ajuta la dezlegarea misterului otrăvirilor; ai putea ajuta la răzbunarea surorii tale. Pentru asta ai venit pe Marte, nu-i aşa?

— O să lucrez pentru tine, încuviinţă David.

— Foarte bine.

Faţa rotundă a lui Benson se lumină de un zâmbet de uşurare.

* * *

Bigman se uită precaut prin deschizătura uşii. Aproape că şopti:

— Hei!

David se întoarse şi închise uşa cuştii.

— Salut, Bigman.

— Benson e prin preajmă?

— Nu. E plecat toată ziua.

— O.K.

Bigman intră, păşind cu grijă de parcă ar fi vrut să prevină orice atingere, fie şi din greşeală, a hainelor cu vreun obiect din laborator.

— Să nu-mi spui că ai ceva împotriva lui Benson.

— Cine, eu? Nu. Doar că e un pic… ştii tu.

Dădu de câteva ori cu degetul în tâmplă apoi întrebă:

— Ce fel de om sănătos ar veni pe Marte să se prostească cu nişte animăluţe? Şi apoi, ne spune totdeauna cum să facem însămânţările şi recoltările. Ce ştie el? Nu poţi învăţa nimic despre fermele de pe Marte în vreo facultate de pe Pământ. La asta încearcă să pară mai bun decât noi. Înţelegi ce vreau să spun? Trebuie să-i închidem gura din când în când.

Se uită cu tristeţe la David.

— Şi acum, uită-te la tine. Te-a îmbrăcat frumos într-o cămaşă de noapte, punându-te să te joci de-a dădaca cu un şoarece. Cum de l-ai lăsat?

— E ceva de scurtă durată, răspunse David.

— Bine.

Bigman, stând pe gânduri câteva clipe, îi întinse o mână cu stângăcie.

— Aş vrea să-mi iau rămas bun.

— Pleci? îl întrebă David strângându-i mâna.

— Luna mea aici s-a terminat. Am hârtiile, aşa că pot să-mi găsesc de lucru în altă parte. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, pământeanule. Poate când se va termina şi timpul tău de stat aici ne vom întâlni din nou. Nu cred că vrei să stai cu Hennes.

— O clipă! zise David fără să-i dea drumul la mână. O să pleci la Wingrad City acum, nu-i aşa?

— Da. Până-mi găsesc o slujbă.

— Bine. Aşteptam asta de o săptămână. Nu pot părăsi ferma, Bigman, aşa că ai vrea să-mi faci un serviciu?

— Mai încape vorbă! Numai spune-mi ce.

— E puţin riscant. Va trebui să te întorci aici.

— Nici o problemă. Nu mi-e frică de Hennes. Sunt destule moduri de a ne întâlni de care el nu are habar. Am lucrat la ferma lui Makian cu mult timp înainte să fie el aici.

David îl forţă pe Bigman să se aşeze pe un scaun. Apoi se lăsă pe vine lângă el şi începu să şoptească:

— Fii atent, la colţul străzilor *Canal* şi *Phobos* din Wingrad City există o mică bibliotecă. Aş vrea să-mi aduci nişte filme şi un aparat de proiecţie. Informaţiile care te vor duce la filmele de care am nevoie se află în acest plic…

Bigman se repezi fulgerător cu mâna, apucând mâneca lui David şi ridicând-o.

— Hei, ce faci? întrebă David.

— Vreau să văd ceva, răspunse gâfâind Bigman. Dezgolise încheietura mâinii lui David, cu partea interioară în sus.

David nu-şi retrase mâna. Se uita şi el curios la încheietură.

— Care e problema?

— Nu asta, bombăni Bigman.

— Chiar aşa?

David îşi trase fără pic de efort mâna din strânsoarea lui Bigman arătându-şi cealaltă încheietură. Le ţinea pe amândouă în faţa lui.

— Ce cauţi?

— Ştii prea bine ce caut. Mi-am zis că faţa ta mi-e familiară de când ai venit aici. Nu ştiam de unde să te iau. Îmi vine să-mi trag palme. Ce fel de pământean ar veni aici şi, în mai puţin de o lună, ar fi tratat ca orice fermier adevărat? Şi am aşteptat să mă trimiţi la biblioteca de la Consiliul Ştiinţei înainte să sar pe tine.

— Nu te înţeleg, Bigman.

— Eu cred că da, David Starr. Strigă numele aproape triumfător.

8. Întâlnire nocturnă

— Potoleşte-te, omule! strigă David. Bigman coborî glasul:

— Te-am văzut destul de des pe benzile video. Dar de ce nu apare pe încheietura ta semnul? Am auzit că toţi membrii Consiliului au acest semn.

— De unde ai auzit asta? Şi cine ţi-a spus că biblioteca de la colţul străzilor *Canal* şi *Phobos* este sediul Consiliului Ştiinţei?

Bigman se înroşi.

— Nu te uita de sus la acest fermier, *mister.* Am trăit în oraş. Am fost chiar la şcoală.

— Scuzele mele. N-am vrut să sune aşa. O să mă mai ajuţi?

— Nu, până nu înţeleg ce e cu încheieturile.

— Nu e mare lucru. Este un tatuaj necolorat care se înnegreşte în aer, dar asta numai când vreau eu.

— Cum vine asta?

— E în legătură cu emoţiile. Fiecare emoţie umană este însoţită de un hormon anume din sânge. Acesta şi numai acesta activează tatuajul. Iar eu ştiu emoţia care-l activează.

David nu făcu nimic vizibil, dar, încet, o pată apăru pe suprafaţa interioară a încheieturii de la mâna dreaptă, pentru ca mai apoi să se închidă la culoare. Punctele aurii ale Carului Mare şi ale constelaţiei Orion străluciră pentru o clipă şi apoi totul dispăru subit.

Faţa lui Bigman se lumină iar mâinile lui coborâră pentru a-şi lovi cizmele, gest ce devenise un tic. David îi prinse cu putere mâinile.

— Hei! exclamă Bigman.

— Nu te agita, te rog. Eşti de partea mea?

— Nici nu se pune problema. O să mă întorc la noapte cu lucrurile pe care mi le-ai cerut şi o să-ţi spun şi unde ne putem întâlni. E un loc afară, lângă Secţiunea Doi…

Continuă şoptind instrucţiuni.

— Bine. Uite plicul, spuse David încuviinţând din cap. Bigman îl luă şi îl puse între cizmă şi coapsă, apoi zise:

— Cizmele de bună calitate au un buzunar în partea de sus, *mister* Starr. Ştiai asta?

— Da. Nici tu nu te uita de sus la acest fermier! Iar numele meu este în continuare Williams. Mai rămâne un singur lucru de spus. Bibliotecarul Consiliului este singurul care poate să desfacă în siguranţă plicul. Oricine altcineva care încearcă acest lucru va fi rănit.

Bigman deveni băţos.

— Nimeni altcineva nu-l va deschide. Există oameni mai puternici decât mine. Poate crezi că eu nu ştiu asta, dar nu e aşa. Cu toate astea, mai puternic sau nu, nimeni, dar absolut nimeni nu va lua plicul de la mine înainte să mă omoare. Şi în plus, nici nu mi-a trecut prin cap să-l deschid, dacă la asta te-ai gândit.

— M-am gândit, recunoscu David. M-am gândit la toate posibilităţile, dar la asta cel mai puţin.

Bigman zâmbi, lovi în glumă cu pumnul bărbia lui David, apoi plecă.

Benson se întoarse înainte de ora cinei. Avea o înfăţişare nefericită iar obrajii lui cărnoşi păreau că îşi pierd culoarea.

— Ce mai faci, Williams? întrebă el cu indiferenţă.

David îşi spăla mâinile înmuindu-le în soluţia specială de detergent care era universal folosită pe Marte în scopul ăsta. Îşi retrase mâinile sub un jet de aer cald pentru a le usca, în timp ce apa în care se spălase se scurgea într-un rezervor unde era purificată şi transportată din nou în rezerva centrală. Apa era foarte scumpă pe Marte şi era folosită şi refolosită de câte ori era posibil.

— Pari obosit, domnule Benson, spuse David.

Benson închise cu grijă uşa în spatele lui. Apoi începu să vorbească.

— Şase oameni au murit ieri otrăviţi. Asta e rata cea mai mare pentru o singură zi. Devine din ce în ce mai rău pe zi ce trece şi se pare că nu putem face nimic.

Se uită apoi la rândul de cuşti spunând:

— Toate animalele sunt în viaţă, presupun?

— Toate sunt în viaţă.

— Atunci, eu ce pot să fac? În fiecare zi Makian mă întreabă dacă am descoperit ceva. Crede c-o să găsesc vreo soluţie dimineaţa sub pernă? Astăzi am fost la silozurile de grăunţe, Williams. Era un ocean de grâu, mii şi mii de tone gata pentru a fi trimise pe Pământ. M-am scufundat în el de sute şi sute de ori. Cincizeci de grăunţe de aici, cincizeci de grăunţe de acolo. Am încercat fiecare colţ de la fiecare hambar. I-am pus să se scufunde la o jumătate de metru pentru a lua probe. Dar la ce bun? În situaţia de faţă ar fi o estimare „generoasă” să presupun că un grăunte dintr-un miliard este infestat.

Atinse cu cotul geanta pe care o adusese.

— Crezi că în cele cincizeci de mii de grăunţe pe care le am cu mine se găseşte acea una la un miliard? Şansa ar fi de unu la douăzeci de mii!

— Domnule Benson, mi-ai spus că n-a murit nimeni aici la fermă, cu toate că se mănâncă aproape numai alimente de pe Marte, zise David.

— Cel puţin din câte ştiu eu, aşa e.

— Dar în restul planetei a mai murit cineva? Benson se încruntă.

— Nu ştiu. Presupun că nu, altfel aş fi auzit. Dar, desigur, viaţa nu e aşa de bine organizată aici pe Marte cum e pe Pământ. Un fermier moare şi este pur şi simplu incinerat fără nici un fel de formalităţi. Aici oamenii nu-şi fac atâtea probleme. Dar de ce vrei să ştii asta? îl întrebă el cu un ton aspru.

— Mă gândeam că dacă este un germen de pe Marte, oamenii de pe această planetă ar trebui să fie mai obişnuiţi cu el decât cei de pe Pământ. S-ar putea chiar să fie imuni.

— Bine! Nu e o ideea rea pentru unul care nu este om de ştiinţă. Până la urmă chiar e o idee bună. O să mă gândesc la ea.

Se întinse ca să-l bată uşor pe umăr apoi adăugă:

— Du-te şi mănâncă. Mâine o să începem să hrănim animalele cu noile probe.

În timp ce David pleca, Benson, cu faţa la geanta lui, ridică cu grijă pacheţelele marcate, unul dintre ele putând conţine grăuntele otrăvit. Până mâine aceste probe vor fi pisate, fiecare grămadă de pulbere va fi amestecată, apoi separată cu migală în douăzeci de alte probe, unele pentru hrănirea animalelor, altele pentru teste.

Până mâine! David zâmbi. Se întreba unde va fi mâine. Se întreba dacă mâine va mai fi în viaţă.

* * *

Cupola fermei adormise ca un monstru preistoric, încolăcit pe suprafaţa planetei Marte. Luminile fluorescente de veghe erau străluciri pale pe acoperişul cupolei. În acea tăcere, vibraţiile aparatelor pentru aer, care comprimau atmosfera de pe Marte la nivelul normal al celei de pe Pământ şi care adăugau umezeala şi oxigenul rezultat de la plantele din interiorul serelor, cu toate că erau de obicei de neperceput, seara li se auzea zbârnâitul slab.

David se mişca repede de la o umbră la alta cu o prudenţă care nu era până la urmă aşa de necesară. Nu era nimeni treaz. Cupola era la mică distanţă deasupra lui, David trebuind să se aplece mult atunci când ajunse la Hangarul 17. Părul lui chiar atinse cupola.

Uşa era deschisă şi David păşi înăuntru. Raza lanternei stilou mătură zidurile din interior. Găsi panoul de comandă. Butoanele nu erau marcate, dar instrucţiunile lui Bigman fuseseră destul de clare. Apăsă butonul galben. Se auzi un sunet uşor, urmă o pauză, apoi un zgomot de aer sub presiune. Era mult mai puternic decât fusese în ziua verificării şi, din moment ce camera de presiune era una mică, făcută pentru trei sau patru oameni şi nu pentru nouă maşini de nisip, presiunea aerului scăzu mult mai repede.

Îşi puse aparatul de respirat, aşteptă ca şuieratul să dispară, liniştea indicându-i echilibrarea presiunii. Abia

atunci apăsă butonul roşu. Peretele din afară culisă, iar el ieşi.

De data aceasta nu încerca să controleze o maşină. Coborî pe nisipul rece şi tare şi aşteptă ca senzaţiile de rău din stomac să treacă, în timp ce se obişnuia cu schimbarea de gravitaţie. Trecură cam două minute până să se întâmple asta. Alte câteva schimbări de gravitaţie, se gândi David, şi va avea ceea ce fermierii numeau „picioare antigravitaţionale”.

Se ridică, se întoarse pentru a se orienta, şi apoi rămase aproape involuntar mut de fascinaţie!

Era pentru prima dată când vedea cerul de pe Marte noaptea. Stelele erau cele cunoscute de pe Pământ, aranjate în aceleaşi constelaţii familiare. Distanţa de la Pământ la Marte, cât era ea de mare, era insuficientă pentru a modifica percepţia poziţiei relative a unor stele depărtate. Dar, cu toate că stelele erau neschimbate ca poziţie, cât de diferită era strălucirea lor!

Aerul rarefiat de pe Marte nu le micşora, ci le lăsa puternice şi cu o strălucire de nestemate. Nu era nici o Lună, desigur! Nici una aşa cum o ştim noi pe Pământ. Cei doi sateliţi ai planetei Marte, Phobos şi Deimos, erau două obiecte care zburau la zece-cincisprezece kilometri deasupra planetei, doi bolovani zburând liberi în spaţiu. Chiar dacă erau mult mai aproape de Marte decât este Luna de Pământ, ei nu arătau ca nişte discuri ci doar ca alte două simple stele.

Le căută, cu toate că îşi dădu seama că puteau fi foarte bine în cealaltă parte a planetei. Undeva la mică înălţime, pe linia vestică a orizontului, observă altceva. Încet îşi întoarse privirea într-acolo. Era de departe cel mai strălucitor obiect de pe cer, cu o nuanţă de un verde albăstrui pal, care nu era egalată în frumuseţe de nimic din ce putea vedea. Separat de el, şi aproape de mărimea soarelui văzut de pe Marte, era un alt obiect, mai galben, şi el destul de strălucitor, dar care pălea în faţa strălucirii vecinului său.

David nu avea nevoie de hartă pentru a identifica cele două obiecte. Erau Luna şi Pământul, „steaua dublă” a nopţilor de pe Marte.

Îşi depărtă privirea de la ele, apoi se întoarse cu faţa la stânca ce se vedea în lumina lanternei-stilou şi începu să meargă într-acolo. Bigman îi spusese să se ghideze după acele stânci. Noaptea era răcoroasă pe Marte, iar David era conştient de puterea soarelui, aflat la două sute zece milioane de kilometri de Marte.

Maşina de nisip era invizibilă, sau aproape invizibilă în lumina slabă a stelelor, şi auzi motorul torcând cu mult timp înainte să o poată vedea.

— Bigman! strigă David, şi micuţul ieşi imediat din maşină.

— Pe Jupiter! Începusem să cred că te-ai rătăcit, spuse Bigman.

— De ce merge motorul?

— E la mintea cocoşului! Altfel cum aş putea să nu îngheţ? Cu toate astea, n-o să fim auziţi. Cunosc acest loc.

— Ai filmele?

— *Dacă le am?* Ascultă, nu ştiu ce-ai scris în mesajul pe care l-ai transmis, dar imediat au apărut cinci sau şase savanţi care au început să roiască în jurul meu ca sateliţii. „Mister Jones” în sus, „Mister Jones” în jos, la care eu am spus, „Numele meu e Bigman”. Oricum nu s-au potolit, au continuat cu „Mister Bigman, dacă nu vă deranjează”. Oricum, înainte să se însereze aveau deja – şi Bigman începu să numere pe degete – pentru mine patru filme, două proiectoare, o cutie la fel de mare ca mine pe care nu am deschis-o, şi mi-au împrumutat – sau dăruit – maşina asta de nisip în care să le car.

David zâmbi, dar nu răspunse. Intră în maşină unde era cald şi, grăbit de parcă ar fi vrut să întreacă noaptea trecătoare, introduse în aparat benzile video potrivindu-l pentru proiecţie. Vizionarea directă ar fi fost de preferat, fiind mai rapidă, dar chiar în interiorul cald al maşinii aparatul de respirat era necesar, iar ecranul transparent ce îi acoperea ochii făcea vizionarea directă imposibilă.

Încet, maşina se strecură în noapte repetând aproape exact drumul făcut de echipa lui Griswold în ziua verificărilor.

— Nu înţeleg, făcu Bigman.

Mormăise aceste cuvinte fără nici un rezultat timp de cincisprezece minute şi acum fusese nevoit să repete de două ori cu voce tare pentru a primi un răspuns de la David.

— Ce nu înţelegi?

— Nu înţeleg ce faci. Unde te duci. Mă gândesc că e şi treaba mea, pentru că de acum înainte o să stau cu tine. M-am gândit astăzi, *mister* St... Williams, şi m-am gândit mult. Domnul Makian a fost cam răutăcios de câteva luni încoace, iar înainte nu era chiar deloc un tip aşa rău. Hennes a venit atunci şi a început să dea ordine peste tot. Şi mai e şi „şcolitul” de Benson, care dintr-o dată îşi bagă nasul peste tot. Înainte să înceapă povestea asta era un nimeni, iar acum a intrat în gaşcă cu toţi şefii. Apoi, colac peste pupăză, ai apărut şi tu, iar Consiliul Ştiinţei este gata să-ţi pună tot la dispoziţie. Se pune ceva mare la cale, ştiu, şi vreau să iau şi eu parte la asta.

— Chiar vrei? îl întrebă David. Ai văzut hărţile pe care le-am vizionat?

— Normal. Doar hărţi vechi de pe Marte. Le-am văzut de milioane de ori.

— Dar pe cele cu porţiuni haşurate? Ştii ce reprezintă acele zone?

— Orice fermier îţi poate spune asta. Se presupune că sunt caverne dedesubt, cu toate că eu nu cred. Fii atent cum gândesc eu: cum naiba poate cineva să spună că există nişte găuri la trei kilometri în subsol dacă nimeni nu a fost acolo ca să le vadă? Răspunde-mi!

David nu se obosi să-i explice lui Bigman ştiinţa seismografiei, dar în schimb îl întrebă:

— Ai auzit vreodată de marţieni? Bigman se grăbi să-i răspundă:

— Normal. Ce fel de întrebare... apoi maşina frână cu un scrâşnet şi începu să tremure când micuţul strânse puternic

volanul. Vrei să spui marţieni *adevăraţi!* Marţieni, *marţieni!* Nu *oameni* ca noi de pe Marte? Marţieni care trăiesc aici dinainte să vină oamenii?

Râsul lui subţire răsună puternic în interiorul maşinii, şi atunci când îşi recapătă suflul – e dificil să râzi şi să respiri în acelaşi timp cu un aparat de respirat pe faţă – spuse:

— Ai stat de vorbă cu Benson. David rămase imun la veselia celuilalt.

— De ce spui asta? întrebă el.

— L-am surprins odată pe Benson citind astfel de cărţi şi am râs de el de ne-am prăpădit. Ne-a făcut ţărani ignoranţi, iar eu am căutat cuvântul în dicţionar şi le-am spus băieţilor ce a vrut să zică cu asta. L-am vorbit de rău şi l-am „aranjat” aşa din greşeală, dacă înţelegi ce vreau să spun. De atunci n-a mai scos o vorbă despre marţieni în faţa *noastră:* n-a mai avut curajul. Mă gândesc, totuşi, că şi-a închipuit că dacă eşti pământean o să înghiţi asemenea vrăjeli.

— Eşti sigur că sunt vrăjeli?

— Normal. Ce altceva ar putea fi? Oamenii au venit pe Marte de sute şi sute de ani. Nici unul n-a văzut marţieni.

— Şi dacă sunt în cavernele lor la trei kilometri dedesubt?

— Nici cavernele nu le-a văzut nimeni. Şi, în plus, cum au ajuns marţienii acolo? Oamenii au cercetat fiecare colţişor al planetei şi e sigură treaba că nu sunt nicăieri scări care coboară. Şi nici lifturi.

— Eşti sigur? Eu am văzut una ieri.

— Ce? zise Bigman uitându-se în spate. Glumeşti?

— Nu era o scară, dar era o gaură. Şi avea *cel puţin* trei kilometri adâncime.

— A, vorbeşti de *fisură.* Asta nu înseamnă nimic! Marte e plin de fisuri.

— Exact, Bigman. Am aici harta detaliată a tuturor fisurilor de pe Marte. Chiar aici. E un lucru ciudat în legătură cu ele, care nu a fost observat până acum. Spun asta din concluziile pe care le-am putut trage studiind

lucrările de geografie pe care mi le-ai adus. Nici o fisură nu trece peste o cavernă.

— Şi asta ce dovedeşte?

— Are o anumită logică. Dacă vrei să construieşti o cavernă în care să se menţină aerul, ai vrea o gaură în acoperiş? Fiecare fisură se află în apropierea unei caverne, dar fără s-o atingă, ca şi cum marţienii se foloseau de fisuri ca de nişte intrări în cavernele pe care le construiau.

Maşina de nisip se opri. În lumina slabă a proiectoarelor, care transmiteau încă imagini ale hărţilor proiectate simultan pe suprafaţa albă şi plană a ecranelor din interiorul maşinii, Bigman, cu faţa încruntată, se uită către David.

— Aşteaptă o clipă. Aşteaptă o clipă. Unde mergem?

— La fisură, Bigman. Cam la trei kilometri depărtare de locul unde a căzut Griswold. Acolo se apropie fisura cel mai mult de caverna aflată sub ferma lui Makian.

— Şi după ce ajungem acolo?

— Odată ajunşi acolo, o să cobor în ea, răspunse David calm.

9. Interiorul Fisurii

— Vorbeşti serios? întrebă Bigman.

— Foarte serios, răspunse David.

— Vrei să spui că există cu adevărat marţieni? zise el încercând să zâmbească.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că există?

— Nu.

Apoi adăugă repede:

— Dar oricum nu contează. Am spus că vreau şi eu să iau parte la asta, şi n-o să dau înapoi.

Şi maşina porni mai departe.

Când maşina se apropie de fisură, prima geană de lumină a dimineţii de pe cerul planetei Marte începuse să alunge umbrele terenului sinistru. Merseseră încet timp de o jumătate de oră, puternicele lumini din faţă scrutând întunericul, ca nu cumva, aşa cum spusese Bigman, să găsească fisura „prea repede".

David coborî din maşină şi se apropie de spărtura enormă. La acea oră, nici o lumină nu pătrundea înăuntrul ei. Era o gaură neagră şi înfricoşătoare care se întindea în toate direcţiile cât vedeai cu ochii, cealaltă margine fiind doar o proeminenţă cenuşie fără formă. David îşi îndreptă în jos lanterna şi raza ei nu se lovi de nimic.

— Eşti sigur că ăsta e locul? întrebă Bigman venind în spatele lui.

David se uită la el şi îi răspunse:

— Conform hărţilor, ăsta e locul cel mai apropiat de o cavernă. La ce distanţă suntem de cea mai apropiată clădire a fermei?

— Cel puţin trei kilometri.

Pământeanul dădu din cap. Fermierilor nu le prea plăcea să vină aici decât atunci când erau nevoiţi, ca în cazul verificărilor.

— N-are nici un rost să mai pierdem timpul, spuse David.

— Până la urmă, cum ai de gând să cobori? întrebă Bigman. David scosese deja din maşină cutia pe care Bigman o adusese de la Wingrad City. O desfăcu şi goli conţinutul.

— Ai văzut vreodată aşa ceva? întrebă David.

Bigman scutură din cap. Răsuci între degetul mare şi arătător o bucată din ea. Era o pereche de corzi lungi având legate între ele, la intervale de treizeci de centimentri, nişte bucăţi de frânghie mătăsoasă.

— Presupun că e o scară de frânghie, răspunse Bigman.

— Da, dar nu e din frânghie, îi explică David. Este silicon împletit, mai uşor decât magneziul, mai rezistent decât oţelul şi nu e afectat de temperaturile de pe Marte. Cel mai frecvent se foloseşte pe Lună, unde gravitaţia e mică iar munţii sunt înalţi. Pe Marte nu prea se foloseşte fiindcă terenul e plat. De fapt, am avut mare noroc că cei de la Consiliu au putut găsi una în oraş.

— La ce-ţi foloseşte asta? întrebă Bigman trecând prin mâini toată lungimea corzii până când aceasta se termină cu un bulb gros de metal.

— Fii atent cu asta! îl avertiză David. Dacă siguranţa nu e pusă, te-ai putea răni destul de rău.

Apoi, luându-l uşor din mâna lui Bigman, cuprinse bulbul cu mâinile lui puternice şi roti fiecare mână în direcţii opuse. Se auzi un sunet ascuţit, dar atunci când lăsă bulbul din mână acesta părea neschimbat.

— Acum fii atent.

Solul nisipos se subţie şi dispăru pe măsură ce se apropiară de fisură, marginea acesteia fiind din rocă pură. David se aplecă şi, cu o uşoară apăsare, atinse bulbul de la capătul scării de piatra care era de un roşu pal în lumina dimineţii. Apoi îşi luă mâna de pe el, bulbul rămânând acolo aşezat într-o poziţie ciudată.

— Ridică-l, spuse David.

Bigman se uită la el, se aplecă şi trase. O clipă păru năucit. Bulbul nu se mişcase de la locul lui. Apoi trase cu toată puterea şi tot nu se întâmplă nimic.

Se ridică nervos şi zise:

— Ce i-ai făcut? David zâmbi.

— Când nu e pusă siguranţa, orice presiune în vârful bulbului generează un câmp de forţă de aproape douăzeci şi cinci de centimetri care taie în stâncă. Capătul câmpului se extinde apoi în toate direcţiile pe o rază de aproape zece centimetri pentru a forma un alt câmp de forţă în formă de „T”. Marginile câmpului nu sunt ascuţite, ci rotunjite, astfel încât să nu poţi desprinde scara trăgând de ea dintr-o parte în alta. Singurul mod de a desprinde un bulb este să spargi roca din jurul lui.

— Şi tu cum o să-l desfaci?

David trecu prin mâini cei treizeci de metri de scară până când ajunse la un bulb identic aflat la celălalt capăt. Îl roti şi apoi îl prinse de rocă. Rămase acolo şi, după câteva secunde, primul bulb se desprinse şi căzu.

— Dacă activezi un bulb, spuse el, celălalt se dezactivează imediat. Sau, bineînţeles, dacă pui siguranţa la un bulb activat, explică el aplecându-se pentru a-i arăta lui Bigman, acesta este „dezactivat”. Iar celălalt este neafectat, încheie el ridicându-l.

Bigman se apleca. În locul unde se aflaseră cei doi bulbi erau acum două găuri mici de zece centimetri adânci în stâncă. Erau mult prea mici pentru a-i încăpea degetul în ele.

David Starr îi spuse lui Bigman:

— Am apă şi mâncare pentru o săptămână. Mă tem că oxigenul nu va dura mai mult de două zile, dar tu aşteaptă oricum o săptămână. Dacă nu mă întorc până atunci, iată o scrisoare pe care trebuie s-o duci la sediul Consiliului.

— O clipă! Tu crezi cu adevărat în basmele astea cu marţieni…

— Nu e vorba doar de asta. S-ar putea să alunec. Scara de frânghie ar putea fi defectă. S-ar putea s-o prind de o rocă fisurată. Se poate întâmpla orice! Deci, mă pot baza pe tine?

Bigman părea dezamăgit.

— Dar asta pare cu adevărat o aventură. Şi eu trebuie să stau aici sus când tu îţi asumi toate riscurile?

— Aşa lucrează adevăratele echipe, Bigman! Ştii asta.

Se opri pe marginea fisurii. Soarele trecea de linia orizontului în faţa lor, iar cerul se făcea din negru purpuriu. În schimb fisura rămânea un abis întunecat şi de nepătruns. Atmosfera rarefiată de pe Marte nu împrăştia prea bine lumina şi numai atunci când soarele era exact deasupra ei noaptea neagră a fisurii dispărea.

David aruncă cu greu scara în interiorul fisurii. Nu făcu nici un zgomot atunci când se lovi de piatră, şi rămase întinsă, menţinută de bulbul înfipt pe buza fisurii. Apoi auziră, treizeci de metri în jos, celălalt bulb lovind de câteva ori piatra.

David trase de frânghie pentru a-i testa rezistenţa, apoi, apucând prima treaptă cu amândouă mâinile, dispăru şi el în abis. Coborârea îi dădu, în primul moment, senzaţia că e un fulg care coboară cu o viteză de cel puţin două ori mai mică decât cea pe care ar fi avut-o pe Pământ, dar senzaţia încetă după câteva clipe. Greutatea lui nu era mult diferită de cea pe care ar fi avut-o pe Pământ, datorită celor două tuburi de oxigen, ambele cu cea mai mare capacitate disponibilă de la fermă.

David îşi săltă capul deasupra buzei fisurii. Bigman se uita cu nişte ochi mari la el.

— Acum pleacă şi ia maşina cu tine. Du înapoi la Consiliu filmele şi proiectoarele şi lasă-mi scuterul.

— Bine, răspunse Bigman.

Toate maşinile aveau la ele un scuter în formă de platformă pe patru roţi care se putea deplasa cu jumătate din viteza maşinii. Nu erau prea confortabile, nu aveau nici o protecţie împotriva frigului şi, mai rău, nici împotriva prafului sau a furtunilor de nisip. Totuşi când o maşină se strica la kilometri distanţă de fermă, era mai bine să mergi într-un scuter decât să aştepţi să fii găsit.

David Starr privi în jos. Era prea întuneric ca să vadă capătul scării, a cărui strălucire licărea în întuneric. Lăsă picioarele libere, coborî de pe marginea fisurii şi apoi în jos pe scară numărând treptele. Când ajunse la a optzecea, atinse capătul liber al scării şi îl apucă după ce îşi prinsese

un braţ între două trepte pentru a-şi lăsa amândouă mâinile libere.

Când prinse în mână bulbul de jos, se întinse în partea dreaptă şi îl apăsă de stâncă. Bulbul rămase fără probleme acolo. Trase tare de el, dar acesta rămase fixat. David trecu, cât putu de repede, de la poziţia de dinainte pe cealaltă parte a scării, care era acum ancorată. O mână îi rămase prinsă de porţiunea de scară pe care tocmai o părăsise, aşteptând ca aceasta să cadă. Imediat ce scara căzu, trase puternic de mână pentru ca bulbul de deasupra să se depărteze de el în cădere.

Simţi o uşoară mişcare de balans atunci când bulbul care fusese agăţat de buza fisurii cu treizeci de secunde înainte, lovi peretele fisurii undeva la şaizeci de metri adâncime de suprafaţa planetei Marte. Apoi privi în sus. Deasupra era o fâşie mare de cer purpuriu, dar ştia că se va micşora o dată cu fiecare treaptă coborâtă.

Cobora, şi la fiecare optzeci de trepte ancora din nou scara, mai întâi la dreapta celei vechi şi apoi la stânga, menţinând în general un drum drept la coborâre.

Trecură şase ore şi David se opri încă o dată pentru a mai mânca puţin din raţia concentrată şi pentru a mai lua o gură de apă din bidonaş. Tot ce putea face pentru a se odihni era să-şi prindă picioarele în trepte, slăbind astfel presiunea din mâini. Nicăieri de-a lungul coborârii nu găsise vreo porţiune orizontală de stâncă unde să-şi tragă răsuflarea. Cel puţin nu în raza lanternei lui.

Asta era rău şi din alte puncte de vedere. Unul dintre ele era urcatul înapoi – presupunând că va mai urca vreodată înapoi – care ar fi trebuit făcut tot prin metoda greoaie de a înfige fiecare bulb cât mai sus posibil. Asta se putea face – şi fusese făcut – pe Lună. Pe Marte, în schimb, gravitaţia era cel puţin de două ori mai mare decât pe satelitul natural terestru şi tot acest proces ar fi fost îngrozitor de lent, mult mai lent decât era cel de coborâre. Şi coborârea – îşi dădu seama cu părere de rău David – era destul de lentă. Nu coborâse mai mult de un kilometru şi jumătate.

În jos totul era întunecat. Deasupra, fâşia de cer îngustată acum şi mai mult se mai luminase. David se hotărî să aştepte. Ceasul lui, potrivit după fusul orar de pe Pământ, îi arăta că era trecut de unsprezece, dar se putea folosi de el şi pe Marte, unde perioada de rotaţie era doar cu o jumătate de oră mai mare decât cea a Pământului. Peste puţin timp soarele va fi exact deasupra lui.

Îşi dădea seama că hărţile cavernelor de pe Marte erau cel mult nişte simple aproximări făcute în funcţie de acţiunea undelor în scoarţa planetei. Luând în considerare erorile foarte mici existente, s-ar fi putut afla la câţiva kilometri distanţă de intrarea într-o cavernă.

Şi, în plus, s-ar fi putut să nu existe nici un fel de intrare. Cavernele ar putea fi doar fenomene naturale, cum sunt Peşterile Carlsbad de pe Pământ. Cu excepţia că toate cavernele de pe Marte se întindeau pe sute de kilometri.

Aşteptă, aproape gata să-l ia somnul, atârnat de scară deasupra hăului, în întuneric şi tăcere. Îşi mişcă degetele amorţite. Chiar şi în mănuşi, frigul de pe Marte se făcea simţit. Cât timp coborâse, mişcarea îi menţinuse temperatura ridicată, dar acum când stătea pe loc, frigul începea să-l înţepe.

Aproape că se hotărâse să-şi reînceapă coborârea pentru a nu îngheţa, când văzu apărând prima rază de lumină. Privi în sus şi văzu lumina slabă a soarelui coborând. Deasupra buzei fisurii, în pata mică de cer pe care o putea vedea, apărea soarele. Trecură zece minute până când lumina atinse intensitatea maximă, atunci când întreg globul strălucitor deveni în totalitate vizibil. Cu toate că era mic pentru un pământean, soarele era aproape cât un sfert din lăţimea fisurii. David ştia că lumina nu va dura decât o jumătate de oră, sau chiar mai puţin, iar după aceea întunericul se va aşterne din nou pentru încă douăzeci şi patru de ore.

Se uită repede în jur, balansându-se pentru a avea o vedere mai amplă. Peretele fisurii nu era deloc drept, ci neregulat, dar peste tot vertical. Ca şi cum în scoarţa planetei ar fi fost făcută o tăietură cu un cuţit cu zimţi, dar

unul care tăiase drept în jos. Peretele opus era cu mult mai aproape decât fusese la suprafaţă, dar David se gândi că ar trebui să coboare mai mult de doi-trei kilometri pentru a-l putea atinge.

Şi totuşi nu apărea nimic. Nimic!

Dar imediat văzu o fâşie întunecată. Răsuflă uşurat. Într-un loc apărea ceva întunecat. De fiecare dată când o stâncă ieşită în afară arunca o umbră, aceasta forma o pată neagră. Atât doar că fâşia pe care o vedea David era dreptunghiulară. Avea, sau cel puţin aşa părea, unghiuri drepte. Trebuia să fie ceva artificial. Arăta ca un fel de uşă construită în stâncă.

Apucă repede bulbul de jos, îl îndreptă cât de mult putu în direcţia petei, prinse celălalt bulb în timp ce cădea şi îl fixă cât mai departe în aceeaşi direcţie. Făcu aceleaşi mişcări cât de repede putu, sperând cu disperare ca lumina soarelui să se menţină şi ca acea pată să nu fie cumva o iluzie.

Soarele traversase fisura şi ajunsese acum pe buza de pe care coborâse David. Stânca pe care o vedea fusese roşu-galbenă iar acum devenise din nou gri. Dar era încă lumină pe celălalt perete al fisurii şi încă mai putea vedea destul de bine. Ajunsese la mai puţin de treizeci de metri distanţă şi fiecare schimbare de bulb îl aducea cu un metru mai aproape.

Strălucind, lumina trecuse pe celălalt perete, iar amurgul se apropia atunci când David ajunse la marginea petei. Mâinile lui înmănuşate apucară marginea unei spărturi ce fusese făcută în stâncă.

Era fină. Nu avea nici un fel de asperitate sau defect. Probabil că fusese făcută de o fiinţă inteligentă.

Nu mai avea nevoie de lumina solară. Raza lanternei era suficientă. Trase scara în scobitura din stâncă şi atunci când dădu drumul unui bulb îl simţi lovindu-se puternic de roca de dedesubt. Era o margine orizontală!

Coborî repede şi, în câteva minute, stătea pe rocă. Pentru prima dată în mai mult de şase ore stătea pe ceva solid. Găsi bulbul de dezactivat al scării şi îl înfipse în rocă

undeva la nivelul taliei, dădu jos scara, apoi trase siguranţa şi scoase bulbul. Pentru prima dată în mai mult de şase ore ambele capete ale scării erau libere.

David îşi înfăşură scara în jurul braţului şi al taliei şi se uită în jur. Scobitura din faţa stâncii era înaltă de trei metri şi avea o lăţime de doi metri. Îndreptă lumina lanternei în faţă şi înaintă până când ajunse la o stâncă care bloca drumul.

Stânca era şi ea lucrată de fiinţe inteligente. Nu putea fi altfel. Dar rămânea ca un fel de barieră în calea cercetărilor lui.

Simţi apoi o durere instantanee în urechi şi se întoarse rapid. Nu putea fi decât o singură explicaţie. Într-un fel, presiunea aerului din jurul lui creştea. Se îndreptă spre marginea terasei şi nu fu surprins să descopere că deschizătura pe care intrase era acum barată de o stâncă ce nu fusese mai înainte acolo. Apăruse în acel loc fără nici un fel de zgomot.

Inima începu să-i bată cu putere. Se afla, desigur, într-un fel de cameră de depresurizare. Îşi scoase cu grijă aparatul de respirat şi trase o gură de aer. Îl simţea plăcut şi cald în plămâni.

Înaintă spre stânca care îi bloca drumul aşteptând cu încredere să se ridice.

Exact aşa se întâmplă, dar cu o clipă înainte de asta, David îşi simţi braţele strânse dintr-o dată pe lângă corp ca şi cum ar fi fost prins de un lasou de oţel şi apoi strâns cu putere. Avu timp să scoată doar un strigăt de surpriză, apoi îşi simţi picioarele legate în acelaşi fel.

De-abia atunci uşa din interior se deschise şi intrarea în cavernă deveni liberă, dar David Starr nu putea să mişte nici mâinile, nici picioarele.

10. Naşterea Rătăcitorului în Spaţiu

David aştepta. Nu avea nici un rost să vorbească la pereţi. Se presupunea că entităţile care construiseră aceste caverne şi care putuseră să-l imobilizeze în acest fel aveau în mână toate atuurile.

Se simţi ridicat în aer, apoi aplecat pe spate până când linia corpului său deveni paralelă cu solul. Încercă să-şi ridice capul pentru a vedea, dar acesta rămase nemişcat. Legăturile nu erau atât de puternice ca cele care îi strânseseră braţele. Era mai degrabă senzaţia unui ham catifelat, asta cel puţin până acum.

O forţă îl împinse înainte foarte încet. Era ca şi cum ar fi intrat într-o apă caldă, parfumată, dar în care se putea respira. În momentul în care părăsi camera de depresurizare, îl cuprinse un somn fără vise.

David Starr deschise ochii neavând nici o senzaţie de trecere a timpului, dar cu senzaţia unei forme de viaţă lângă el. Nu putea descrie exact forma pe care o lua acea senzaţie. Era în primul rând conştient de căldură. O căldură dintr-o zi toridă de vară de pe Pământ. În al doilea rând, era înconjurat de o lumină roşie, atât cât să-i ajungă pentru a vedea în jur. Cu ajutorul ei, David abia distinse zidurile micii încăperi atunci când îşi întoarse capul în toate direcţiile. Nu văzu nicăieri nici o mişcare: nu era nicăieri nici o urmă de viaţă.

Şi totuşi undeva în apropierea lui se petrecea ceva ce avea drept cauză activitatea unei fiinţe inteligente. David îşi dădu seama de asta într-un fel pe care nu-l putea explica.

Încercă cu grijă să-şi mişte o mână, reuşind asta fără nici o greutate. Nedumerit, se ridică în picioare şi îşi dădu seama că se află pe o suprafaţă moale, dar a cărei natură nu o putea preciza în semiîntunericul din cameră.

Deodată se auzi o voce:

— Creatura este conştientă de ceea ce o înconjoară... Ultima parte a propoziţiei era o adunătură de sunete fără sens.

David nu putu identifica direcţia din care venea vocea. Părea că vine din toate părţile şi de nicăieri.

Apoi se făcu auzită o a doua voce. Era altfel, diferenţa fiind de abia sesizabilă. Vocea era mai uşoară, într-un fel mult mai feminină:

— Te simţi bine, creatură?

— Nu vă pot vedea, răspunse David.

Prima voce – David se gândi la ea ca la o voce de bărbat – vorbi din nou.

— Este cum am spus eu,... Din nou acele sunete de neînţeles. Nu eşti dotat pentru a vedea mintea, a continuat vocea.

Ultimele cuvinte erau greu de înţeles, dar lui David i s-au părut că spun „a vedea mintea”.

— Pot să văd materia, spuse el, dar aici este puţină lumină, încât abia văd.

Urmă o clipă de tăcere, ca şi cum cei doi ar discuta separat, apoi în mâna lui David apăru un obiect. Era lanterna lui.

— Are asta, se auzi din nou vocea masculină, vreo semnificaţie pentru tine privitor la lumină?

— Desigur. Nu vezi?

O aprinse şi apoi împrăştie o rază de lumină în jurul lui. În cameră nu era nici un fel de formă de viaţă. Suprafaţa pe care stătea era transparentă şi situată undeva la un metru deasupra podelei.

— Este cum am spus, rosti vocea feminină bucuroasă. Vederea creaturii este activată de radiaţii de unde scurte.

— Dar cel mai mult din radiaţia instrumentului este în infraroşu. E cum m-am gândit eu, protestă celălalt.

Lumina îşi schimba intensitatea în timp ce se auzea acea voce, devenind întâi portocalie, apoi roşie, şi la sfârşit albă. David interveni:

— Puteţi să răciţi camera?

— Dar a fost potrivită la temperatura corpului tău.

— Oricum, aş dori să fie mai răcoare.

Cel puţin erau cooperanţi. Un vânt rece trecu peste David, fiind binevenit şi într-un fel plăcut. Lăsă temperatura să scadă la 20 de grade înainte să-i oprească.

— Cred că voi comunicaţi direct cu mintea mea. Presupun că din cauza asta vă aud vorbind engleza internaţională, rosti David.

Vocea masculină spuse:

— Ultima frază nu o înţeleg, dar cu siguranţă comunicăm. Cum crezi că s-ar întâmpla toate astea altfel?

David dădu din cap. Asta se întâmpla simultan cu acel zgomot ocazional. Când se folosea o noţiune pe care David nu putea să o asocieze cu vreo imagine din mintea lui, nu putea percepe decât un zgomot. Ca un „zgomot de fond” mental.

Vocea feminină se făcu din nou auzită:

— În istoria timpurie a rasei noastre există legende care spun că minţile noastre erau aproape una de cealaltă, şi că noi comunicam cu ajutorul simbolurilor pentru ochi şi urechi. Pornind de la întrebarea ta, nu pot decât să mă întreb dacă acesta este şi cazul rasei tale, creatură?

— Da, aşa este, răspunse David. Cât timp a trecut de când m-aţi adus în cavernă?

Vocea masculină zise:

— Nu mai mult de o rotaţie planetară. Ne cerem scuze pentru neplăcerile pe care ţi le-am cauzat, dar era prima noastră şansă de a studia una din creaturile de la suprafaţă aflate în viaţă. Am mai recuperat câteva înainte, una chiar cu puţin timp înainte, dar nici una nu a fost funcţională, şi cantitatea de informaţii obţinută a fost totuşi limitată.

David se întrebă dacă nu era chiar cadavrul lui Griswold cel pe care îl recuperaseră de curând. Apoi întrebă precaut:

— Examinarea mea s-a terminat? Vocea feminină răspunse imediat:

— Ţi-e teamă să nu-ţi facem vreun rău. În mintea ta există impresia limpede că noi am fi atât de sălbatici încât

să intervenim asupra funcţiilor tale vitale pentru a obţine cunoştinţe. Cât de groaznic!

— Îmi pare rău că v-am ofensat. Asta se întâmplă doar pentru că metodele voastre îmi sunt necunoscute.

Vocea masculină spuse:

— Noi cunoaştem tot ce avem nevoie. Suntem capabili să facem o analiză a corpului tău moleculă cu moleculă, fără contact fizic. Dovezile psiho-mecanismelor noastre sunt suficiente.

— Ce sunt aceste psiho-mecanisme?

— Cunoşti transformările psiho-materiale?

— Mă tem că nu.

Urmă o pauză, apoi vocea masculină vorbi concis:

— Tocmai ţi-am investigat creierul. Mă tem că, judecând după textură, cantitatea de principii ştiinţifice îţi este insuficientă pentru a înţelege explicaţiile mele.

David se simţi neputincios.

— Scuzele mele, spuse el.

— O să-ţi pun câteva întrebări, continuă vocea masculină.

— Începeţi, *sir.*

— Ce înseamnă ultima parte a propoziţiei tale?

— Este un mod respectuos de adresare. Urmă o pauză, după care vocea se auzi din nou:

— Aha, înţeleg. Complicaţi simbolurile de comunicare în conformitate cu persoana căreia vă adresaţi. Un vechi obicei. Dar să trecem la subiect. Spune-mi, creatură, radiezi enorm de multă căldură. Eşti bolnav sau aşa este normal?

— Da, este normal. Corpurile moarte pe care le-aţi examinat erau fără îndoială la temperatura mediului înconjurător, oricare ar fi fost aceea. Dar atâta timp cât sunt funcţionale, corpurile noastre menţin o temperatură potrivită nouă.

— Atunci, nu sunteţi de pe această planetă?

— Mai înainte să vă răspund, pot să întreb care ar fi atitudinea voastră faţă de creaturile asemănătoare mie, dacă nu am fi originari de pe această planetă?

— Te asigur că tu şi semenii tăi ne sunteţi indiferenţi, cu excepţia faptului că, până acum, ne-aţi făcut curioşi. Văd în mintea ta că nu eşti sigur de motivele noastre. Văd că ţi-e teamă de ostilitatea noastră. Lasă la o parte aceste gânduri.

— Nu poţi citi în mintea mea răspunsurile la întrebări? De ce mă întrebi direct pe mine?

— Nu pot citi decât emoţii şi atitudini generale în absenţa comunicaţiei. Totuşi, eşti o creatură, şi nu poţi înţelege. Pentru informaţii precise, comunicarea implică un efort de voinţă. Dacă asta te ajută să te linişteşti, te informez că avem toate motivele să credem că eşti membru al unei rase care nu aparţine acestei planete. În primul rând, compoziţia ţesuturilor tale este diferită de aceea a oricăror fiinţe care au existat vreodată pe faţa acestei planete. Căldura corpului tău indică faptul că vii din altă lume, una mai caldă.

— Ai dreptate. Vin de pe Pământ.

— Nu înţeleg ultimul cuvânt.

— De pe planeta de lângă voi în direcţia soarelui.

— Aşa! Asta e foarte interesant. În vremea când rasa noastră s-a retras în caverne, în urmă cu circa o jumătate de milion de mişcări de revoluţie, ştiam că planeta voastră adăposteşte viaţă, probabil nu inteligentă. Era atunci rasa voastră inteligentă?

— Cât de cât, răspunse David.

Trecuseră un milion de ani pământeni de când marţienii părăsiseră suprafaţa planetei lor.

— Asta este cu adevărat interesant. Trebuie să duc această informaţie direct la Memoria Centrală. Vino…

— Lasă-mă să mai rămân… Aş vrea să comunic în continuare cu această creatură.

— Cum doreşti.

Vocea feminină spuse:

— Povesteşte-mi despre lumea ta.

David începu să vorbească liber. Simţea o osteneală plăcută. Nu mai avea nici o suspiciune şi nu-l mai împiedica

nimic să răspundă sincer şi complet. Aceste fiinţe erau prietenoase. Şi începu să ofere informaţii.

La un moment dat, ea întrerupse legătura cu mintea lui, iar David se opri brusc.

Întrebă supărat:

— Ce-am spus?

— Nimic rău, îl linişti vocea feminină. Am descătuşat toate inhibiţiile din mintea ta. Nu este legal să fac asta, şi nu aş fi îndrăznit dacă… ar fi fost aici. Dar tu eşti doar o creatură şi eu sunt atât de curioasă! Ştiam că suspiciunile tale sunt mult prea profunde pentru a te lăsa să vorbeşti fără să te ajut puţin, iar suspiciunile tale sunt atât de nefondate! Noi nu am putea face nici un rău nici unei creaturi de-a voastră atâta timp cât nu interveniţi asupra noastră.

— Deja am făcut asta, nu-i aşa? întrebă David. Ocupăm planeta voastră de la un capăt la altul.

— Acum mă testezi iar. Nu ai încredere în mine. Suprafaţa planetei nu ne interesează. Aceasta este casa noastră. Şi totuşi – vocea feminină sună ca un şuierat – trebuie să fie o adevărată plăcere să călătoreşti de pe o lume pe alta. Ştim şi noi că există multe planete şi mulţi sori în spaţiu. Când te gândeşti că nişte creaturi ca voi locuiesc peste tot. Este atât de interesant încât sunt tare mulţumită că am simţit la timp cum coborai neîndemânatic spre noi. Şi astfel am putut face acea intrare.

— Ce! strigă David fără să se poată abţine, deşi ştia că undele acustice ale corzilor lui vocale rămâneau neauzite şi că numai gândurile minţii erau percepute. Vrei să spui că tu *ai făcut* acea intrare?

— Nu singură. M-a ajutat… De asta ni s-a dat şansa să te investigăm.

— Dar cum ai făcut asta?

— Cum adică, *cum?* Prin voinţă.

— Nu înţeleg.

— Dar e simplu. Nu poţi să vezi în mintea mea? A, am uitat. Tu eşti o creatură. Vezi, când ne-am retras în caverne, am fost nevoiţi să distrugem milioane de metri

cubi de materie pentru a ne face loc aici. Nu aveam unde să depozităm materia, aşa că am transformat-o în energie şi…

— Nu, nu, nu te înţeleg.

— Nu înţelegi? În cazul ăsta, tot ce-ţi pot spune este că această energie a fost stocată în aşa fel încât să poată fi captată oricând printr-un simplu efort al minţii.

— Dar dacă toată materia care a existat odată în aceste caverne a fost convertită în energie…

— Asta a fost ceva! Cu siguranţă. Trăim din acea energie de jumătate de milion de mişcări de revoluţie, şi s-a calculat că e suficientă pentru alte douăzeci de milioane de mişcări de revoluţie. Chiar mai înainte de a părăsi suprafaţa planetei, studiasem raportul dintre minte şi materie, şi de când am venit în caverne ne-am perfecţionat ştiinţa la un aşa grad încât am renunţat la materie pentru uzul nostru personal. Suntem creaturi formate din spirit pur şi energie, care nu mor şi nu se mai nasc. Eu sunt aici cu tine, dar din moment ce nu poţi să percepi mintea, nu poţi fi conştient de mine decât cu mintea ta.

— Dar, cu siguranţă că fiinţe ca voi pot stăpâni tot universul.

— Te temi că o să ne disputăm universul cu nişte amărâte de fiinţe materiale ca voi? Că ne vom lupta pentru un loc între stele?

Asta e ceva prostesc. Tot universul este aici cu noi. Ne suntem suficienţi nouă înşine.

David tăcu. Apoi, încet, îşi puse mâinile în cap în timp ce senzaţia calmă de comuniune îi cuprindea mintea. Era pentru prima dată când avea acest sentiment şi rămase mut în faţa intimităţii lui.

Ea continuă:

— Din nou scuzele mele. Dar eşti o creatură aşa de interesantă! Mintea ta îmi spune că semenii tăi sunt în mare pericol şi tu ai impresia că noi suntem cauza. Te asigur, creatură, că nu este aşa.

Spuse asta în cel mai simplu mod cu putinţă. David nu putea să nu creadă.

— Cealaltă fiinţă care era cu tine a spus că ţesuturile mele au o chimie diferită de cea a oricăror forme de viaţă de pe Marte. Pot să întreb cum?

— Este compusă dintr-un material care are la bază azotul.

— Proteine, explică David.

— Nu înţeleg cuvântul.

— Din ce sunt compuse ţesuturile voastre?

— Din… Este ceva diferit. Practic nu avem azot în ele.

— Atunci nu poţi să-mi oferi hrană?

— Mă tem că nu… a spus că orice fel de materie organică de pe planeta noastră ar fi otrăvitoare pentru tine. Am putea să fabricăm componente simple asemănătoare tipului tău de materie cu care ai putea să te hrăneşti, dar materialul azotic care formează cea mai mare parte a ţesuturilor tale ne depăşeşte fără un studiu detaliat. Ţi-e foame, creatură?

Era o frântură de simpatie şi de grijă în gândurile ei. David continua să se gândească la ea ca la o voce.

— Deocamdată am mâncarea mea, spuse el. Vocea feminină replică:

— Mi se pare neplăcut să mă gândesc la tine ca la o simplă creatură. Care este numele tău?

Apoi adăugă, ca şi cum s-ar fi temut că nu e înţeleasă.

— Cum te identifică semenii tăi?

— Mă cheamă David Starr.

— Nu înţeleg, cu excepţia faptului că se face o referire la stelele din univers. Te numesc aşa pentru că eşti un călător prin stele?

— Nu, mulţi oameni călătoresc prin spaţiu. Starr nu are nici un înţeles deosebit până acum. Este doar un sunet pentru a mă identifica, aşa cum numele voastre sunt nişte simple sunete. Cel puţin ele nu generează nici o imagine în mintea mea; nu pot să le înţeleg.

— Ce păcat. Ar trebui să ai un nume care să arate că eşti un rătăcitor în spaţiu; felul în care mergi dintr-un colţ în celălalt al universului. Dacă aş fi fost o creatură la fel ca

tine, mi se pare că ar fi fost potrivit să fiu numită „Rătăcitorul în Spaţiu”.

Şi aşa, de pe buzele unei creaturi pe care nu o putea vedea şi a cărei adevărată formă nu o va putea vedea niciodată, David Starr auzi, pentru prima dată, numele sub care va fi cunoscut în toată galaxia.

11. Furtuna

În mintea lui David răsună deodată o voce mai gravă.

— Salutări, creatură!… ţi-a dat un nume bun, auzi David. Vocea feminină se făcu din nou auzită:

— O să te las pe tine,…

După pierderea acestui contact mai vag din mintea sa, David îşi dădu seama că posesoarea vocii feminine nu mai era în contact mental cu el. Se întoarse îngrijorat, având din nou iluzia că exista o direcţie din care veneau aceste voci, şi-şi dădu seama că din nou mintea lui nepregătită încerca să interpreteze după vechile metode ceva cu care nu intrase în contact niciodată. Dar vocea nu venea dintr-o anumită direcţie. Era doar în interiorul minţii lui.

Creatura cu vocea gravă îşi dădu seama de această dificultate.

— Eşti tulburat de neputinţa simţurilor tale de a mă detecta, iar eu nu vreau să fii tulburat. Aş putea lua forma fizică a unei creaturi asemănătoare ţie, dar asta ar fi o postură săracă şi nedemnă. Ajunge atât?

David Starr urmări strălucirea ce apăru în aer chiar în faţa lui. Era o rază de lumină verde-albăstruie, înaltă de aproape doi metri şi lată de o jumătate de metru.

— Este suficient atât, răspunse David. Vocea gravă continuă:

— Bun. Acum să-ţi explic cine sunt. Sunt Administratorul…

…A ajuns la mine raportul capturării unui specimen viu din noua formă de viaţă de la suprafaţă. Eu o să-ţi examinez mintea.

Funcţia noii fiinţe nu fusese pentru David decât o adunătură de sunete, dar simţise imediat demnitatea şi responsabilitatea care răzbătuse din ea. Cu toate astea răspunse ferm:

— Aş prefera să rămâi afară din mintea mea.

— Prudenţa, rosti vocea gravă, este de înţeles şi de lăudat. Totuşi, examinarea mea va fi limitată la exterior. O să am grijă să nu-ţi încalc intimitatea.

David îşi încorda muşchii fără nici un rezultat. Câteva minute nu simţi nimic. Chiar şi iluzia unei atingeri ca de fulg pe mintea lui, iluzie ce apăruse atunci când fusese examinat de fiinţa cu vocea feminină, dispăru la noua inspecţie evident mai experimentată. Şi, cu toate astea, David era conştient, neînţelegând cum se putea întâmpla asta, de compartimentele minţii sale care erau deschise cu grijă, apoi închise la fel, fără vreun fel de durere sau tulburare.

La un moment dat, vocea gravă rosti:

— Îţi mulţumesc. Vei fi eliberat şi dus din nou la suprafaţă peste puţin timp.

David întrebă sfidător:

— Ce ai găsit în mintea mea?

— Destul ca să-mi fie milă de semenii tăi. Noi, cei din Viaţa Interioară, am fost odată la fel ca voi, aşa că, într-un fel, vă înţelegem. Oamenii voştri nu se află în echilibru cu universul. Aveţi o minte iscoditoare care caută să înţeleagă ceea ce este aproape de neînţeles, fără a fi înzestraţi cu simţul profund şi adevărat care vă poate dezvălui Realitatea. În încercarea voastră zadarnică de a căuta umbrele care vă înconjoară, aţi călătorit în spaţiu până la cele mai îndepărtate limite ale galaxiei. Am avut dreptate, … v-a numit bine. Sunteţi cu adevărat o rasă de Rătăcitori în Spaţiu. Totuşi, la ce vă foloseşte rătăcirea? Adevărata victorie este în interior. Pentru a înţelege universul material, va trebui mai întâi să vă separaţi de el aşa cum am făcut noi. Ne-am întors privirea de la stele spre noi înşine. Ne-am retras în cavernele din lumea noastră şi ne-am părăsit corpurile. Cu noi nu există moarte, decât atunci când o minte se odihneşte; nici naştere, decât atunci când o minte care se duce să se odihnească trebuie să fie înlocuită.

— Şi totuşi, spuse David, nu vă sunteţi suficienţi. Unii dintre voi suferă de curiozitate. Fiinţa cu care am vorbit mai înainte voia să ştie mai multe lucruri despre Pământ.

— … este născută de curând. Viaţa ei nu este egală cu o sută de mişcări de revoluţie ale planetei în jurul Soarelui. Controlul ei asupra minţii nu este perfect. Noi, cei care suntem maturi, putem concepe cu uşurinţă toate modelele după care s-ar putea desfăşura istoria voastră. Câteva dintre ele pot fi înţelese şi de tine, şi nu vom termina niciodată presupunerile în legătură cu lumea voastră, iar fiecare gând va fi la fel de fascinant şi de stimulator ca şi realitatea însăşi. Cu timpul,… va învăţa că aşa este.

— Chiar şi tu te-ai deranjat să-mi examinezi mintea.

— Asta pentru a mă asigura că presupunerile mele sunt adevărate. Rasa voastră are capacitatea de a evolua. După cele mai bune presupuneri, peste un milion de mişcări de revoluţie ale acestei planete – o clipă din viaţa galaxiei – s-ar putea să vedem rasa voastră obţinând Viaţa Interioară. Asta va fi bine. Rasa mea va avea un semen în eternitate, iar această tovărăşie ne va servi tuturor.

— Spui că *s-ar putea* s-o obţinem, spuse David cu prudenţă.

— Specia voastră are unele tendinţe pe care semenii mei nu le-au avut niciodată. Din mintea ta pot vedea cu uşurinţă că sunt tendinţe împotriva binelui tuturor.

— Dacă vorbeşti de lucruri precum războaie şi crime, atunci poţi vedea în mintea mea că majoritatea oamenilor luptă împotriva tendinţelor anti-sociale şi că victoriile noastre împotriva lor, aşa lente cum sunt, sunt totuşi sigure.

— Văd asta. Văd chiar mai mult. Văd că şi tu doreşti binele tuturor. Ai o minte puternică şi sănătoasă, o esenţă pe care aş fi mândru să o văd la semenii mei. Aş vrea să te ajut în năzuinţele tale.

— Cum? întrebă David.

— Mintea ta e din nou plină de suspiciuni. Eliberează-te de tensiune. Te asigur că ajutorul meu nu se va face printr-o intervenţie în activităţile semenilor tăi. O astfel de

intervenţie va fi de neînţeles pentru voi şi nedemnă pentru mine. Lasă-mă să-ţi prezint cele două lucruri necorespunzătoare de care şi tu însuţi eşti conştient. Primul, din moment ce eşti compus din materie instabilă, eşti o creatură care nu are permanenţă. Nu numai că te vei descompune după câteva mişcări de revoluţie, dar mai înainte de asta eşti supus la tot felul de lucruri dureroase. Al doilea, crezi că lucrezi mai bine în secret; totuşi, cu puţin timp înainte, un semen de-al tău ţi-a recunoscut adevărata identitate, cu toate că ai pretins că eşti altcineva. E adevărat ce am spus?

— E adevărat, răspunse David. Dar ce pot face? Vocea gravă dădu răspunsul:

— Soluţia este deja în mâna ta.

Şi imediat apăru în mâna lui David ceva subţire. Degetele lui erau gata să o scape înainte să-şi dea seama că ţine ceva. Era o bucată aproape fără greutate din… Din ce?

Vocea gravă răspunse calm la gândul nerostit:

— Nu e nici pânză, nici fibră, nici plastic, nici metal. Nu e materie, aşa cum înţelegeţi voi materia. Este… Puneţi-o pe faţă.

David făcu ce îi spusese vocea şi ea se desfăcu în mâini de parcă ar fi fost vie, mulându-se perfect pe toată suprafaţa frunţii, ochilor şi nasului său, neîmpiedicându-l totuşi să respire sau să clipească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David.

Mai înainte ca el să termine de rostit acele cuvinte, o oglindă făcută din energie apăru în faţa lui la fel de repede ca gândul. Se putea vedea în ea, dar destul de vag. Costumul lui de fermier, de la cizme până la rever, apăru înconjurat de o ceaţă care se schimba continuu, ca şi cum ar fi fost un fum subţire ce plutea dar nu dispărea niciodată. De la buza de sus până în creştetul capului totul era pierdut într-o strălucire luminoasă care nu împiedica vederea, dar prin care din exterior nu se vedea nimic. După ce se privi în oglindă, aceasta dispăru, întorcându-se în depozitul de energie din care fusese scoasă.

David întrebă:

— Aşa mă văd ceilalţi?

— Da, dacă şi ei au acelaşi aparat senzorial ca şi tine.

— Dar pot vedea perfect. Asta înseamnă că razele de lumină pot pătrunde în interiorul scutului. Atunci cum se face că nu-l pot părăsi, arătându-mi astfel faţa?

— Pot părăsi scutul, după cum spui, dar sunt transformate la trecerea prin scut, lăsând să se vadă numai ce poţi vedea în oglindă. Pentru a-ţi explica asta ar trebui să folosesc concepte pe care mintea ta nu le-ar înţelege.

— Şi restul?

Mâna lui David se mişcă prin fumul care îl înconjura fără să simtă ceva.

Vocea gravă răspunse la gândul nerostit:

— *Tu* nu simţi nimic. Dar ceea ce ţie ţi se pare a fi fum este de fapt o barieră rezistentă la orice radiaţie de unde scurte, care este de netrecut pentru orice obiect material cu masa mai mare decât a unei molecule.

— Vrei să spui că este un scut de forţă personal?

— E o descriere rudimentară, dar asta este.

— Pe Jupiter! Asta e imposibil! S-a dovedit clar că nu poate exista un câmp de forţă destul de mic pentru a proteja un om de radiaţii şi de inerţia materială care ar putea fi generată de o maşină ce poate fi purtată de un om.

— Da, asta e adevărat pentru orice fel de ştiinţă pe care aţi putea să o dezvoltaţi voi. Dar masca pe care o porţi nu este o sursă de energie. Este de fapt un dispozitiv de stocare a energiei care, de exemplu, se poate încărca prin expunerea pentru câteva minute la o radiaţie solară care trebuie să fie cel puţin egală în intensitate cu cea de pe Marte. Ba chiar mai mult, masca este un mecanism care eliberează acea energie la comanda minţii. Întrucât mintea ta nu poate controla această putere, dispozitivul a fost adaptat la caracteristicile creierului tău şi va acţiona de fiecare dată când vei avea nevoie de ea. Acum scoate-ţi masca.

David îşi duse mâinile la ochi şi, răspunzând voinţei lui, masca se desprinse de faţă rămânând doar o bucată de voal. Vocea gravă se făcu auzită pentru ultima dată:

— Şi acum trebuie să pleci, Rătăcitorule în Spaţiu!

Şi David Starr îşi pierdu cunoştinţa în modul cel mai plăcut pe care şi-l putea imagina.

Nu simţi nici un fel de trecere atunci când îşi reveni. Îşi recăpătă cunoştinţa dintr-o dată. Nu avu nici un moment de nesiguranţă – de genul „Ce se-ntâmplă cu mine?” – şi nici nu-şi puse întrebarea „Unde mă aflu?”

Ştia cu siguranţă că stătea pe suprafaţa planetei, că purta din nou aparatul de respirat şi că respira prin el; că în spatele lui era exact buza fisurii, de care ancorase pentru prima dată scara pentru a-şi începe coborârea; ştia că la stânga lui, pe jumătate ascuns între stânci, se afla scuterul pe care i-l lăsase Bigman.

Era conştient şi de felul în care ajunsese la suprafaţă. Dar toate astea nu aparţineau memoriei lui: era o informaţie care îi fusese introdusă deliberat în minte, poate ca un ultim lucru cu care marţienii voiau să-l impresioneze, demonstrându-i puterea lor de a transforma materia în energie şi invers. Făcuseră pentru el un tunel până la suprafaţă. Îl ridicaseră în ciuda gravitaţiei cu o viteză aproape similară cu cea a unei rachete, transformând stânca dinaintea lui în energie care, după trecerea sa, se transformase la loc în stâncă. Şi tot acest proces durase până când ajunsese la suprafaţă.

În mintea lui stăruiau chiar şi nişte cuvinte pe care nu le auzise în mod conştient. Cuvintele aparţineau vocii feminine şi erau dătătoare de speranţă: „Nu te teme, Rătăcitorule în Spaţiu!”

După primii paşi, David îşi dădu seama că atmosfera şi căldura specifice Pământului, pregătite pentru el în cavernă, acum dispăruseră. Din cauza acestui contrast, simţi frigul de pe Marte mai pătrunzător ca niciodată, iar vântul care bătea i se păru cel mai puternic pe care îl simţise de când venise pe planetă. Soarele era la orizont, spre est, la fel cum fusese atunci când coborâse în hău. Era

al doilea răsărit? Nu avea cum să socotească trecerea timpului în intervalele în care fusese inconştient, dar era aproape sigur că nu trecuseră mai mult de două răsărituri.

Cerul părea acum diferit. Era mai albastru, iar soarele mult mai roşu. David se încruntă, apoi ridică din umeri. Începuse să se obişnuiască cu terenul marţian. Îi devenise mult mai familiar şi începuse să interpreteze semnele la fel ca pe Pământ.

Cel mai bine ar fi să se întoarcă cât mai repede la cupola fermei. Scuterul nu era nici pe departe la fel de rapid sau de confortabil ca o maşină de nisip. Deci, cu cât se întorcea mai repede, cu atât mai bine.

Cercetă formaţiunile de stânci şi se simţi un adevărat expert. Fermierii găseau drumul prin ceea ce părea un deşert fără urme folosind această metodă. Mergeau pe lângă o stâncă ce „arată ca un pepene verde pe o pălărie”, apoi o ţineau în acea direcţie până când ajungeau lângă ceva ce „seamănă cu o rachetă cu motoarele descentrate” şi îşi continuau drumul mai departe spre o altă stâncă ce „aduce cu o cabană cu acoperişul căzut înăuntru”. Era o metodă primitivă dar, pentru a te orienta astfel, nu aveai nevoie de nici un instrument, ci doar de o memorie vizuală şi o imaginaţie de pictor, iar fermierii nu duceau lipsă de nici una dintre ele.

David mergea pe drumul arătat de Bigman, pentru a se întoarce cât mai repede posibil şi pentru a nu risca să se rătăcească printre formaţiunile stâncoase mai puţin spectaculoase. Scuterul înainta, sărind nebuneşte atunci când atingea vreo ridicătură şi stârnind nori de praf când atingea din nou solul. David îl conducea stând cu tălpile bine înfipte în locaşurile de jos şi strângând puternic în mâini o lesă de metal. Nu avea deloc de gând să micşoreze viteza. Chiar dacă vehiculul se răsturna, riscurile unui accident erau foarte mici datorită gravitaţiei existente pe Marte.

Altceva îl opri însă. Avea în gură un gust ciudat şi simţea un fel de mâncărime pe maxilar şi pe şira spinării. În gură îi stăruia un gust ciudat de nisip, iar când privi în

spate, văzu un nor de praf aruncat de scuter ca un jet de rachetă. Era totuşi ciudat că acel praf reuşea să ajungă la el, să-l înconjoare şi să-i umple gura.

Praf în faţă şi în jur! *Pe Galaxie!* Gândul care îi veni minte îi provocă un fior rece pe şira spinării.

Reduse viteza şi se îndreptă spre un adăpost în stâncă unde nu mai putea stârni praf. Se opri şi aşteptă ca aerul să devină curat. Dar nu se întâmplă aşa! Îşi dădu seama că toată cavitatea sa bucală era plină cu praf. Înţelese acum de ce soarele arăta mai roşu iar cerul mult mai albastru. Asta se întâmpla din cauza prafului din aer care împrăştia mai multă lumină, luând din albastrul soarelui şi adăugându-l la cer. Buzele i se uscau iar mâncărimea pe care o simţea începea să se întindă pe tot corpul.

Înţelese, sări pe scuter şi porni cu cea mai mare viteză printre stânci, pietre şi nisip.

Praf!

Praf!

Chiar şi pe Pământ oamenii ştiau despre furtunile de praf de pe Marte, furtuni ce semănau numai ca denumire cu furtunile de nisip din deşerturile terestre. Furtunile de aici erau cele mai periculoase din întregul sistem solar. Nici un om prins la fel ca David Starr acum, nu supravieţuise, în toată istoria planetei, unei astfel de furtuni. Oamenii trecuseră prin chinurile morţii la treizeci de metri de cupolă, fără a fi în stare să parcurgă distanţa, în timp ce oamenii din dom nu avuseseră curajul sau nu se putuseră aventura să-i recupereze fără o maşină de nisip.

David Starr ştia că îl aştepta o moarte cu o agonie prelungită. Praful se strecura deja între aparatul de respirat şi pielea feţei. Îşi simţea deja ochii umezindu-se şi clipind de durere.

12. Piesa Lipsă

Originea furtunilor de pe Marte nu era înţeleasă. Ca şi Luna, suprafaţa planetei Marte este, la o scară mai mare, acoperită cu praf fin. Spre deosebire de Lună, Marte are o atmosferă capabilă să ridice astfel de praf. Atmosfera marţiană este rarefiată, iar vânturile nu bat pe suprafeţe mari.

Numai că, din când în când, din motive necunoscute, dar probabil având o legătură cu bombardamentele de electroni din spaţiu, praful se încarcă electric şi fiecare particulă de praf îşi respinge vecinii. Chiar şi fără vânt au tendinţa de a se ridica. Fiecare pas iscă un nor de praf care refuză să se aşeze la loc, dar care zboară şi se împrăştie în aer.

Când acest nor întâlneşte un curent de aer, se poate spune că se formează o adevărată furtună de praf. Praf care nu este niciodată atât de gros încât să împiedice vederea; dar nu în asta constă pericolul furtunilor. Ceea ce ucide e mai degrabă felul în care se împrăştie peste tot acest praf.

Particulele de praf sunt extrem de fine şi astfel pot penetra orice. Hainele nu le pot opri; un adăpost în stâncă nu este de nici un ajutor şi nici aparatele de respirat cu marginile lor elastice, strânse pe faţă, nu pot opri particulele să-şi croiască drum înăuntru.

În punctul maxim al unei furtuni sunt de ajuns două minute pentru a produce o iritaţie insuportabilă, cinci minute pentru a orbi un om şi cincisprezece minute pentru a-l omorî. Chiar şi o furtună medie, atât de uşoară încât nici măcar să nu fie remarcată de cei care sunt expuşi la ea, este suficientă pentru a înroşi pielea expusă şi pentru a produce aşa-numitele arsuri de furtună.

David Starr ştia toate astea şi chiar mai mult. Ştia că pielea lui se înroşea. Expira puternic dar asta nu-l ajuta în nici un fel să-şi cureţe gâtul plin de praf. Încercă să-şi ţină

gura închisă, să respire numai printr-o mică deschizătură. Nici asta nu-l ajută în nici un fel. Praful intra croindu-şi drum printre buze. Scuterul trosnea din toate încheieturile acum când praful avea acelaşi efect asupra motorului ca şi asupra lui David.

Avea acum ochii umflaţi şi aproape închişi. Lacrimile, curgând şiroaie, se strângeau la baza aparatului de respirat şi acopereau deschizăturile pentru ochi prin care oricum nu se mai putea vedea nimic.

Nimic nu putea opri acele mici particule de praf, poate doar sudurile unei cupole sau o maşină de nisip. Nimic altceva. Nimic?

Cu toată mâncărimea înnebunitoare şi cu toate torturile prin care trecea atunci când respira, David se gândea cu disperare la marţieni. Ştiuseră ei oare de furtuna ce urma să aibă loc? Puteau ei oare să ştie? L-ar fi trimis la suprafaţă dacă ar fi ştiut? În momentul în care îi examinaseră mintea, ar fi trebuit să afle că avea doar un scuter cu care putea ajunge la fermă. Ar fi putut chiar să-l transporte la suprafaţă lângă fermă sau, de ce nu, chiar înăuntru.

Au ştiut sigur că afară erau toate condiţiile pentru a se forma o furtună de praf. Îşi aducea aminte că fiinţa cu vocea gravă a fost atât de directă atunci când a luat decizia de a-l transporta la suprafaţă, ca şi cum s-ar fi grăbit să facă asta la timp pentru ca David să fie prins de furtună.

Şi totuşi, ultimele cuvinte ale vocii feminine, cuvinte pe care nu le auzise în mod conştient şi care, cu siguranţă, au fost introduse în mintea lui în timp ce era adus la suprafaţă fuseseră: „Nu te teme, Rătăcitorule în Spaţiu."

Soluţia îi veni în minte chiar în clipa în care se gândi la aceste cuvinte. Căută cu o mână în buzunare iar cu cealaltă îşi scoase aparatul de respirat. Imediat ce făcu asta, ochii şi nasul, parţial protejaţi până atunci, primiră o nouă rafală de praf care îl ardea şi îi irita faţa.

Imediat simţi nevoia să strănute, dar se abţinu. Inspiraţia involuntară i-ar fi umplut plămânii cu o mare cantitate de praf şi asta i-ar fi fost fatal.

Dar în acel moment ridică fâşia de pânză pe care o scosese din buzunar şi o înfăşură pe faţă şi pe ochi, punându-şi apoi peste ea aparatul de respirat.

De-abia atunci strănută. Asta însemna că va trage o enormă cantitate de gaz atmosferic nefolositor, dar fără nici un firicel de praf. Urmă o inspiraţie, trăgând o cantitate cât mai mare de oxigen, o evacuă apoi cu putere, eliminând astfel praful din gură şi alternând asta cu inhalarea aerului pe gură pentru a preveni o „beţie” cu oxigen.

Pe măsură ce lacrimile îi curăţau praful din ochi şi nici un firicel nu mai pătrundea prin mască, David îşi dădu seama că putea să vadă din nou. Membrele şi corpul se vedeau neclar prin ceaţa răspândită de câmpul de forţă şi era conştient că partea de sus a capului era invizibilă în strălucirea măştii.

Moleculele de aer puteau trece prin scut, dar oricât de mici ar fi fost, particulele de praf, erau destul de mari pentru a fi oprite. David putea vedea acest lucru cu ochii lui. Fiecare particulă de praf care lovea scutul era oprită iar energia mişcării ei era transformată în lumină, astfel încât la fiecare încercare de penetrare a scutului apărea o mică luminiţă. David îşi văzu corpul ca un ocean de astfel de luminiţe una lângă alta, la fel de strălucitor ca şi soarele de pe Marte care, deşi roşu şi înceţoşat de praf, lăsa să se întrezărească într-un fel de semiîntuneric solul planetei.

David îşi scutură hainele. Norii de praf stârniţi imediat erau mult prea fini pentru a fi văzuţi, chiar dacă scutul nu împiedica pătrunderea luminii. Praful ieşea din scut dar nu mai putea pătrunde înapoi. Treptat, David nu mai avea pe el aproape nici un fir de praf. Se uită cu neîncredere la scuter şi încercă să pornească motorul. Nu se auzi decât un zgomot scurt şi apoi tăcere. Era de aşteptat. Diferite de maşinile de nisip, scuterele nu aveau, *nu puteau avea,* motoarele acoperite.

Era obligat să meargă pe jos. Gândul acesta nu-l sperie. Cupola fermei era la mai puţin de trei kilometri, iar el avea

destul oxigen. Buteliile erau pline. Marţienii avuseseră grijă de asta înainte de a-l trimite la suprafaţă.

Acum înţelegea. Marţienii ştiuseră de furtună. Ba chiar era posibil ca acele fiinţe „să-i fi dat o mână de ajutor”. Ar fi fost ciudat ca, în ciuda experienţei îndelungate în privinţa climei de pe Marte şi a ştiinţei lor avansate, să nu fi învăţat cauzele fundamentale şi mecanismele care generează furtunile de praf. Dar chiar şi trimiţându-l afară în mijlocul furtunii, ştiau că avea mijlocul perfect de apărare în buzunar. Nu-l avertizaseră nici de încercarea ce-l aştepta, nici de mijlocul de apărare pe care îl avea în buzunar. Totul începea să aibă un sens acum. Dacă el era omul care să merite ca dar un scut-forţă, va trebui, sau cel puţin ar trebui să-şi dea seama singur când era cazul să-l folosească. Dacă nu-i trecea prin cap asta, însemna că nu era persoana potrivită.

David se înfioră şi strânse din dinţi când, pornind la drum, hainele i se atinseră de pielea inflamată. Marţienii fuseseră nemiloşi atunci când îi riscaseră viaţa, dar aproape că era de acord cu ei. Se gândise repede cum să se salveze, dar nu se mândrea cu asta. Ar fi putut să descopere soluţia mult mai repede.

Câmpul de forţă care îl înconjura îl ajuta la mers. Observă că scutul îi acoperea şi talpa cizmelor aşa că acestea nu intrau niciodată în contact cu suprafaţa planetei, stând ridicate la un centimetru deasupra solului. Forţa de respingere dintre el şi planetă era elastică ca şi cum s-ar fi aflat pe nişte arcuri de oţel. Acest lucru împreună cu gravitaţia mică îi permiteau să micşoreze distanţa dintre el şi cupola fermei în salturi uriaşe.

Se grăbea. În acea clipă, mai mult decât orice, simţea nevoia unei băi fierbinţi.

* * *

În momentul în care David ajunse la una din intrările cupolei, partea cea mai rea a furtunii trecuse, iar fulgerele

de pe scutul de forţă se reduseseră la nişte luminiţe infime. Acum îşi putea da jos masca.

Când uşile metalice se deschiseră, toată lumea se holbă la el, apoi urmară strigăte în timp ce toţi fermierii de serviciu se înghesuiră în jurul lui.

— Pe Jupiter! E Williams!

— Băiete, unde-ai fost?

— Ce s-a întâmplat?

Şi peste toate acele întrebări venite de-a valma se făcu auzit un strigăt pătrunzător:

— Cum ai supravieţuit unei furtuni de praf? Întrebarea răsună puternic apoi urmă un moment de linişte. Cineva spuse:

— Uitaţi-vă la faţa lui! E ca o roşie decojită.

Era o exagerare, dar nu prea departe de adevăr pentru a nu-i impresiona pe toţi cei prezenţi acolo. Mâinile se întindeau spre gulerul lui care fusese puternic strâns în jurul gâtului pentru a se proteja de frigul marţian. Îl puseră imediat pe un scaun şi îl chemară pe Hennes.

Hennes veni în zece minute, dându-se jos dintr-un scuter şi apropiindu-se cu o privire care arăta că era enervat şi mânios. Nu se arăta deloc uşurat că un angajat al lui se întorsese teafăr.

— Ce se întâmplă, Williams? întrebă el mânios. David îşi ridică ochii şi spuse calm:

— M-am rătăcit.

— Aha, deci aşa îi spui tu? Plecat de două zile înseamnă rătăcit. Şi cum ai reuşit?

— Am ieşit să mă plimb şi să iau o gură de aer şi am ajuns prea departe.

— Ai crezut că aveai nevoie să iei o gură de aer şi ţi-au trebuit două nopţi marţiene? Te aştepţi să cred asta?

— Lipseşte vreo maşină de nisip?

Unul dintre fermieri interveni repede în timp ce Hennes continua să se înroşească de nervi.

— E terminat, domnule Hennes. A fost afară în furtună.

— Nu fi prost, replică Hennes. Dacă l-ar fi prins furtuna, acum n-ar mai fi în viaţă.

— Păi, ştiu, continuă fermierul, dar uitaţi-vă la el.

Hennes se uită la el. Roşeaţa gâtului şi a umerilor era un argument care nu putea fi uşor înlăturat.

— Ai fost prins de furtună? întrebă Hennes.

— Mă tem că da, răspunse calm David.

— Şi cum ai reuşit să scapi?

— A apărut un om, spuse David. Un om înconjurat de fum şi de lumină. Praful nu-l deranja. Spunea că îl cheamă Rătăcitorul în Spaţiu.

Imediat fermierii prezenţi se adunară în jurul lor. Hennes se întoarse spre ei furios, cu faţa lui durdulie deformată de un rictus violent.

— Căraţi-vă mai repede de-aici! strigă el. Înapoi la muncă! Tu, Jonnitel, adu mai repede o maşină de nisip aici.

Abia după o oră îi fu permis lui David să facă baia fierbinte pe care o ceruse. Hennes nu dăduse voie nimănui să se apropie de el. De sute de ori, în timp ce măsura cu paşii podeaua biroului său, oprindu-se în mijlocul camerei, se întorsese furios şi îl întrebase pe David:

— Ce e cu acest Rătăcitor în Spaţiu? Unde l-ai întâlnit? Ce-a spus? Ce-a făcut? Ce sunt fumul şi lumina pe care le-ai văzut?

La toate întrebările David răspunsese dând uşor din cap:

— Am plecat să mă plimb. M-am rătăcit. Cineva pe nume Rătăcitorul în Spaţiu m-a adus înapoi.

În cele din urmă, Hennes se dădu bătut. Doctorul fermei veni pentru a prelua cazul. David îşi făcu baie. Corpul îi fu uns cu tot felul de alifii şi i se făcură injecţii cu hormoni. Nu putu să scape de injecţia cu Soporit. Adormi mai înainte ca acul să fie scos din el.

David se trezi în aşternuturi curate şi uscate la infirmerie. Roşeaţa pielii îi dispăruse considerabil. Ştia că se vor întoarce din nou ca să-l asalteze cu întrebări, ştia asta, dar acum va trebui să-i înfrunte cu adevărat.

Era sigur că avea răspunsul la misterul mâncării otrăvite; aproape tot răspunsul. Îi mai lipseau câteva piese, şi desigur, dovada legală.

Auzi paşi uşori în spatele patului şi rămase nemişcat. Aşa de repede? Dar nu era decât Benson care îi apăru imediat în faţă. Benson, cu buzele lui groase, părul rar şi dezordonat, a cărui faţă era o mască de îngrijorare. Avea cu el ceva ce semăna cu o puşcă foarte veche.

— Williams, eşti treaz? întrebă el.

— Tu nu vezi? răspunse David.

Benson îşi trecu mâna peste fruntea plină de transpiraţie.

— Nu ştie nimeni că sunt aici. Presupun că nici nu aş avea voie să mă aflu aici.

— De ce?

— Hennes e convins că eşti implicat în otrăvirea mâncării. Ne-a înnebunit cu asta şi pe mine şi pe Makian. Susţine că ai fost plecat undeva şi că nu ai nimic de spus decât poveşti ridicole. În ciuda a tot ce pot face, mi-e teamă că ai probleme mari.

— În ciuda a tot ceea ce poţi face?! Deci tu nu crezi teoria lui Hennes în legătură cu implicarea mea în toată povestea asta?

Benson se aplecă şi David îi putu simţi pe faţă căldura răsuflării când acesta şopti:

— Nu, nu cred. Nu, pentru că eu cred în povestea ta. De asta am şi venit aici. Trebuie să te întreb despre creatura de care tot vorbeşti, de cea pe care pretinzi că ai văzut-o învăluită în fum şi lumină. Eşti sigur că n-a fost o halucinaţie, Williams?

— L-am văzut, spuse David.

— De unde ştii că era uman? Vorbea engleza?

— Nu vorbea, dar avea formă de om. David spuse uitându-se fix la Benson:

— Crezi că e vreun marţian?

— Ah, te gândeşti la teoriile mele, zise Benson zâmbind. Da, cred că era un marţian. Gândeşte omule, *gândeşte!* Ies la iveală acum şi fiecare informaţie este vitală. Mai avem atât de puţin timp!

— De ce mai avem puţin timp? spuse David ridicându-se într-un cot.

— Normal că nu ştii ce s-a întâmplat din moment ce ai fost plecat! Sincer, Williams, suntem cu toţii disperaţi.

Ridică cu mâna acel lucru care arăta ca o puşcă şi continuă cu amărăciune:

— Ştii ce e asta?

— Am mai văzut-o.

— Este harponul meu pentru prelevarea probelor; invenţie proprie. Îl iau cu mine când mă duc la silozurile din oraş. Harponul aruncă o bilă goală pe dinăuntru, legată de el cu o coardă metalică, într-un siloz, să zicem de cereale. La un anumit timp după ce bila este aruncată, în ea apare o deschizătură care permite scobiturii din interior să se umple cu boabe. Apoi bila se închide din nou. O trag înapoi şi scot din ea cerealele culese la întâmplare. Prin varierea timpului dintre aruncarea bilei şi deschiderea ei pot fi luate probe de la adâncimi diferite din hambar.

— E ingenios, spuse David, dar de ce o ai acum la tine?

— Pentru că mă gândesc dacă ar trebui să o arunc în convertorul de materie după ce plec de la tine. A fost singura mea armă cu care am luptat împotriva celor vinovaţi de otrăviri. Nu mi-a fost de nici un ajutor până acum, şi cu siguranţă că nu-mi va fi *nici* de-acum înainte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David întinzându-se şi apucându-l cu putere pe Benson de umăr. Spune-mi!

Benson se îndoi de durere apoi zise:

— Fiecare membru al Sindicatului a primit o nouă scrisoare de la autorul otrăvirilor. Nu e nici o îndoială că scrisorile şi otrăvirile sunt opera aceloraşi oameni, sau, mai degrabă, entităţi. Asta se precizează clar în ultima scrisoare.

— Ce spun?

— Ce mai contează detaliile? răspunse Benson dând din umeri. Important e că cer o cedare totală din partea noastră, altfel otrăvirile se vor înmulţi de mii de ori. Cred că se poate face asta, şi chiar va fi făcut, iar dacă lucrurile se vor întâmpla astfel, atunci Pământul şi Marte, ba chiar întreg sistemul solar va fi cuprins de panică. Se ridică în picioare şi continuă:

— I-am spus şi lui Makian, ca şi lui Hennes, că eu te cred, că acest Rătăcitor în Spaţiu este cheia poveştii, dar ei n-au vrut să mă asculte. Cred că Hennes mă suspectează că sunt complicele tău.

Benson spuse asta gândindu-se la propriile lui greşeli.

— Cât timp mai avem? întrebă David.

— Două zile. Nu, asta a fost ieri. Mai avem treizeci şi şase de ore.

Treizeci şi şase de ore!

David trebuia să acţioneze repede. Foarte repede! Dar poate că mai era timp. Fără să ştie, Benson îi oferise pe tavă piesa lipsă a misterului.

13. Consiliul Intervine

Benson plecă zece minute mai târziu. Nimic din ce-i spusese David nu-l satisfăcea în legătură cu teoriile lui privind relaţia dintre marţieni şi otrăviri, iar neliniştea lui crescuse destul de repede.

— N-aş vrea ca Hennes să mă prindă aici, zise el. Am avut… o înţelegere.

— Dar Makian? El e de partea noastră, nu-i aşa?

— Asta nu ştiu. Aproape că va fi ruinat peste două zile. Nu cred că mai are aşa de mult curaj pentru a-l susţine pe Hennes. Oricum, mai bine plec. Dacă îţi vine vreo idee, orice, adu-mi într-un fel la cunoştinţă, da?

Întinse o mână. David i-o strânse uşor, după care Benson plecă.

David se ridică din pat. Neliniştea lui crescuse de când se trezise. Hainele stăteau aruncate pe un scaun în celălalt capăt al camerei. Cizmele se aflau la marginea patului. Nu avusese curajul să le cerceteze cât timp fusese împreună cu Benson; de-abia dacă îndrăznise să se uite la ele.

„Poate, îşi zise el pesimist, nu căutaseră în ele.” Cizmele unui fermier sunt sacre. Să furi ceva din ele sau să furi o maşină de nisip în deşert sunt nişte crime de neiertat. Chiar după ce moare, fermierul este incinerat cu cizmele din care nu este scos nimic.

David căută în interiorul fiecărui buzunar al cizmelor, dar nu găsi nimic. Într-unul avusese o batistă, iar în celălalt câteva monede. Cu siguranţă că îi scotociseră hainele. Era de aşteptat! Dar, după toate aparenţele, nu întrecuseră măsura căutându-i şi în cizme. Îşi ţinu respiraţia atunci când introduse mâna în interiorul cizmei. Pielea fină îi ajunse la subsuoară şi se strânse atunci când degetele atinseră talpa. Un sentiment de uşurare îl cuprinse atunci când simţi materialul subţire ca un voal al măştii primite de la marţieni.

Ascunsese masca acolo pentru cazul în care ar fi fost percheziţionat chiar înainte de baie, dar nu anticipase injecţia cu soporit. Avusese un noroc chior că nu-i căutaseră pe talpa cizmelor. Va trebui să fie mai precaut pe viitor.

Puse masca într-un buzunar şi îl închise. Îşi ridică cizmele; fuseseră lustruite în timp ce dormea. Cineva îi făcuse acest serviciu, dezvăluind respectul aproape instinctiv pe care îl arătau fermierii pentru cizme, oricui ar fi aparţinut ele.

Hainele lui fuseseră şi ele spălate. Fibrele strălucitoare de plastic din care era făcut costumul miroseau a nou. Buzunarele erau goale, desigur, dar sub scaun stăteau grămadă toate lucrurile pe care le conţinuseră. Se uită prin ele. Nu părea să lipsească nimic. Găsi chiar şi batista şi cele câteva monede pe care le avea.

Îşi puse pe el hainele de piele şi şosetele, apoi salopeta şi la urmă cizmele. Tocmai îşi încheia cureaua când un fermier bărbos intră pe uşă.

David se uită la el şi spuse pe un ton rece:

— Ce vrei, Zukis?

Fermierul răspunse pe acelaşi ton:

— Unde crezi că pleci, pământeanule?

Ochii lui sclipeau de răutate, iar pentru David privirea lui Zukis era aceeaşi ca cea din prima zi în care se întâlniseră. David îşi amintea de maşina lui Hennes aflată în faţa clădirii pentru angajări la ferme, de el stând pe scaun şi parcă vedea şi acum faţa bărboasă a lui Zukis privindu-l cu ură, în timp ce primea din plin un toc de armă mai înainte de a se putea apăra.

— Nicăieri unde ar trebui să-ţi cer ţie permisiunea, răspunse David.

— Aşa? Te înşeli, *mister,* pentru că o să stai chiar aici. Ordinul lui Hennes.

Zukis se aşeză în cadrul uşii. Două blastere atârnau la vedere de o parte şi de alta a centurii sale. Bărbosul aştepta. Apoi apăru o spărtură cu dinţi galbeni în barba lui atunci când zâmbi.

— Cred că te-ai cam răzgândit, pământeanule, ai?
— Poate, spuse David. Cineva a fost la mine chiar acum. Cum vine asta? Nu erai de pază?
— Taci! se răsti Zukis.
— Sau ai fost cumva plătit să te uiţi în altă parte puţin timp? S-ar putea ca asta să nu-i prea placă lui Hennes.
Scuipatul lui Zukis trecu la câţiva centimetri de cizma lui David.
— Ai curaj să repeţi figura asta fără blastere? întrebă David.
— Stai potolit dacă vrei să primeşti ceva de mâncare, pământeanule! zise Zukis.
Închise uşa după el şi o încuie. După câteva clipe se auzi zgomotul provocat de lovirea cu un obiect metalic. Zukis se întorcea cu o tavă pe care se afla mâncare: un terci galben şi ceva verde ce părea făcut din frunze.
— Salată de vegetale, spuse Zukis, prea bună pentru tine.
Un deget gros, negru de mizerie, se vedea la un capăt al tăvii. Celălalt capăt al ei stătea pe încheietură, astfel încât mâna fermierului nu se vedea.
David se îndreptă sărind într-o parte, îşi îndoi picioarele sub el, sărind apoi pe salteaua patului. Zukis, surprins, se întoarse speriat, dar David, folosind arcurile patului, se avântă spre el.
Se lovi puternic de fermier, dădu cu mâna în tavă făcându-l pe celălalt s-o scape, în timp ce mâna cealaltă lovi puternic barba fermierului.
Zukis căzu cu un strigăt răguşit. Piciorul lui David se aşeză pe mâna cu care fermierul ţinuse tava. Următorul strigăt deveni unul de agonie în timp ce degetele zdrobite se desfăcură lăsând să cadă blasterul.
David luă mâna de pe barba fermierului şi, prinzându-l de cealaltă mână, se întinse după al doilea blaster. Îi ridică mâna până la ceafă după care trase puternic de ea.
— Linişte sau ţi-o rup! zise David. Zukis se potoli şi, gâfâind obosit, întrebă:
— Ce urmăreşti?

— De ce-ai ascuns un blaster sub tavă?

— Trebuia să mă protejez, nu? Dacă săreai pe mine când eu aveam mâinile ocupate cu tava?

— Atunci de ce n-ai trimis pe altcineva cu tava, iar tu să-l acoperi?

— Nu m-am gândit la asta, se plânse Zukis.

David mai strânse încă puţin iar gura lui Zukis se schimonosi de durere.

— Şi dacă ai spune adevărul?

— Tre… trebuia să te ucid.

— Şi ce i-ai fi spus lui Makian?

— Că ai încercat să evadezi.

— Asta a fost ideea ta?

— Nu, a lui Hennes. Ia-te de el! Eu doar primesc ordine. David îi dădu drumul. Ridică unul dintre blastere şi-l trase pe celălalt din toc.

— Ridică-te!

Zukis se rostogoli într-o parte. Scoase un geamăt de durere atunci când încercă să se ridice sprijinindu-se în mâna dreaptă care îi fusese zdrobită, asta şi din cauza umărului aproape fracturat.

— Ce vrei să faci? Nu ai împuşca un om neînarmat, nu?

— Tu n-ai face asta?

O nouă voce se făcu auzită.

— Lasă armele, Williams, se auzi o voce puternică.

David întoarse repede capul. Hennes se afla în cadrul uşii cu blasterele ridicate. În spatele lui stătea Makian, cu faţa întunecată şi brăzdată de riduri. Faţa lui Hennes arăta destul de clar ce avea de gând, iar blasterele lui erau pregătite.

David lăsă armele pe care tocmai le luase de la Zukis.

— Împinge-le încoace! David le împinse.

— Şi acum, spune ce s-a întâmplat?

— Ştii ce s-a întâmplat. Zukis a încercat un mic asasinat la ordinele tale, iar eu n-am stat cu braţele încrucişate, spuse David.

Zukis începu să se bâlbâie:

— Nu, domnule Hennes. Nu, domnule. Nu, n-a fost nimic de genul ăsta. Eu îi aduceam de mâncare când a sărit pe mine. Aveam mâinile ocupate cu tava; n-am avut nici o şansă să mă apăr.

— Taci! spuse Hennes cu dispreţ. Vorbim despre asta mai târziu. Ieşi şi într-o clipă să fii înapoi cu o pereche de cătuşe.

Zukis dispăru repede. Makian spuse calm:

— De ce-ţi trebuie cătuşe?

— Pentru că omul ăsta e un impostor periculos, domnule Makian. Vă amintiţi că l-am adus aici pentru că părea să ştie ceva în legătură cu otrăvirile.

— Da, da, aşa e.

— Ne-a spus o poveste despre sora lui care a murit otrăvită cu nişte gem de pe Marte. Am verificat toată povestea. N-au fost prea multe morţi prin otrăvire care să semene cu asta şi care să fi ajuns la cunoştinţa autorităţilor. N-am găsit nimic despre vreo fetiţă de doisprezece ani cu vreun frate de vârsta lui Williams, care să fi murit din cauza gemului.

Makian era surprins.

— De cât timp ai ştiut asta, Hennes?

— Aproape de când am venit aici. Dar am lăsat-o aşa. L-am pus pe Griswold să-l urmărească…

— Vrei să spui să mă ucidă, îl întrerupse David.

— Da, ai spune asta, considerând că tu l-ai ucis pentru că a fost destul de prost ca să-l suspectezi tu, spuse Hennes după care continuă întorcându-se spre Makian. Apoi a reuşit să ajungă lângă pămpălăul de Benson, unde putea afla de toate progresele noastre în investigarea otrăvirilor. Şi, colac peste pupăză, acum trei nopţi s-a strecurat afară din cupolă dintr-un motiv pe care nu vrea să-l explice. Vreţi să-l ştiţi? Se dusese să raporteze celui care l-a angajat – celui care se află în spatele afacerii. E mai mult decât o coincidenţă că ultimatumul a venit în timp ce era el plecat.

— Şi tu unde ai fost? întrebă brusc David. Nu m-ai mai urmărit după ce a murit Griswold? Dacă ştiai că mă duc unde presupui tu, de ce n-ai trimis oameni după mine?

Makian păru năucit, apoi zise:

— Păi…

David îl întrerupse:

— Lăsaţi-mă să termin, domnule Makian. Cred că nici Hennes nu a fost în cupolă în noaptea în care eu am plecat, şi nici a doua zi n-a fost aici. Unde ai fost, Hennes?

Hennes făcu un pas în faţă, iar gura lui se schimonosi de furie. Pumnul lui David era chiar lângă faţa lui. Nu credea că Hennes va trage, dar era gata să folosească scutul dacă va fi nevoie.

Makian puse o mână tremurândă pe umărul lui Hennes.

— Mai bine să-l lăsăm în seama Consiliului. David interveni rapid:

— Ce e cu Consiliul?

— Nu e treaba ta! spuse Hennes nervos.

Zukis adusese cătuşele. Erau nişte vergi de plastic care puteau fi îndoite în orice fel şi apoi blocate într-o anumită poziţie. Erau cu mult mai puternice decât frânghiile sau decât cătuşele de metal.

— Ridică-ţi mâinile! ordonă Hennes.

David se supuse fără să protesteze. Vergile fură înfăşurate de două ori în jurul încheieturilor sale. Zukis, evident satisfăcut, le strânse puternic, apoi trase siguranţa, ceea ce genera o rearanjare a moleculelor care întări plasticul. Toată energia emanată încălzi cătuşele. Cealaltă pereche fu înfăşurată în jurul gleznelor.

David se aşeză liniştit pe pat. Într-o mână încă mai ţinea scutul-mască. Remarca lui Makian despre Consiliu era un semn pentru el că nu va sta prea mult încătuşat. Până atunci se hotărâse să lase lucrurile să-şi urmeze cursul.

— Ce e cu Consiliul? întrebă David din nou.

Dar nu mai avu nevoie de răspuns. Se auzi un strigăt din afara camerei, apoi un bărbat grăbit intră în forţă pe uşă strigând:

— Unde e Williams?

Era chiar Bigman, mare cât viaţa, care nu era aşa de mare. Nu dădu atenţie nimănui îndreptându-se direct spre David.

— Nu auzisem c-ai trecut printr-o furtună de praf până când n-am intrat în cupolă. Pe Ceres, cred că te-ai prăjit bine! Dar cum de-ai supravieţuit? Eu… Eu…

Apoi observă poziţia lui David şi se întoarse furios:

— Pe Jupiter! Cine l-a legat pe băiat în felul ăsta?

Hennes se abţinuse până atunci. Întinse o mână, îl prinse brutal pe Bigman de guler şi îl ridică de la podea.

— Ţi-am spus ce-o să se întâmple, vierme, dacă te mai prind pe-aici!

— Dă-mi drumul, ticălos nenorocit! Am dreptul să fiu aici! Ai o fracţiune de secundă să-mi dai drumul sau vei răspunde în faţa Consiliului Ştiinţei!

— Pe Marte! Dă-i drumul, Hennes, spuse Makian. Hennes îl lăsă să cadă.

— Şterge-o de-aici!

— Nici vorbă. Sunt acreditat de Consiliu aici. Am venit cu doctorul Silvers. Întreabă-l.

Apoi arătă cu capul spre bărbatul din cadrul uşii. Numele i se potrivea. Părul lui era culoarea argintului iar mustaţa avea şi ea aceeaşi nuanţă.

— Dacă-mi permiteţi, spuse doctorul Silvers, o să preiau eu conducerea. Guvernul din *International City* de pe Pământ a declarat stare de urgenţă în tot Sistemul. Din acest moment, toate fermele vor fi sub comanda Consiliului Ştiinţei. Am fost desemnat să preiau fermele Makian.

— Mă aşteptam la aşa ceva, murmură nefericit Makian.

— Descătuşaţi-l, ordonă doctorul Silvers.

— E periculos, spuse Hennes.

— Îmi asum toată responsabilitatea. Bigman sări şi-şi lovi călcâiele.

— Executarea, Hennes, spuse el în culmea fericirii. Hennes păli de furie, dar nu scoase nici un cuvânt.

* * *

Trecuseră trei ore de când doctorul Silvers se întâlnise cu Makian în sectorul de protocol al fermei.

— Am nevoie de toate registrele voastre cu producţia de pe ultimele şase luni. Trebuie să stau de vorbă cu doctorul Benson despre progresele pe care le-a făcut în investigarea otrăvirilor. Avem la dispoziţie şase săptămâni pentru a rezolva problema. Nici o clipă mai mult.

— Şase săptămâni! izbucni Hennes. Vrei să spui o singură zi.

— Nu, domnule. Dacă nu găsim o soluţie până la expirarea ultimatumului, toate exporturile de pe Marte vor fi sistate. Nu ne vom da bătuţi atâta timp cât mai există vreo şansă.

— Pe Jupiter! spuse Hennes. Pământul va muri de foame.

— Nu în şase săptămâni, replică doctorul Silvers. Rezervele de hrană vor ajunge destul dacă vor fi raţionalizate.

— Dar o să fie panică şi vor începe demonstraţiile, spuse Hennes.

— Adevărat, răspunse doctorul Silvers hotărât, va fi ceva neplăcut.

— O să ruinaţi sindicatele fermierilor, se plânse Makian.

— Oricum vor fi ruinate. În seara asta aş vrea să vorbesc cu doctorul Benson. Vom avea o discuţie în patru mâine la prânz. Mâine noapte, dacă nu se va găsi o soluţie aici pe Marte sau în laboratoarele centrale de pe Lună, se instituie embargoul şi se vor face pregătiri pentru o întâlnire cu toţi fermierii din sindicatele de pe Marte.

— De ce? întrebă Hennes.

— Pentru că, spuse doctorul Silvers, există motive care ne fac să credem că indiferent cine ar fi implicat în această crimă nebunească, este un apropiat al fermelor. Ştie prea multe în legătură cu fermele pentru ca noi să nu tragem concluzia asta.

— Şi cu Williams ce se va întâmpla?

— L-am interogat. Rămâne la povestea lui, care este, trebuie să recunosc, destul de ciudată. Va fi trimis în oraş unde va fi interogat în continuare, sub hipnoză dacă va fi necesar.

Se auzi semnalul de la uşă.

— Deschide uşa, domnule Makian, spuse doctorul Silvers. Makian făcu asta, ca şi cum nu ar fi fost proprietarul celei mai mari ferme de pe Marte şi, în acest fel, unul din cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din sistemul solar.

Intră Bigman, uitându-se provocator la Hennes.

— Williams este sub pază într-o maşină de nisip care se îndreaptă spre oraş.

— Bine, spuse doctorul Silvers strângând din buze.

La doi kilometri distanţă de cupolă, maşina de nisip se opri. David Starr, cu aparatul de respirat pe faţă, coborî din ea. Îi făcu semn cu mâna şoferului. Acesta scoase capul afară şi spuse:

— Ţine minte, intrarea 17! O să te aştepte un om de-al nostru care o să-ţi dea drumul înăuntru!

David zâmbi şi dădu din cap. Se uită la maşina care se îndepărta spre oraş şi apoi o porni înapoi spre fermă.

Oamenii din Consiliu cooperaseră, desigur. Fuseseră de acord să-l lase să se întoarcă singur în secret, dar nimeni, nici măcar doctorul Silvers nu ştia scopul acestei cereri.

Avea piesele întregului puzzle, dar încă nu avea dovada.

14. „Eu Sunt Rătăcitorul în Spaţiu”

Hennes intră în dormitorul lui cuprins de oboseală şi mânie. Oboseala se datora orelor înaintate. Era aproape trei dimineaţa. Nu prea se odihnise în ultimele două nopţi, ba chiar mai mult, nu scăpase de tensiune în ultimele şase luni. Şi totuşi i se păruse necesar să ia parte la interminabila discuţie pe care o avusese acest doctor Silvers cu Benson.

Doctorul Silvers nu fusese de acord, şi asta a fost picătura care a umplut paharul. Doctorul Silvers! Un bătrân incompetent care venise de la oraş gândindu-se că va putea rezolva totul într-o zi şi o noapte, când întreaga ştiinţă de pe Pământ şi de pe Marte se străduia de luni întregi fără nici un folos!

Hennes era nervos şi pe Makian, care se înmuiase ca o pereche de cizme bine cremuite şi ajunsese un fel de lacheu în faţa acestui prost cu părul alb. Makian! Acum două decenii ajunsese aproape o legendă, despre el spunându-se că era cel mai puternic proprietar al celei mai puternice ferme de pe Marte.

Şi mai era şi Benson, cu amestecul lui în planurile lui Hennes, împotrivindu-se planului de a-l neutraliza cât mai uşor şi mai rapid pe acel novice băgăcios, pe acel Williams. Şi Griswold, împreună cu Zukis, doi proşti care nu fuseseră în stare să facă paşii necesari pentru a avea câştig de cauză asupra slăbiciunii lui Makian şi a sentimentalismului lui Benson.

Se gândi mult dacă ar trebui să ia o pastilă de Soporit. În această noapte îşi dorea odihna necesară în perspectiva agitaţiei zilei de mâine şi, în plus, o dată cu somnul ar fi putut să-i treacă şi mânia.

Dădu din cap. Nu! Nu putea risca să rămână neajutorat din cauza drogurilor în timpul unor posibile evenimente importante din acea noapte.

Făcu totuşi un compromis şi, atingând întrerupătorul, comandă închiderea magnetică a uşii. Chiar o testă pentru a verifica funcţionarea circuitelor electromagnetice. Uşile personale în atmosfera „masculină” şi liberă de la fermă erau aşa de rar încuiate încât nu ar fi fost ceva neobişnuit ca una dintre ele să aibă izolaţia deteriorată sau unele fire desprinse, asta fără ca cineva să-şi fi dat seama de-a lungul anilor. Din câte ştia el, uşa lui nu fusese încuiată niciodată de când luase în primire postul.

Dar circuitele funcţionau perfect. Uşa nici măcar nu tremură când trase de ea. Destul cu verificatul uşilor!

Oftă din greu, se aşeză pe pat şi-şi scoase pe rând cizmele. Îşi frecă picioarele obosit, oftă din nou, apoi sări brusc, atât de brusc încât nici nu-şi dădu seama că se mişcă.

Se uita complet năucit. Nu putea fi adevărat. *Nu putea fi adevărat!* Asta însemna că povestea prostească a lui Williams era adevărată. Însemna că poveştile ridicole spuse de Benson despre marţieni s-ar putea dovedi până la urmă…

Nu! Refuză să creadă asta. I-ar fi fost mult mai uşor să creadă că mintea lui, lipsită de somn, se ţinea de şotii.

Totuşi, întunericul camerei era luminat de o strălucire albăstruie care împrăştia lumină. Cu ajutorul ei putea vedea patul, pereţii, scaunul, dulapul, chiar şi cizmele care erau exact unde la aşezase. Putea vedea creatura care avea numai o lumină acolo unde ar fi trebuit să aibă capul şi nici o altă formă în jur; mai degrabă un fel de fum.

Simţi peretele în spatele lui. Nici măcar nu fusese conştient că se dăduse câţiva paşi înapoi.

Obiectul vorbi, iar vorbele lui erau seci şi răsunătoare de parcă ar fi avut un ecou:

— Eu sunt Rătăcitorul în Spaţiu!

Hennes se îndreptă. La început fusese surprins, după care se strădui să se calmeze. Apoi spuse cu o voce fermă:

— Ce vrei?

Rătăcitorul în Spaţiu nu se mişcă şi nici nu vorbi, iar Hennes rămase cu ochii fixaţi la el.

Fermierul aşteptă cu inima bătând puternic, dar lucrul acela învăluit în fum şi lumină nu făcu nici o altă mişcare. S-ar fi putut chiar să fie un robot programat doar să-şi spună numele. Pentru o clipă, Hennes se gândi că aşa stăteau lucrurile, dar imediat abandonă acest gând. Stătea chiar lângă fişet şi, cu toată mirarea de care era stăpânit, nu putea să uite asta. Încet, mâna lui începu să se mişte.

În lumina pe care o degaja obiectul, mişcarea lui era vizibilă, dar cu toate astea nu atrăgea atenţia. Hennes puse mâna pe birou, într-un gest ce se voia nevinovat. „Robot, marţian, om, sau orice ar fi fost, îşi zise Hennes, nu avea de unde să ştie secretul biroului.” Se ascunsese în cameră aşteptând, dar nu o percheziţionase. Sau dacă o făcuse, însemna că fusese o treabă de profesionist, din moment ce ochii atenţi ai lui Hennes nu descoperiseră nimic anormal în cameră; nimic care să nu fi fost la locul lui; nimic care să nu fi trebuit să fi fost acolo, cu excepţia Rătăcitorului în Spaţiu.

Degetele lui atinseră o crestătură făcută în lemnul biroului. Era un mecanism cunoscut, deţinut de majoritatea administratorilor fermelor de pe Marte. Într-un fel era ceva de modă veche, la fel ca biroul de lemn importat şi el. Era o veche tradiţie care data de pe vremea pionieratului lipsit de legi pe Marte, dar tradiţiile dispăreau greu. Micuţa crestătură se mişcă încet sub degetul lui, făcând să se deplaseze o mică bucată de lemn. Mâna lui Hennes se îndreptă fulgerător spre blasterul pe care îl dezvăluise mica deschizătură.

Cu toate că ţinea în mână blasterul ochind un punct letal, creatura nu se mişcă. În mâinile ei nu părea să fie nici o armă.

Hennes, încrezător, se dădu înapoi. Robot, marţian sau om, obiectul nu putea să reziste unui foc de blaster. Era o armă mică, iar proiectilul pe care îl folosea avea o mărime neglijabilă. Vechile „puşti” din timpurile antice aveau gloanţe de metal, adevărate pietroaie în comparaţie cu acesta. Dar micul proiectil al blasterului era aproape mortal. Odată aflat în mişcare, orice l-ar fi oprit, făcea să acţioneze un detonator atomic care convertea o fracţiune

submicroscopică din masa proiectilului în energie, şi în această conversiune, obiectul care îl oprea, orice ar fi fost, metal, piatră sau carne de om, era distrus, totul fiind însoţit de un sunet ce semăna cu o lovitură de deget pe un cauciuc.

— Cine eşti? Ce vrei? spuse Hennes pe un ton ce împrumutase ceva din ameninţarea blasterului.

Încă o dată creatura vorbi, repetând cu o voce domoală:

— Sunt Rătăcitorul în Spaţiu!

Buzele lui Hennes se arcuiră violent atunci când trase. Proiectilul părăsi ţeava, porni drept spre obiectul învăluit în fum, îl atinse şi se opri. Se opri instantaneu la un centimetru de ţintă. Nici unda de şoc nu trecu de scutul care absorbi forţa mişcării convertind-o într-un fulger luminos.

Dar fulgerul nu putu fi văzut. Era acoperit de puternica strălucire a proiectilului de blaster convertit în energie, oprit, neavând nimic în jurul lui care să mascheze lumina generată. Era ca şi cum un soare de dimensiunea unui ac ar fi apărut pentru o fracţiune de secundă în cameră.

Hennes, cu un strigăt sălbatic, îşi duse mâinile la ochi deşi parcă ar fi vrut să se protejeze de explozie. Dar era prea târziu. După câteva minute, când îndrăzni să-şi deschidă pleoapele, ochii lui iritaţi şi arşi nu îi dezvăluiau nimic. Cu ei deschişi sau închişi nu vedea altceva decât o negură în care apăreau puncte roşii. Nu îl putu vedea nici pe Rătăcitorul în Spaţiu în mişcare, repezindu-se la cizmele lui, căutând în buzunare cu nişte mâini abile, deschizând circuitul magnetic al uşii, apoi strecurându-se afară din cameră mai înainte ca mulţimea de oameni cu strigătele lor de panică să se adune inevitabil.

Hennes avea încă mâna la ochi atunci când îi auzi venind.

— Prindeţi-l! Prindeţi-l! Puneţi mâna pe el, fricoşi în cizme negre ce sunteţi! strigă el.

— Nu e nimeni! se auziră deodată câteva voci. Apoi cineva adăugă:

— Cu toate astea, miroase a blaster.

— Ce se-ntâmplă, Hennes? se auzi vocea autoritară a doctorului Silvers.

— Intruşi, răspunse Hennes, foindu-se nervos. Nu l-a văzut nimeni? Ce se întâmplă cu voi? Sunteţi…

Nu putu să spună cuvântul. În ochii din care clipea nervos şi se umezeau, treptat, lumina începea să pătrundă din nou. Nu putuse să spună „orbi”.

Silvers întrebă din nou:

— Cine era intrusul? Poţi să-l descrii?

Dar Hennes nu putu decât să dea din cap neajutorat. Ce putea să explice? Putea să le spună de coşmarul învăluit în fum care putea vorbi şi în faţa căruia un proiectil de blaster nu putea decât să explodeze prematur fără să-l rănească?

Doctorul James Silvers se întorse în cameră dus pe gânduri. Toată această gălăgie care îl scosese din cameră înainte să-şi fi terminat pregătirile pentru somn, apoi fuga fără sens după o nălucă şi lipsa explicaţiilor lui Hennes nu erau pentru el decât nişte mici motive de supărare. Nu se gândea decât la ziua de mâine.

Nu avea nici un pic de încredere în victorie, nici un pic de încredere în embargo. Chiar dacă s-ar opri exporturile de alimente! Chiar dacă câţiva de pe Pământ ar înţelege de ce, sau, mai rău, ar trage propriile lor concluzii, rezultatele tot ar putea fi mai înspăimântătoare decât cele ale unei otrăviri în masă.

Acest David Starr arăta încrezător, dar până acum acţiunile lui nu-i insuflaseră încredere. Povestea lui despre Rătăcitorul în Spaţiu era prea grozavă, nu făcea decât să arunce bănuieli asupra unor oameni ca Hennes, ba chiar era să-l aducă la un pas de moarte. Fusese un mare noroc că el, Silvers, a apărut la timp. Îi spusese doar vag de planul lui de a părăsi oraşul şi de a se întoarce în secret la fermă. Dar, când Silvers a primit scrisoarea de la Starr, adusă de omul acela mic, Bigman – cum singur îşi spunea în total dezacord cu realitatea – a contactat imediat sediul Consiliului de pe Pământ. I s-a confirmat că David Starr trebuia ascultat fără reţineri.

Şi totuşi, cum putea un tip atât de tânăr…

Doctorul Silvers se opri. Ceva ciudat! Uşa de la cameră, pe care o lăsase întredeschisă în grabă, rămăsese tot aşa, dar nici o lumină nu răzbătea pe coridor. Şi totuşi nu stinsese lumina atunci când plecase! Îşi putea aminti strălucirea ei în spate în momentul în care se grăbea să coboare scările.

O stinsese cineva dintr-un exces de zel? Puţin probabil.

Din cameră nu se auzea nici un sunet. Îşi scoase blasterul, deschise larg uşa şi se îndreptă direct spre locul unde ştia că se află întrerupătorul.

O mână îi acoperi brusc gura.

Încercă să se răsucească, dar mâna care îl ţinea era mare şi puternică, iar vocea pe care o auzi răsună familiar.

— Nu e nici o problemă, doctore Silvers. Doar că nu voiam să mă daţi de gol.

Mâna se dădu la o parte şi doctorul Silvers spuse:

— Starr?

— Da. Închideţi uşa. Se pare că această cameră e locul cel mai sigur cât timp continuă cercetările. În orice caz, trebuie să vă vorbesc. V-a spus Hennes ce s-a întâmplat?

— Nu, nu chiar. Eşti cumva implicat în asta?

Zâmbetul lui David îşi păstră toată discreţia în penumbra camerei.

— Într-un fel, doctore Silvers. Hennes a primit vizita Rătăcitorului în Spaţiu şi, în confuzia creată, am putut să ajung la camera dumneavoastră fără, sper, să fi fost văzut de cineva.

Vocea bătrânului membru al Consiliului se ridică în ciuda calmului care îl caracteriza:

— Ce tot spui? Nu prea am chef de glume.

— Nu glumesc. Rătăcitorul în Spaţiu există.

— Nu ţine. Povestea nu l-a impresionat pe Hennes, iar eu merit să aflu adevărul.

— Acum îl impresionează pe Hennes, sunt sigur, iar dumneavoastră veţi avea adevărul mâine. Între timp, ascultaţi-mă. Rătăcitorul în Spaţiu există, după cum am spus, iar el este marea noastră speranţă. Jocul nostru e un joc pe muchie de cuţit şi, cu toate că ştiu cine se află în

spatele otrăvirilor, asta nu-mi foloseşte la nimic. Nu avem de-a face cu un criminal sau doi care intenţionează să câştige câteva milioane dintr-un şantaj ci, mai degrabă, cu un grup bine organizat care intenţionează să preia controlul asupra întregului sistem solar. Şi ar putea realiza asta, sunt sigur, chiar dacă am prinde şefii, şi nu ne-am da seama de majoritatea detaliilor conspiraţiei pentru a o înăbuşi încă din faşă.

— Spune-mi cine e liderul, îi ceru doctorul Silvers hotărât, iar Consiliul îşi va da seama de detaliile necesare.

— Graba strică treaba, replică David la fel de hotărât. Trebuie să avem răspunsul, întreg răspunsul în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. O victorie după acest termen nu va opri moartea a milioane de oameni de pe Pământ.

— Atunci ce ai de gând? întrebă doctorul Silvers.

— Teoretic, răspunse David, ştiu cine este criminalul şi cum operează. Ca să nu tăgăduiască, îmi mai trebuie o dovadă, pe care o voi avea până dimineaţă. Pentru a obţine o mărturisire de la el, va trebui să-i distrugem complet moralul. Aici trebuie să ne folosim de Rătăcitorul în Spaţiu. De fapt chiar a început procesul de distrugere a moralului.

— Iar acest Rătăcitor în Spaţiu! Eşti fascinat de această nălucă. Dacă există cu adevărat, dacă nu e o şmecherie de-a ta căreia chiar trebuie să-i cad victimă, atunci cine e şi ce e?

— Nu vă pot da alte detalii. Nu pot să vă spun decât că ştiu că e de partea noastră. Am încredere în el ca şi în mine însumi şi îmi asum întreaga responsabilitate pentru acţiunile lui. Trebuie să procedaţi cum vă spun eu, doctore Silvers, sau vă avertizez că am să merg mai departe fără dumneavoastră. Importanţa acestei probleme este atât de mare încât nici dumneavoastră nu-mi puteţi sta în cale.

Din vocea lui răzbătea o hotărâre de nezdruncinat. Doctorul Silvers nu putea vedea în întuneric expresia de pe faţa lui David, dar, într-un fel, nici nu era nevoie.

— Ce vrei să fac? întrebă Silvers convins.

— Mâine va trebui să vă întâlniţi cu Makian, Benson şi Hennes. Luaţi-l pe Bigman cu dumneavoastră ca gardă de

corp. Este mic, dar e iute şi nu-i e teamă de nimic. Înconjuraţi clădirea centrală cu oameni ai Consiliului, şi vă sfătuiesc să aibă la ei, pentru orice eventualitate, blastere cu repetiţie şi grenade fumigene. Şi acum, fiţi atent. Între orele doisprezece şi cincisprezece minute şi doisprezece şi treizeci de minute lăsaţi intrarea din spate nepăzită. O să garantez eu siguranţa ei. Să nu păreţi surprins, orice s-ar întâmpla mai târziu.

— O să fii şi tu acolo?

— Nu. Prezenţa mea nu va fi necesară.

— Atunci?

— Veţi primi o vizită din partea Rătăcitorului în Spaţiu. Ştie tot ce ştiu şi eu, iar, oricum, din partea lui acuzaţiile vor fi şi mai nimicitoare pentru criminal.

Doctorul Silvers simţi cum se înfiripă în el o undă de speranţă.

— Crezi că vom reuşi?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi David Starr spuse:

— De unde să ştiu? Nu pot decât să sper.

Pauza următoare se prelungi. Doctorul Silvers simţi un curent de aer ca şi cum uşa s-ar fi deschis. Se întoarse spre întrerupător. Camera fu inundată de lumină, dar nu mai era nimeni acolo în afară de el.

15. Rătăcitorul în Spaţiu Preia Controlul

David Starr se mişcă cât de repede putu. Nu mai rămăsese mult din noapte. O parte din agitaţie şi din tensiune începuse să dispară, iar oboseala cumplită pe care nu voia să o ia în seamă îl copleşea puţin câte puţin.

Raza lanternei strălucea într-un colţ sau altul al camerei. Spera cu adevărat ca ceea ce căuta să nu fie în spatele uşilor speciale. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi trebuit să folosească forţa şi nu se simţea în stare să atragă tocmai acum atenţia. Nu vedea acolo nici un seif; nimic care să semene cu aşa ceva. Asta era pe de o parte bine, dar pe de altă parte era şi rău. Ce căuta el nu putea fi greu de găsit, dar putea să nu fie deloc în cameră.

Ar fi fost păcat având în vedere modul bine plănuit în care obţinuse cheile de la cameră. Hennes nu avea cum să-şi revină aşa de repede după tot ce i se întâmplase.

David zâmbi. Fusese la început la fel de surprins ca şi Hennes. „Eu sunt Rătăcitorul în Spaţiu” fuseseră primele cuvinte pe care le spusese prin scut de la ieşirea din cavernele marţienilor. Nu-şi putea aminti cum suna vocea lui acolo. Probabil că nici nu o auzea cu adevărat. Poate că, sub influenţa marţienilor, doar îşi simţea gândurile aşa cum le simţea pe ale lor.

Aici, la suprafaţă, sunetul vocii lui îl lăsase mut de uimire. Rezonanţa şi tonul puternic fuseseră de-a dreptul neaşteptate. Dar într-o clipă îşi revenise şi înţelesese. Cu toate că scutul lăsa moleculele de aer să treacă, probabil că le încetinea. O asemenea interferenţă modifica desigur undele sonice.

Lui David nu-i părea rău de asta. Vocea, aşa cum se auzea ea, putea fi de folos.

Scutul rezistase bine la radiaţiile blasterului. Raza nu fusese oprită complet şi putuse să vadă totul cu ochii lui.

Până la urmă efectul asupra lui fusese un nimic, în comparaţie cu cel suferit de Hennes.

Metodic, chiar când se gândea la toate astea, David inspecta conţinutul rafturilor şi al dulapurilor.

Raza de lumină se opri o clipă. David lăsă la o parte celelalte aparate pentru a lua în mână un mic obiect de metal. Îl studie în lumina lanternei. Atinse un buton care schimbă ceva, după care urmări atent ce se întâmplă.

Inima îi bătea cu putere.

Era dovada finală. Dovada tuturor speculaţiilor sale – speculaţii care fuseseră foarte logice şi foarte complete, dar până acum nu se putuse baza decât pe logică. Acum logica se năştea din ceva făcut din molecule, ceva care putea fi simţit şi pipăit.

Îl puse în cizmele lui înalte, alături de mască şi de cheile pe care i le luase lui Hennes cu puţin timp în urmă în acea noapte.

Încuie uşa după el şi păşi afară. Cupola începea să devină cenuşie. Peste puţin timp, fluorescentele principale vor fi aprinse iar ziua va începe oficial. Ultima zi, fie pentru criminali, fie pentru civilizaţia de pe Pământ.

Între timp mai avea cel puţin şansa să doarmă.

Ferma lui Makian era cufundată într-o tăcere de gheaţă. Puţini fermieri îşi dădeau cu părerea despre cele ce se întâmplau. Era ceva serios, desigur, dar nimeni nu putea spune mai mult. Câţiva dintre ei şopteau că Makian fusese prins cu nereguli financiare, dar nimeni nu credea asta. Nu era nici măcar logic, căci pentru aşa ceva nu ar fi fost trimisă armata.

Dar în jurul clădirii centrale se învârteau oameni în uniformă care aveau în mâini blastere cu repetiţie. Pe acoperişul clădirii fuseseră instalate două piese de artilerie iar zona dimprejur fusese evacuată. Toţi fermierii, cu excepţia celor care erau necesari la menţinerea principalelor anexe, erau consemnaţi în barăci. Puţinii care rămăseseră primiseră ordine clare să-şi vadă doar de treaba lor.

La ora douăsprezece şi cincisprezece minute, cei doi bărbaţi care patrulau separat la intrarea din spatele clădirii se depărtară lăsând zona nepăzită. La douăsprezece şi treizeci de minute îşi reluară patrularea. Unul dintre artileriştii de pe acoperiş susţinu după aceea că văzuse pe cineva intrând în clădire în acel interval de timp. Admisese că îl zărise doar o fracţiune de secundă, dar descrierea lui nu prea avea sens deoarece pretindea că văzuse ceea ce părea a fi un om în flăcări.

Doctorul Silvers nu era sigur de nimic. Nu ştia deloc cum să înceapă discuţia. Se uită la ceilalţi patru care stăteau în jurul mesei.

Primul era Makian. Arăta de parcă nu ar mai fi dormit de o săptămână. Probabil că aşa şi era. Până acum nu scosese nici un cuvânt. Silvers chiar se întreba dacă Makian era conştient de ce se întâmplă în jurul lui.

Urma Hennes. Acesta purta ochelari negri. Şi-i scotea din când în când iar ochii lui erau injectaţi şi furioşi. Acum doar stătea acolo mormăind pentru sine.

Cel de-al treilea era Benson. Avea faţa tristă şi nefericită. Doctorul Silvers petrecuse câteva ore cu el cu o noapte în urmă şi nu avea nici o îndoială că toate investigaţiile lui fără nici un rezultat erau o ruşine şi o durere pentru el. Îi vorbise despre marţieni, marţieni adevăraţi, ca fiind cauza otrăvirilor, dar Silvers ştia că nu trebuie să-l ia în serios.

Ultimul era Bigman. Singura persoană veselă dintre toţi. Cu siguranţă că el nu înţelegea decât o parte a adevăratei crize. Stătea cu spatele rezemat de speteaza scaunului, evident mulţumit că se afla la masă cu oameni importanţi, savurându-şi din plin rolul.

Şi mai era un scaun pe care Silvers îl adusese la masă. Stătea acolo gol, în aşteptare. Nimeni nu comentase acest lucru.

Doctorul Silvers întreţinea conversaţia făcând tot felul de remarci lipsite de importanţă, încercând astfel să-şi mascheze propria îngrijorare. Ca şi acel scaun gol, şi el aştepta.

La douăsprezece şi şaisprezece minute privi în sus şi se ridică încet în picioare. Nu putu să articuleze nici un sunet. Bigman îşi împinse scaunul şi se prăbuşi cu el. Hennes se întoarse brusc şi apucă masa cu nişte degete care deveniră albe de încordare. Benson privi şi el cu un murmur. Numai Makian părea nemişcat. Ochii lui se ridicară, apoi privi ca şi cum ar fi văzut un alt element de neînţeles într-o lume care devenise prea mare şi prea ciudată pentru el.

— Eu sunt Rătăcitorul în Spaţiu, spuse arătarea din cadrul uşii.

În luminile puternice ale camerei, strălucirea care îi înconjura capul era într-un fel atenuată, iar fumul din jurul lui era cumva mai substanţial decât îl văzuse Hennes cu o noapte mai înainte.

Rătăcitorul în Spaţiu intră. Aproape instantaneu toţi cei din cameră îşi dădură scaunele la o parte lăsând loc liber lângă masă, aşa că singurul scaun gol rămase izolat.

Rătăcitorul în Spaţiu se aşeză, cu faţa ascunsă în spatele luminii şi cu braţele aşezate în faţă pe masă, dar fără să o atingă. Între masă şi braţe rămăseseră câţiva centimetri de spaţiu gol.

— Am venit să vorbesc cu criminalii! spuse Rătăcitorul. Hennes rupse tăcerea apăsătoare care se aşternuse:

— Vrei să spui hoţii? zise el cu vocea plină de venin.

Mâna lui se mişcă spre ochelarii întunecaţi, dar nu îi dădu la o parte. Degetele îi tremurau vizibil.

Vocea Rătăcitorului în Spaţiu era calmă şi înceată, iar vorbele lui păreau a avea un ecou puternic.

— Este adevărat că sunt un hoţ. Uite cheile pe care le-am sustras din cizmele tale. Nu mai am nevoie de ele.

O strălucire de metal clipi pe deasupra mesei spre Hennes, dar acesta nu le ridică.

Rătăcitorul în Spaţiu continuă:

— Dar furtul a avut loc pentru a opri o crimă mai mare. Este crima şefului fermei care petrece periodic nopţi întregi în Wingrad City pentru investigaţii particulare referitoare la otrăviri.

Faţa mică a lui Bigman se strâmbă, evident plină de încântare.

— Hei! Hennes! spuse el. Se pare că te-au citit!

Dar Hennes avea ochi şi urechi doar pentru arătarea din celălalt capăt al mesei.

— Şi e vreo crimă în asta? întrebă el.

— Crima este, acuză Rătăcitorul în Spaţiu, o călătorie scurtă în direcţia asteroizilor.

— De ce? În ce scop?

— Nu de pe asteroizi a venit ultimatumul criminalilor?

— Mă acuzi că aş fi în spatele otrăvirilor? Neg asta. Cer o dovadă. Asta dacă tu crezi că ai nevoie de vreo dovadă. Poate crezi că mascarada ta mă poate forţa să admit o minciună.

— Unde ai fost cu două nopţi înainte de venirea ultimatumului?

— N-o să răspund. N-ai dreptul să mă întrebi nimic.

— O să răspund eu pentru tine. Marea maşinărie a otrăvirilor îşi are sediul pe asteroizi, unde s-a adunat ce a mai rămas din vechile bande de piraţi. Creierul se află aici, la fermele lui Makian.

Imediat Makian se ridică în picioare tremurând şi începu să vorbească.

Rătăcitorul în Spaţiu îi făcu semn să se aşeze jos, cu o mişcare fermă a mâinii învăluite de fum, şi continuă:

— Tu, Hennes, eşti mesagerul.

Hennes îşi scoase acum ochelarii. Faţa lui umflată şi lucioasă avea, din cauza ochilor injectaţi, o mină mormântală.

— Mă plictiseşti, Rătăcitorule în Spaţiu, sau cum te numeşti, zise el. Această întrunire, din câte am înţeles eu, avea drept scop discutarea mijloacelor de combatere a otrăvirilor. Dacă este transformată într-o adunare pentru acuzaţii stupide făcute de un actor amărât, eu plec.

Doctorul Silvers se întinse peste Bigman pentru a-l prinde pe Hennes de încheietura mâinii.

— Te rog să rămâi, Hennes. Aş vrea să aud mai multe despre asta. Nimeni n-o să te condamne fără o dovadă clară.

Hennes îndepărtă mâna doctorului şi se ridică de pe scaun. Bigman spuse încet:

— Mi-ar plăcea să te văd împuşcat, Hennes, şi asta e exact ce se va întâmpla dacă încerci să ieşi din cameră.

— Bigman are dreptate, adăugă Silvers. Sunt oameni înarmaţi afară cu instrucţiuni clare să nu permită nimănui să plece fără ordine de la mine.

Hennes strânse pumnii apoi spuse:

— N-am să mai adaug nici un cuvânt la această procedură ilegală. Sunteţi toţi martori că sunt reţinut cu forţa.

Hennes se aşeză încrucişându-şi braţele. Rătăcitorul în Spaţiu vorbi din nou:

— Şi totuşi, Hennes este doar mesagerul. E un criminal prea mare pentru a fi adevăratul criminal.

Benson spuse cu sfială:

— Dar acum te contrazici.

— Numai aparent, răspunse Rătăcitorul. Să cercetăm crima. Putem afla multe despre un criminal din natura crimei pe care o comite. În primul rând, există faptul că până acum au murit doar câţiva oameni. Probabil că aceşti criminali ar fi obţinut ce-şi doreau mult mai repede începând cu otrăviri la o scară mare, în loc să ameninţe şase luni, timp în care au riscat să fie capturaţi şi să nu obţină nimic. Ce înseamnă asta? Se pare că şeful ezită într-un fel să ucidă. Asta, cu siguranţă, nu-i stă în fire lui Hennes. Am obţinut cele mai multe informaţii de la Williams, care nu e acum cu noi, şi de la care ştiu că, după sosirea lui la fermă, Hennes a încercat de mai multe ori să-l omoare.

Hennes, uitându-şi hotărârea de a nu scoate nici un cuvânt, strigă:

— Minciună!

Rătăcitorul în Spaţiu continuă fără a-l lua în seamă:

— Aşa că Hennes n-ar avea nici o reţinere faţă de ideea de crimă. Deci, va trebui să găsim pe cineva mai „blând”. Şi totuşi, ce anume face ca o persoană blândă să omoare oameni pe care nu i-a văzut niciodată şi care nu i-au făcut nici un rău? La urma urmelor, cu toate că un procent nesemnificativ din populaţia Pământului a fost otrăvit, numărul morţilor atinge câteva sute. Cincizeci dintre ei erau copii. Probabil că, în cazul ăsta, există o dorinţă de bogăţie şi de putere care copleşeşte toată această blândeţe. Ce stă în spatele acestei dorinţe? Probabil o viaţă plină de frustrări care l-a făcut să urască groaznic întreaga omenire, dorind să le arate celor care-l dispreţuiesc cât de puternic este el cu adevărat. Deci căutăm un om care ar avea un complex de inferioritate avansat. Unde putem găsi unul ca el?

Toţi se uitau la Rătăcitorul în Spaţiu cu un interes care li se citea în priviri. Până şi Makian devenise acum interesat. Benson se încruntă auzind cele spuse, iar lui Bigman îi pierise zâmbetul de pe faţă. Rătăcitorul în Spaţiu continuă:

— Şi cea mai importantă dovadă apare după sosirea lui Williams la fermă. A fost întâi suspectat că e spion. Povestea despre otrăvirea surorii sale a fost uşor dovedită ca fiind falsă. Hennes, după cum am mai spus, a vrut chiar să-l omoare. Şeful, cu mustrări de conştiinţă, a adoptat o altă metodă. A încercat să-l neutralizeze pe Williams făcându-şi-l prieten şi pretinzând că nu-l poate suporta pe Hennes. Şi acum să punem totul cap la cap. Ce ştim despre liderul criminalilor? Este un om cu mustrări de conştiinţă care *a părut* prietenos cu Williams şi neprietenos cu Hennes. Un om cu un complex de inferioritate ce a rezultat dintr-o viaţă plină de frustrări, pentru că era diferit de ceilalţi, unul mai mic…

Urmă o mişcare rapidă. Un scaun se îndepărtă de masă, iar una din persoane se dădu înapoi rapid cu blasterul în mână. Benson se ridică în picioare şi strigă:

— Pe Jupiter! *Bigman!*

Doctorul Silvers strigă şi el neajutorat:

— Dar… Dar… L-am adus aici ca bodyguard. E înarmat!
Pentru o clipă Bigman stătu nemişcat, cu blasterul pregătit, urmărindu-i pe fiecare cu ochii lui mici.

16. Soluţia

Bigman spuse cu o voce fermă:

— Să nu ne pripim să tragem vreo concluzie. S-ar părea că Rătăcitorul în Spaţiu m-a descris pe mine, dar până acum nu mi-a pronunţat numele.

Toţi îl urmăreau atent. Nici unul nu scotea o vorbă.

Bigman îşi răsuci dintr-o dată blasterul, îl prinse de ţeavă şi îl aruncă pe masă, unde alunecă zgomotos în direcţia Rătăcitorului în Spaţiu.

— Vă spun că nu sunt cel pe care-l căutaţi şi, drept dovadă, iată arma mea.

Degetele Rătăcitorului, parţial învăluite de fum, se întinseră spre el.

— Şi eu spun că nu eşti cel pe care îl căutăm, zise el, iar blasterul alunecă înapoi spre Bigman.

Bigman se întinse după el, îl puse în toc şi se aşeză la loc.

— Şi acum, spune mai departe, Rătăcitorule.

— Ar fi putut să fie Bigman, dar există multe motive care ne opresc să credem asta. Primul ar fi acela că neînţelegerile dintre Bigman şi Hennes au apărut cu mult înainte de sosirea lui Williams la fermă.

Doctorul Silvers protestă:

— Dar fii atent! Dacă liderul pretindea că nu se înţelege cu Hennes, s-ar putea ca asta să nu fi fost doar de dragul lui Williams. Putea să fie un plan pus la punct cu mult timp înainte.

Rătăcitorul în Spaţiu continuă:

— Punctul dumneavoastră de vedere, doctore Silvers este corect, dar gândiţi-vă şi la ce urmează. Şeful, oricare ar fi el, trebuie să aibă controlul complet al tacticii bandei de criminali. Ar trebui să-şi impună resentimentul faţă de crimă în faţa celor mai periculoşi răufăcători din întreg sistemul solar. Şi asta nu o putea face decât într-un singur fel, şi anume aranjând totul astfel încât ei să nu poată

continua fără el. Dar cum? Simplu! Controlând producerea otrăvii şi metoda de otrăvire. Cu siguranţă că Bigman nu poate face nimic din toate astea.

— De unde ştii? întrebă Silvers.

— Simplu. Bigman nu are pregătirea necesară pentru a putea crea şi produce o nouă otravă mai puternică decât toate otrăvurile cunoscute. Nu are nici laboratoare pentru acest lucru şi nici pregătirea botanică şi bacteriologică în acest sens. Nu are acces la silozurile din Wingrad City. Dar toate astea i *se potrivesc lui Benson!*

Agronomul, transpirând abundent, rosti cu strigăt slab:

— Ce-ai de gând? Mă pui la încercare la fel ca şi pe Bigman?

— Pe Bigman nu l-am pus la încercare, spuse Rătăcitorul în Spaţiu. Nici măcar nu l-am acuzat. Dar pe tine te acuz, Benson. Tu eşti creierul şi liderul acestui plan de otrăviri!

— Nu-i adevărat. Eşti nebun!

— Deloc. Sunt cât se poate de sănătos! Williams te-a suspectat de prima dată şi mi-a comunicat suspiciunile lui.

— Dar nu avea nici un motiv. Am fost cât se poate de deschis faţă de el.

— Mult prea deschis. Ai făcut greşeala de a-i spune opinia despre acea bacterie de pe Marte care creşte pe produsele fermei şi care ar fi sursa otrăvirilor. Ca agronom, ar fi trebuit să ştii că asta e imposibil. Viaţa de pe Marte nu este formată din proteine şi ea nu poate hrăni plantele de pe Pământ mai mult decât le-ar hrăni o stâncă. Aşa că ai spus intenţionat o minciună. Asta l-a făcut pe Williams să se întrebe dacă nu cumva ai făcut tu vreun extract dintr-o bacterie de pe Marte. Extractul ar fi otrăvitor. Nu eşti de acord cu mine?

Benson protestă violent:

— Dar cum aş fi putut răspândi otrava? Nu are nici un sens ce spui.

— Ai acces la transporturile fermelor lui Makian. După primele otrăviri, ai putut aranja să obţii probe din silozurile aflate în oraş. I-ai povestit lui Williams cât de meticulos adunai probe din diferite silozuri, de la diferite adâncimi ale

silozurilor. I-ai spus cum foloseşti acel harpon pe care chiar tu însuţi l-ai inventat.

— Dar ce e rău în asta?

— Chiar prea mult. Ieri noapte am obţinut de la Hennes nişte chei. Le-am folosit pentru a ajunge în singurul loc încuiat din fermă – laboratorul tău. Acolo am găsit asta.

Ridică în lumină un mic obiect de metal. Doctorul Silvers întrebă:

— Ce e ăla, Rătăcitorule în Spaţiu?

— Este aparatul cu care lua probe Benson. Se potriveşte la capătul puştii harpon. Fiţi atenţi cum funcţionează.

Rătăcitorul îin Spaţiu atinse un mic buton aflat la un capăt al dispozitivului.

— Acţionând harponul, acesta aruncă acest dispozitiv de prindere. Aşa! Acum priviţi.

Urmă un bâzâit slab. După cinci secunde, zgomotul încetă, iar capătul din faţă al dispozitivului se desfăcu, rămase aşa preţ de o secundă, apoi se închise la loc.

— Aşa e făcut să funcţioneze! strigă Benson. N-am făcut nici un secret din asta!

— Nu, n-ai făcut, spuse Rătăcitorul cu severitate. Te-ai certat cu Hennes zile întregi pentru Williams. N-ai avut curajul să-l ucizi. Abia la urmă ai venit cu harponul la Williams pentru a vedea dacă îl va surprinde în vreun fel şi-l va da de gol. Dar n-a fost aşa, şi oricum Hennes nu mai putea aştepta. Zukis avea instrucţiuni clare să-l omoare.

— Dar ce e în neregulă cu acest dispozitiv?

— Să vă arăt din nou cum funcţionează. Dar de data asta, doctore Silvers, fiţi atent la partea dinspre dumneavoastră a dispozitivului.

Doctorul Silvers se aplecă peste masă, privind atent. Bigman, cu blasterul scos pentru a doua oară, îi urmărea atent pe Hennes şi pe Benson. Makian stătea în picioare iar obrajii lui traşi se înroşiseră.

Pentru a doua oară dispozitivul fu pregătit. Încă o dată gura lui se deschise, dar acum toţi puteau vedea partea indicată, unde o bucată de metal se trase înapoi dezvăluind o mică gaură în care strălucea o substanţă vâscoasă.

— Iată, spuse Rătăcitorul în Spaţiu, puteţi vedea ce se întâmplă. De fiecare dată când Benson lua câte o probă, câteva boabe de grâu, o bucată de fruct, o frunză de lăptucă erau mânjite cu această substanţă incoloră, de fapt un extras otrăvitor dintr-o bacterie de pe Marte. Este o otravă simplă, fără îndoială, care nu e afectată de procesele de preparare a mâncării şi apare într-o bucată de pâine, un borcan de gem sau în mâncarea unui copil. Benson bătu cu pumnul în masă.

— E o minciună! O minciună sfruntată!

— Bigman, ordonă Rătăcitorul în Spaţiu, astupă-i gura. Stai lângă el şi nu-l lăsa să se mişte.

— Rătăcitorule în Spaţiu, protestă doctorul Silvers, ai adus dovezi clare, dar trebuie să-l laşi să se apere.

— Nu mai avem timp, replică Rătăcitorul în Spaţiu, iar dovada care o să vă satisfacă va veni imediat.

Bigman îşi folosi batista ca pe un căluş. Benson se zbătu un timp, dar apoi se aşeză în tăcere, plin de sudoare, când patul blasterului din mâna lui Bigman îl lovi zgomotos în ţeastă.

— Data viitoare, îi puse în vedere Bigman, te voi lovi destul de tare ca să te ia somnul; şi poate am să-ţi fac şi un cucui.

Rătăcitorul în Spaţiu se ridică.

— Toţi l-aţi suspectat, sau aţi pretins că-l suspectaţi pe Bigman când am vorbit prima dată despre un om cu un complex de inferioritate pentru că este mic. Sunt multe feluri de a fi mic, nu numai în înălţime. Bigman compensează înălţimea cu firea bătăioasă şi cu felul în care îşi susţine cu voce tare opiniile. Oamenii îl respectă pentru asta. Benson, trăind aici pe Marte printre oameni de acţiune, este catalogat ca „un fermier tocilar”, este ignorat ca fiind slab de înger şi privit de sus de oameni pe care îi consideră inferiori. Să nu fii în stare să compensezi asta decât prin crime pline de laşitate este un alt fel de a fi mic, unul mult mai groaznic. Dar Benson este bolnav mental. A obţine o mărturisire din partea lui ar fi dificil, poate chiar imposibil. Dar Hennes este la fel de bun pentru a ne

dezvălui activităţile viitoare ale criminalilor. Ne poate spune exact unde anume în zona asteroizilor îi putem găsi pe acoliţii lor. Ne poate spune unde este stocată otrava ce va fi folosită la miezul nopţii. Ne-ar putea spune multe lucruri.

Pe faţa lui Hennes apăru un rânjet.

— Aş putea să nu vă spun nimic, şi n-am să vă spun nimic. Dacă ne împuşcaţi pe amândoi, lucrurile se vor petrece ca şi cum am fi în viaţă. Aşa că puteţi să v-o faceţi cu mâna voastră!

— Vei vorbi, întrebă Rătăcitorul în Spaţiu, dacă îţi garantăm siguranţa personală?

— Cine ar crede în garanţia ta? răspunse Hennes. O să rămân la povestea mea. Sunt nevinovat. Dacă ne ucideţi, nu rezolvaţi nimic.

— Îţi dai seama că dacă nu vorbeşti, milioane de bărbaţi, femei şi copii vor muri?

Hennes dădu nepăsător din umeri.

— Foarte bine, continuă Rătăcitorul în Spaţiu. Am auzit destul de multe despre efectele otrăvii create de Benson. Odată aflată în stomac, absorbţia ei se face foarte repede; nervii pieptului sunt paralizaţi; victima nu mai poate respira. Este, de fapt, o strangulare dureroasă care durează cinci minute. Dar asta doar dacă otrava este în stomac.

În timp ce vorbea, Rătăcitorul în Spaţiu scoase din buzunar o mică bilă de sticlă. Deschise dispozitivul de prelevat probe şi trecu bila peste suprafaţa vâscoasă până când strălucirea sticlei pieri fiind acoperită în totalitate cu otravă.

— Dar lucrurile stau cu totul altfel dacă otrava ar fi pusă chiar între buze. Ar fi absorbită mult mai încet, iar efectul ei va fi treptat. Makian, strigă el brusc, iată-l pe omul care te-a trădat! A folosit ferma ta pentru a organiza otrăvirile şi pentru a ruina sindicatele fermierilor. Pune-i cătuşele!

Rătăcitorul în Spaţiu aruncă o pereche de cătuşe pe masă.

Makian, cu un strigăt de furie reţinută prea mult timp, se repezi la Hennes. Un moment, dorinţa de răzbunare îi

dădu din nou puterea din tinereţe, iar Hennes i se împotrivi fără nici un folos.

Când Makian se dădu la o parte, Hennes era legat de scaun, mâinile îi erau prinse la spate, iar încheieturile încătuşate strâns.

Makian spuse nervos:

— După ce mărturiseşti, va fi plăcerea mea să te rup în bucăţi cu mâinile goale.

Rătăcitorul în Spaţiu făcu înconjurul mesei apropiindu-se încet de Hennes şi având între degete micuţa bilă de sticlă mânjită cu otravă. Hennes încercă să se ferească. La celălalt capăt al mesei, Benson începu să se mişte violent, dar Bigman îl făcu din nou să se potolească.

Rătăcitorul în Spaţiu prinse între degete buza de jos a lui Hennes şi o trase în afară dezvelindu-i dinţii. Hennes încercă să se smulgă din strânsoare, dar degetele Rătăcitorului strânseră mai puternic şi Hennes scoase un strigăt înfundat. Rătăcitorul în Spaţiu lăsă să cadă bila de sticlă în spaţiul dintre buze şi dinţi.

— Cred că e nevoie de zece minute până când vei absorbi destul de multă otravă prin papile pentru a-şi face efectul, spuse el calm. Dacă eşti de acord să cooperezi, vom scoate bila înainte de termen şi te vom lăsa să-ţi clăteşti gura. Altfel, otrava îşi va face încet efectul. Treptat, va deveni din ce în ce mai greu să respiri şi, până la urmă, într-o oră vei muri strangulat încet. Dacă mori, oricum nu rezolvi nimic, pentru că demonstraţia va fi extrem de plină de învăţăminte pentru Benson, cu care vom proceda apoi la fel pentru a afla adevărul.

Pe tâmplele lui Hennes apărură picături de sudoare. Scoase nişte sunete de parcă s-ar fi înecat.

Rătăcitorul în Spaţiu aşteptă răbdător. La un moment dat Henens strigă:

— O să vorbesc! O să vorbesc! Scoate-mi-o din gură! *Scoate-mi-o!*

Vorbele erau mormăite prin buzele lui strâmbe, dar pe faţă i se vedeau clar frica şi intenţia de a vorbi.

— Bun! Doctore Silvers, ar fi bine să notezi.

Trecură trei zile până când doctorul Silvers se întâlni cu David Starr. Nu dormise prea mult în aceste ultime trei zile şi era obosit, dar nu atât de obosit încât să nu treacă să-l vadă pe David. Bigman, care nu-l părăsise pe doctorul Silvers în tot acest interval, era la fel de bucuros să-l vadă pe David.

— A mers, spuse bucuros Silvers. Sunt sigur că ai auzit. A mers nesperat de bine.

— Ştiu, zise David zâmbind, Rătăcitorul în Spaţiu mi-a spus tot.

— Înseamnă că l-ai mai văzut de atunci.

— Da, dar numai pentru câteva clipe.

— A dispărut imediat după aceea. L-am menţionat în raport, trebuia chiar. Dar oricum, mi s-a părut că mă fac de râs. Până la urmă îi am pe Makian şi pe Bigman ca martori.

— Şi pe mine, spuse David.

— Da. Bine oricum că s-a terminat. Am localizat rezerva de otravă şi am curăţat asteroizii. Avem doisprezece oameni care vor primi închisoare pe viaţă, dar până la urmă descoperirea lui Benson va fi de ajutor. Experimentele lui privind viaţa de pe Marte sunt, într-un fel, revoluţionare. Asta face posibilă crearea unor noi serii de antibiotice. Dacă prostul ar fi încercat să ajungă cineva în ştiinţă, sunt sigur că ar fi ajuns un om important. Numai cu mărturisirea lui Hennes am putut să-l oprim.

— Mărturia a fost pregătită cu grijă. Rătăcitorul în Spaţiu a început să-l intimideze cu o noapte înainte.

— Da, oricum mă îndoiesc că cineva ar fi putut să se opună pericolului de otrăvire la care a fost expus Hennes. De fapt, ce s-ar fi întâmplat dacă Hennes ar fi fost nevinovat? Rătăcitorul în Spaţiu a riscat.

— Nu chiar. Acolo nu a fost nici un pic de otravă. Benson ştia asta. Crezi că ar fi lăsat prelevatorul de probe în laborator cu otravă pe el ca dovadă împotriva lui? Crezi că ar fi ţinut otrava unde ar fi putut fi găsită accidental?

— Dar otrava de pe bilă…

— … era simplă gelatină, fără nici un gust. Benson şi-ar fi dat seama de asta. Din cauza asta nu a încercat

Rătăcitorul să obţină vreo mărturisire de la el. De asta i-a ţinut gura închisă, ca să-l împiedice să-l avertizeze pe Hennes. Dar şi el şi-ar fi putut da seama dacă n-ar fi fost orbit de panică.

— Mii de comete! spuse doctorul Silvers sec.

Încă îşi mai freca bărbia în timp ce spunea că se va retrage să se odihnească.

David se întoarse spre Bigman.

— Şi acum ce o să faci, Bigman?

— Doctorul Silvers mi-a oferit o slujbă permanentă la Consiliu, răspunse Bigman. Dar nu cred c-o să accept.

— De ce?

— Păi, am să-ţi spun, *mister Starr.* Mi-am gândit că o să merg cu tine, oriunde ai pleca de acum încolo.

— Nu mă duc nicăieri, doar pe Pământ.

Erau singuri, dar Bigman se uită cu prudenţă în spate înainte de a spune ceva.

— Mi se pare mie că o să te duci în multe locuri în afară de Pământ, Rătăcitorule în Spaţiu.

— *Cum?*

— Da. Am ştiut de prima dată când ai apărut învăluit în fum şi lumină. De asta nu te-am luat în serios când m-ai acuzat că eu sunt criminalul, spuse Bigman cu faţa numai un zâmbet.

— Crezi că ştii ce spui?

— Sigur. N-am putut să-ţi văd faţa sau detaliile costumului, dar purtai cizme şi aveai aceeaşi înălţime şi aceeaşi constituţie.

— Coincidenţă!

— Se poate. N-am putut vedea forma cizmelor, dar am văzut totuşi ceva din ele, de exemplu culoarea. Iar tu eşti singurul fermier de care am auzit vreodată că acceptă să poarte cizme vopsite doar în alb şi negru!

David Starr îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Ai câştigat. Chiar vrei să fim împreună?

— Aş fi mândru!

David întinse mâna, iar Bigman i-o strânse cu putere.

— Atunci, împreună să fim, oriunde vom merge! spuse David.

PARTEA A-II-A
CAPCANA

1. Nava Blestemată

Cincisprezece minute până la decolare! Atlas aştepta să-şi ia zborul. Formele zvelte şi bine conturate ale navei spaţiale străluceau în lumina Pământului care străpungea bezna nopţii lunare. Prova ei curbată era îndreptată spre spaţiu. Vidul cosmic o înconjura, iar dedesubt se afla praful selenar. Nu avea nici un fel de echipaj. La bord nu era nimeni.

Doctorul Hector Conway, preşedintele Consiliului Ştiinţei, întrebă nerăbdător:

— Cât e ceasul, Gus?

Nu se simţea prea bine în birourile Consiliului de pe Lună. Pe Pământ ar fi stat la ultimul etaj al obeliscului din piatră şi fier căruia i se spunea *Science Tower* s-ar fi putut uita pe fereastră spre International City.

Aici, pe Lună au făcut tot ce le-a stat în putinţă. Birourile aveau ferestre false cu desene strălucitoare în spatele lor. Erau colorate cât mai realist, iar luminile din spatele lor îşi modificau intensitatea de-a lungul zilei simulând astfel amiaza, crepusculul şi seara. În timpul perioadei de somn emiteau chiar o lumină obscură de un albastru închis.

Dar asta nu era suficient pentru un pământean ca Hector Conway. Ştia că dacă ar sparge geamurile nu ar găsi în spatele lor decât nişte miniaturi pictate şi dacă le-ar sparge şi pe astea ar ajunge ori într-o altă cameră, ori chiar la stânca selenară.

Doctorul Augustus Henree, cel căruia i se adresase Conway, se uită la ceas, apoi spuse între două fumuri de pipă:

— Mai sunt cincisprezece minute. Nu avem de ce să ne facem griji. *Atlas* funcţionează perfect, chiar ieri i-am făcut ultimele verificări.

— Ştiu asta. Părul lui Conway era alb complet şi părea mai bătrân decât Henree, lunganul cu faţa subţire. Lucky mă îngrijorează.

— Lucky?

— Mă tem că a devenit un reflex, spuse Conway cu un zâmbet timid. Vorbesc despre David Starr. Dar toată lumea i-a spus zilele astea Lucky. Nu i-ai auzit?

— Lucky Starr, hm? Numele i se potriveşte. Dar ce e cu el? Până la urmă a fost ideea lui, nu?

— Exact. E genul lui de idei. Mă gândesc să nu se năpustească asupra Consulatului Sirian de pe Lună.

— Chiar aş vrea să facă asta.

— Nu glumi! Câteodată mă gândesc că tu îl încurajezi în ideea lui de a face totul de unul singur. De asta am venit aici pe Lună, ca să fiu cu ochii pe el, şi pe navă.

— Dacă pentru asta ai venit aici, să ştii că nu prea-ţi faci treaba.

— Eee, nu pot să-l urmăresc peste tot ca o mămică. Dar, oricum, Bigman e cu el. I-am spus pişpiriului că îl jupoi de viu dacă Lucky se hotărăşte să atace Consulatul Sirian de unul singur.

Pe Henree îl bufni râsul.

— Îţi spun eu că aşa o să facă, mormăi Conway. Şi ce e mai rău, e că o să scape fără probleme.

— Păi, şi atunci?

— Asta o să-l încurajeze, şi într-o zi va risca un pic mai mult, iar el este un om prea valoros ca să-l pierdem.

John Bigman Jones se legăna mergând pe podeaua din lut bine bătătorit, cărând cu cea mai mare grijă cutia de bere. Nu erau câmpuri antigravitaţionale în afara oraşului, aşa că aici la spaţioport trebuia să te descurci cum puteai cu gravitaţia de pe Lună. Din fericire, Bigman fusese născut şi crescut pe Marte, unde gravitaţia era doar de două ori mai mică decât cea normală, aşa că pentru el nu era un lucru deosebit de greu. Acum cântărea doar nouă kilograme. Pe Marte ar fi cântărit douăzeci şi trei, iar pe Pământ cincizeci şi cinci.

Ajunse la santinelă care îl privea amuzată. Santinela era îmbrăcată în uniformele Gărzii Naţionale de pe Lună şi era obişnuită cu gravitaţia mică.

John Bigman Jones îi strigă:

— Hei! Nu sta acolo ca o statuie! Ţi-am adus o bere. Fac eu cinste!

Santinela păru surprinsă, apoi spuse cu o urmă de regret în glas:

— Nu pot să beau în timpul serviciului.

— Bine. O s-o beau eu. Eu sunt John Bigman Jones. Poţi să-mi spui Bigman.

Îi venea doar până la bărbie santinelei, care nu era foarte înaltă, dar Bigman îşi întinse mâna ca şi cum santinela ar putea ajunge la ea fără probleme.

— Eu sunt Bert Wilson. Eşti de pe Marte?

Se uită la cizmele roşu-purpuriu ale lui Bigman. Nimeni în afară de un fermier marţian nu ar fi avut curajul să iasă cu ele. Bigman se uită mândru la cizme.

— Normal! Sunt aici de o săptămână. Pe Spaţiu! Ce pietroi mai e şi luna asta! Voi nu ieşiţi niciodată afară?

— Câteodată. Când e necesar. Nu prea ai multe de văzut pe-aici.

— Chiar aş vrea să ies. Nu prea-mi place să stau închis.

— În spatele meu, acolo, e o ieşire.

Bigman urmări degetul mare care arăta în spate, peste umărul sergentului. Coridorul – destul de prost luminat la acea distanţă de Luna City – se strâmta într-o spărtură în zid.

— Dar nu am costum, spuse Bigman.

— N-ai putea să ieşi nici dacă ai avea aşa ceva. Momentan, nimeni n-are voie să iasă fără permis.

— De ce?

Wilson dădu răspunsul căscând:

— Au o navă acolo care e gata să plece – se uită la ceas – peste vreo douăsprezece minute. Poate o să se mai liniştească lucrurile după aia. Nu prea ştiu nici eu ce se întâmplă.

Santinela se legănă pe călcâie şi urmări ultima picătură de bere cum se scurgea pe gâtul lui Bigman.

— Auzi, n-ai luat cumva berea de la Pasty’s Port Bar? E multă lume acolo?

— Nu e nimeni. Fii atent! O să-ţi ia cincisprezece secunde să te duci până acolo şi să-ţi iei una. Eu oricum n-am nimic de făcut. O să stau aici şi o să am grijă să nu se întâmple nimic cât timp eşti plecat.

Wilson se uită pofticios în direcţia barului.

— Mai bine nu.

— Cum vrei!

Aparent, nici unul dintre cei doi nu observă silueta care trecu prin spatele lor pe coridor, apoi prin spărtura din stâncă unde uşa uriaşă a ecluzei bara calea spre exterior.

Wilson făcu câţiva paşi spre bar, ca şi cum l-ar fi atras, dar apoi spuse:

— Nu! Mai bine nu!

Zece minute până la lansare.

Fusese ideea lui Lucky Starr. Era în biroul lui Conway în ziua în care ajunsese ştirea că T.S.S. *Waltham Zachary* fusese jefuit de piraţi, încărcătura furată, tot echipajul mort în spaţiu, şi cei mai mulţi dintre pasageri captivi. Cei din navă au încercat o luptă zadarnică care ar fi avariat nava şi i-ar fi făcut pe piraţi să o considere nesemnificativă. Dar, cu toate astea, furaseră tot ce putea fi de furat, chiar şi motoarele.

— Centura de asteroizi e duşmanul nostru! spuse Lucky. O sută de mii de stânci!

— Chiar mai multe, îl completă Conway aruncându-şi ţigara. Dar ce putem face? Chiar de pe vremea Imperiului Terestru asta a devenit o grijă; cei de pe asteroizi au fost mai tari decât noi. De zeci de ori am fost să curăţăm cuiburile de acolo, şi de fiecare dată am lăsat destule pentru le da posibilitatea să se înmulţească din nou. Acum douăzeci şi cinci de ani…

Bătrânul membru al Consiliului se opri brusc. În urmă cu douăzeci şi cinci de ani, părinţii lui Lucky fuseseră ucişi în spaţiu iar el, pe atunci un băieţel, fusese catapultat în spaţiu.

— Problema e că nici măcar nu ştim unde se află toţi asteroizii, spuse Lucky iar ochii lui căprui nu lăsară să se întrezărească nici o durere.

— Normal că nu! Ar trebui o sută de ani şi o sută de nave pentru a culege informaţiile necesare despre asteroizi. Ca să nu mai vorbim de faptul că forţa de gravitaţie a lui Jupiter le va schimba în permanenţă orbita.

— Am putea totuşi să încercăm. Dacă trimitem o navă, piraţii ar putea să nu-şi dea seama că e ceva imposibil şi să se teamă de consecinţele unei cartografieri. Dacă îşi dau seama ce facem, nava va fi atacată.

— Bun, şi pe urmă?

— Să presupunem că am trimite o navă complet automatizată, complet echipată, dar fără nici un om la bord.

— Se poate, dar e destul de scump.

— Dar s-ar putea să merite! Să presupunem că am echipa-o cu navete de salvare proiectate să părăsească automat nava când senzorii înregistrează modelul energetic al unui motor hiperatomic. Ce crezi că ar face piraţii?

— Ar transforma navetele de salvare în nişte bucăţi de metal pierdute în spaţiu, ar urca la bordul navei şi ar lua-o la baza lor.

— Una din bazele lor! Corect! Şi dacă văd navele de salvare plecând, atunci nu vor fi surprinşi dacă nu găsesc pe nimeni la bord. Oricum, ar fi o navă de supraveghere neînarmată. Nu te aştepţi ca echipajul să opună rezistenţă.

— Bine, bine, unde vrei să ajungi cu asta?

— Să presupunem în continuare că este programată să explodeze imediat ce temperatura absolută este mai mare de douăzeci de grade, lucru ce se va întâmpla dacă este adusă într-un hangar de pe asteroizi.

— Deci propui o capcană?

— Una gigantică! Ar distruge un întreg asteroid. Ar putea distruge zeci de nave ale piraţilor. Mai mult, observatoarele noastre de pe Ceres, Vesta, Juno, Pallas pot recepţiona lumina exploziei. Apoi, dacă îi putem localiza pe piraţii în viaţă am putea obţine informaţii care ne-ar putea fi folositoare.

— Înţeleg!

Şi aşa au început să lucreze la *Atlas.*

Silueta întunecată din interiorul scobiturii care ducea pe suprafaţa lunii lucra cu o rapiditate sigură. Panoul de control de la uşa camerei de depresurizare era încuiat, dar cedă imediat sub fasciculul filiform al pistolului termic. Discul de metal blindat se deschise imediat. Degetele înmănuşate lucrară cu repeziciune. Apoi discul fu înlocuit şi lipit la loc cu fascicul mai larg şi mai rece al aceluiaşi pistol.

Uşa de la cameră se deschise. Alarma care în mod normal ar fi sunat de fiecare dată când se întâmpla acest lucru rămase tăcută de data asta; circuitele ei fuseseră scoase din funcţiune. Umbra intră în camera de depresurizare, apoi uşa se închise în spatele ei. Mai înainte de a deschide uşa ce dădea la suprafaţă care era chiar în faţa sasului, desfăcu materialul din plastic flexibil pe care îl avea la subraţ. Intră în el, acesta acoperindu-l complet şi mulându-se pe corpul lui. Nu avea decât o deschizătură din silicon transparent în dreptul ochilor. Un mic rezervor de oxigen lichid era legat de un furtun care ducea la aparatul de respirat şi era prins de centură. Era un semicostum spaţial, proiectat doar pentru scurte ieşiri în zone lipsite de oxigen, care nu garanta o autonomie mai mare de o jumătate de oră.

Speriat, Wilson îşi roti capul.

— Ai auzit?

Bigman privi uimit la santinelă.

— N-am auzit nimic.

— Pot să jur că a fost uşa de la camera de depresurizare. Totuşi, nu se aude alarma.

— Ar trebui să se audă?

— Normal. Trebuie să ştii când se deschide uşa. Sună alarma când e aer înăuntru, iar în rest stă aprins un bec. Altfel cineva ar putea să deschidă uşa şi să scoată astfel tot aerul din coridor sau dintr-o navă.

— Păi atunci, dacă nu s-a auzit nici o alarmă, n-ai de ce să-ţi faci probleme.

— De asta nu sunt prea sigur!

Cu nişte salturi mari, de câte şase metri la gravitaţia de pe Lună, santinela ajunse la uşă. Se opri lângă panoul de

comandă şi activă trei grupuri de becuri fluorescente care făcură lumină ca în miezul zilei.

Bigman îl urmă, sărind cu stângăcie, de fiecare dată riscând să-şi piardă echilibrul şi să aterizeze în nas.

Wilson avea blasterul scos. Cercetă uşa, apoi se întoarse să se uite din nou pe coridor.

— Eşti sigur că nu ai auzit nimic?

— Nimic, răspunse Bigman, dar, desigur, nici nu eram atent. *Cinci minute până la lansare.*

Praful selenar se ridica pe măsură ce silueta în costum spaţial se îndrepta spre *Atlas.* Nava strălucea în lumina pământului, dar suprafaţa fără atmosferă a Lunii nu transmitea lumina nici măcar câţiva centimetri în umbra munţilor care înconjurau spaţioportul.

Cu trei salturi lungi silueta trecu de porţiunea luminată şi ajunse în umbra neagră aruncată de navă.

Se urcă pe scară, sărind câte zece trepte odată. Ajunse la sasul de depresurizare al navei. După câteva clipe se deschise apoi se închise la loc.

Atlas avea un pasager. Un singur pasager!

Santinela stătea în faţa uşii care i se părea că arăta dubios. Bigman continua să trăncănească.

— A trecut aproape o săptămână. Trebuie să umblu după prietenul meu şi să am grijă să nu dea de necaz. Cum o fi asta pentru un cowboy al spaţiului ca mine?! N-am avut nici o ocazie să…

Santinela, îngrijorată, îl întrerupse:

— Mai potoleşte-te, prietene. Uite care-i treaba, eşti un puşti de treabă, dar las-o pe altă dată.

Pentru o clipă se uită la panoul de control al încuietorii.

— Asta e ciudat, spuse el.

Bigman se umfla ameninţător. Faţa lui mică se înroşea. Îl apucă de umăr pe bărbatul de gardă şi îl întoarse aproape gata să-şi piardă şi el echilibrul.

— Hei, amice, pe cine faci tu puşti?

— Auzi, lasă-mă-n pace!

— O clipă! Avem ceva de lămurit! Să nu crezi că mă las călcat în picioare dacă sunt mai mic decât ceilalţi. Hai,

ridică-i. Hai, hai! Ridică-ţi pumnii sau îţi împrăştii nasul pe toată faţa!

Bigman sărea de colo-colo în jurul santinelei. Wilson se uita la ei uimit.

— Ce te-a apucat? Nu te mai prosti!

— Aha! Ţi-e frică!

— Nu pot să mă bat cât timp sunt de gardă. Şi, în plus, n-am vrut să te jignesc. Am o treabă de făcut şi nu am timp de tine.

Bigman îşi coborî pumnii şi spuse:

— Mi se pare că nava decolează.

Nu se auzea nimic, desigur, căci sunetul nu trece prin vid, dar podeaua de sub ei vibra ca răspuns la loviturile de ciocan ale jetului rachetei care ridica nava de la suprafaţa astrului.

— Asta e bine, spuse Wilson dând din cap, cred că nu mai are nici un rost să fac vreun raport. Oricum e prea târziu.

Uitase de panoul de control.

Lansare!

Ţevile de evacuare din ceramică se deschiseră sub *Atlas* şi motoarele principale porniră şi ele cu furie. Încet şi maiestuos nava se ridica şi se mişca greoi. Apoi viteza crescu. Străpunse cerul negru micşorându-se până ajunse doar o stea între atâtea altele, iar apoi dispăru complet.

Doctorul Henree se uită pentru a cincisprezecea oară la ceas şi spuse:

— A plecat. Trebuie să fi plecat până acum.

Îndreptă capătul pipei spre cadranul ceasului bătând de câteva ori în el.

— Să întrebăm autorităţile portului, se agită Conway.

Peste cinci secunde se uitau amândoi la groapa de lansare pe ecranul de proiecţie tridimensională. Era încă deschisă. Chiar şi la temperaturile scăzute de pe Lună, partea întunecată a gropii mai fumega încă.

— A fost o navă frumoasă, spuse Conway dând din cap.

— Încă mai este!

— Eu mă gândesc la ea ca la trecut. În câteva săptămâni va fi o ploaie de metal topit. E o navă cu un destin tragic.

— Să sperăm că pe undeva e o bază de-a piraţilor care va avea şi ea un destin tragic.

Henree dădu din cap gânditor.

Amândoi îşi întoarseră privirile când uşa se deschise. Era doar Bigman.

Venea spre ei zâmbind.

— E bine să fii din nou în Luna City. Poţi să simţi cum te întorci la greutatea normală o dată cu fiecare pas. Bătu din picioare apoi sări de câteva ori. Încercaţi asta unde am fost eu şi o să vă daţi cu capul de tavan, apoi o să arătaţi ca nişte fraieri.

Conway întrebă încruntat:

— Unde e Lucky?

— Ştiu unde este, răspunse Bigman. Tot timpul ştiu unde este. Ştiţi că *Atlas* tocmai a decolat?

— Da, da, ştim asta, dar unde e Lucky?

— Pe *Atlas,* normal. Unde credeaţi că o să fie!

2. Scursurile Spaţiului

Doctorul Henree scăpă din mână pipa care se lovi de podeaua de linolit. Nu fusese atent.

— Ce?

Conway se înroşi, iar faţa lui grăsuţă de culoare roz ieşea în evidenţă prin contrast cu părul alb.

— E o glumă?

— Nu. S-a urcat pe navă cu cinci minute înainte de lansare. Eu am stat de vorbă cu santinela, Wilson parcă îl chema, şi i-am atras atenţia. Era să mă iau la bătaie cu el şi i-aş fi arătat o şmecherie veche, spuse executând un un-doi cu pumnii rapid în aer, dar nu l-au ţinut curelele.

— L-ai lăsat? Nu ne-ai avertizat?

— Cum aş fi putut? Trebuie să fac ce mi-a spus Lucky. Mi-a spus că trebuie să se urce pe navă în ultima clipă şi fără să afle nimeni, fiindcă dumneavoastră sau doctorul Henree l-aţi fi oprit.

Conway oftă.

— A făcut-o. Pe Spaţiu, Gus, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu pot avea încredere în jumătatea asta de marţian! Bigman, prostule! Ştiai că nava asta e o capcană.

— Normal. Şi Lucky ştie. Mi-a spus să nu trimiteţi nici o navă după el, altfel lucrurile nu vor ieşi cum trebuie.

— Nu vor ieşi cum trebuie, nu-i aşa?! Într-o oră va fi o armată după el.

Henree îşi prinse prietenul de încheietură.

— Poate nu, Hector. Noi nu ştim ce are de gând, dar putem avea încredere în el că o să se descurce cu bine, orice s-ar întâmpla. Să nu intervenim.

Conway se trânti pe scaun plin de nervi.

— A spus că ne întâlnim cu el pe Ceres şi, doctore Conway, a mai spus că trebuie să vă păstraţi calmul, zise Bigman.

— Fir-ai să… începu Conway, dar Bigman deja plecase din cameră în grabă.

Linia orbitei lui Marte era în spatele lui, iar Soarele se micşora din ce în ce mai mult.

Lucky Starr era îndrăgostit de liniştea spaţiului. De când terminase studiile şi intrase în Consiliu, spaţiul cosmic fusese casa lui, mai degrabă decât suprafaţa vreunei planete. *Atlas* era o navă confortabilă. Fusese încărcată cu provizii pentru un echipaj întreg, această cantitate fiind diminuată cu volumul pe care l-ar fi consumat echipajul până ajungea la asteroizi. *Atlas* trebuia să arate plină; până în momentul apariţiei navelor de piraţi trebuia să pară ca şi cum ar avea oameni la bord.

Aşa că Lucky mâncă o friptură *Syntho* din fermenţi de pe Venus, pateuri de pe Marte şi friptură de pui fără oase de pe Pământ.

O să se îngraşe, se gândi el, privind stelele.

Era aproape de cel mai mare asteroid, Ceres. Acesta avea opt sute de kilometri diametru; Vesta era de cealaltă parte a soarelui, dar Io şi Pallas erau la vedere.

Dacă ar fi folosit telescopul navei ar mai fi descoperit mai mulţi, mii, poate chiar zeci de mii de asteroizi. Erau aproape infiniţi ca număr.

Odată se credea că a existat o planetă între Marte şi Jupiter, şi că ar fi explodat în milioane de fragmente, dar se pare că n-a fost aşa. Jupiter era de vină. Influenţa sa gravitaţională a fragmentat continuitatea spaţiului pe o rază de milioane de kilometri în jurul său în perioada în care sistemul solar de-abia lua viaţă. Rocile dintre el şi Marte nu s-au putut niciodată aduna într-o singură planetă pentru că Jupiter le atrăgea în continuu spre el. Şi aşa s-au format sute de mii de lumi.

Patru erau cele mai mari. Fiecare avea câte o sută de kilometri sau chiar mai mult în diametru. Erau alte cincizeci care aveau diametrul între douăzeci şi o sută de kilometri. Apoi urmau miile – nimeni nu ştia cu exactitate câte – care aveau diametrul între un kilometru şi zecile de mii care erau mai mici de un kilometru şi jumătate în diametru, dar mai mari sau la fel de mari ca Marea Piramidă.

Erau atât de multe încât astronomii le spuneau „scursurile spaţiului”.

Asteroizii erau împrăştiaţi în toată zona dintre Marte şi Jupiter, fiecare rotindu-se pe orbita lui. Nici un alt sistem planetar cunoscut de om în toată galaxia nu avea o asemenea centură de asteroizi.

Într-un fel era bine. Asteroizii formau un avanpost spre celelalte planete. Dar într-un fel era şi rău. Orice criminal care putea scăpa intrând în centura de asteroizi avea şansele cele mai mari să nu mai fie prins. Poliţia nu putea cerceta toţi aceşti munţi zburători.

Asteroizii cei mici alcătuiau un fel de „ţară a nimănui”. Pe cei mai mari erau observatoare astronomice populate, ca de exemplu pe Ceres. Pe Pallas erau mine de beriliu, în timp ce pe Vesta şi pe Io se aflau importante rezervoare de combustibil. Dar tot mai rămâneau cincizeci de mii de asteroizi destul de mari asupra cărora Imperiul Terestru nu avea nici un fel de putere. Unii erau destul de mari pentru a deveni hangare pentru nave. Alţii erau prea mici ca să adăpostească o navă mică şi rezervele de combustibil, hrană şi apă care îi erau necesare, spre exemplu, pentru o perioadă de şase luni de zile.

Şi pe deasupra era imposibil să-i cartografiezi. Chiar şi în timpurile preistorice, mai înainte de călătoriile spaţiale, când doar o mie cinci sute erau cunoscuţi, aceştia fiind cei mai mari, cartografierea era imposibilă. Orbitele lor fuseseră calculate prin observaţie telescopică şi cu toate astea asteroizii erau „pierduţi” pentru ca mai apoi să fie „găsiţi” din nou.

Lucky se trezi din gândurile lui. Ergometrul sensibil recepta pulsaţii din afară. Ajunse la panoul de control al navei dintr-un singur pas.

Emanaţiile constante de energie solară, fie că erau directe sau erau unde mici reflectate de planete, erau scoase din calcul. Ce recepta ergometrul acum era pulsaţia intermitentă caracteristică a unui motor hiperatomic.

Lucky conectă ergograful şi tipul de energie se distinse de celelalte linii. Urmări hârtia inscripţionată care ieşea din aparat şi muşchii fălcilor se strânseră cu putere.

Dintotdeauna existase probabilitatea ca *Atlas* să întâlnească o navă obişnuită de comerţ sau o navă de pasageri, dar modelul energetic nu era unul caracteristic acestor tipuri de nave. Motoarele navei care se apropia aveau o concepţie avansată, diferită de aceea a oricărei alte nave din flota terestră.

Trecură cinci minute până când avu suficiente informaţii pentru a putea să calculeze distanţa şi direcţia sursei de energie. Ajustă ecranul pentru vedere telescopică şi câmpul de stele străluci pe toată suprafaţa ecranului. Cu grijă, căută prin infinita tăcere, infinita distanţă şi infinita nemişcare a stelelor până când o strălucire de mişcare îi apăru în faţă şi ergometrul afişă mai mulţi de zero.

Era un pirat. Nu mai încăpea nici o îndoială. Îi putea distinge formele, jumătate din navă strălucind în lumina soarelui şi cealaltă jumătate putând fi observată cu ajutorul luminilor hublourilor. Era o navă uşoară, graţioasă, forma ei sugerând rapiditate şi manevrabilitate ridicate. Şi mai avea şi o înfăţişare extraterestră.

„Concepţie siriană”, se gândi Lucky.

Urmări cum nava creşte pe ecran. Să fi fost oare o navă la fel ca cea pe care o văzuseră mama şi tatăl lui în ultima zi a vieţii lor?

De-abia dacă îşi mai amintea de părinţii lui, dar văzuse fotografii cu ei şi auzise poveşti fără sfârşit despre Lawrence şi Barbara Starr de la Henree şi Conway. Erau inseparabili, înaltul şi seriosul Gus Henree, colericul şi perseverentul Hector Conway, şi agitatul şi zâmbăreţul Larry Starr. Trecuseră împreună prin şcoală, absolviseră în acelaşi timp, intraseră în Consiliu ca unul singur şi-şi îndepliniseră misiunile împreună.

Apoi Lawrence Starr a fost promovat şi desemnat să ia comanda postului de pe Venus. El, soţia lui, şi copilul lui de patru ani erau aproape de Venus când nava piraţilor a atacat.

Ani de-a rândul Lucky îşi imaginase plin de amărăciune cum a fost ultima oră pe o navă condamnată la pieire. Mai întâi, anihilarea motoarelor principale de la pupa, înainte ca piraţii şi victimele lor să se întâlnească. Apoi distrugerea camerelor de depresurizare şi abordarea. Echipajul şi pasagerii îmbrăcându-se cu costumele spaţiale pentru a compensa pierderea aerului pricinuită de distrugerea sasurilor. Echipajul înarmat şi pregătit. Pasagerii îngrămădindu-se în camere, fără prea multă speranţă. Femei plângând. Copii ţipând.

Tatăl lui nu se afla printre cei care se ascundeau. Tatăl lui era un membru al Consiliului. Trebuia să fie înarmat şi să lupte. Lucky era sigur de asta. Avea o amintire, una destul de scurtă care i se întipărise în minte. Tatăl lui, un bărbat înalt şi puternic, stătea cu un blaster ridicat şi expresia de pe faţa lui era una foarte rar întâlnită în viaţa lui, aceea de furie, în timp ce uşa de la camera de comandă exploda într-o mare de fum negru. Iar mama lui, cu faţa udă şi murdară, dar care se putea vedea cu claritate prin vizorul costumului spaţial, îl împingea într-o navă de salvare.

— Nu plânge, David, totul o să fie bine.

Acestea erau singurele cuvinte pe care îşi amintea că le-ar fi spus mama sa vreodată. A urmat un tunet în spatele lui şi a fost lipit de perete.

L-au găsit într-o navă de salvare, două zile mai târziu, urmărind semnalul automat de ajutor emis de radio.

Guvernul lansase atunci o impresionantă campanie împotriva piraţilor de pe asteroizi şi Consiliul Ştiinţei îşi aruncase ultimele resurse în acea luptă. Pentru piraţi s-a dovedit că a ataca şi a ucide un membru al Consiliului nu era un lucru prea favorabil. Toate ascunzătorile de pe asteroizi care au fost localizate au fost transformate în praf iar ameninţarea piraţilor a fost redusă la o simplă pâlpâire timp de douăzeci de ani.

Dar, deseori, Lucky se întreba dacă localizaseră nava piraţilor pe care se aflaseră cei care îi uciseseră părinţii. Nu era nici un mod de a afla asta.

Iar acum ameninţarea renăscuse, dar într-un mod mai puţin spectaculos şi mult mai periculos. Pirateria nu mai era o problemă individuală acum. Apăruse un atac organizat asupra comerţului terestru. Din felul cum era purtat acest război, Lucky a simţit că în spatele lui trebuie să se afle o singură persoană, o singură direcţie strategică. Iar el trebuia să găsească tocmai această persoană inteligentă.

Îşi ridică din nou ochii spre ergometru. Semnalele de energie deveniseră puternice. Cealaltă navă era în interiorul zonei în care regulile spaţiului cereau mesaje de rutină pentru identificare reciprocă. În acelaşi timp, se afla şi la o distanţă de la care un pirat ar fi făcut prima lui mişcare ostilă.

Podeaua se zdruncină sub picioarele lui Lucky. Nu era o lovitură de blaster, ci mai degrabă reculul unei nave de salvare care tocmai fusese lansată. Pulsaţiile de energie deveniseră destul de puternice pentru a le activa dispozitivele automate de control.

O altă zdruncinătură. Şi o alta. Cinci la număr.

Urmări nava care se apropia din ce în ce mai mult. De obicei piraţii trăgeau asupra navelor de salvare, pe de o parte din pură plăcere perversă, pe de altă parte pentru a-i împiedica pe cei fugiţi să descrie nava agresoare, presupunând că nu o făcuseră deja cu ajutorul sub-etericelor.

De data asta, piraţii ignorară navele de salvare. Se apropiară în zona în care puteau fi văzuţi. Unda magnetică se declanşă, prinse carcasa lui *Atlas* şi cele două nave se treziră legate una de cealaltă, mişcarea lor prin spaţiu fiind perfect sincronizată.

Lucky aşteptă.

Auzi uşa camerei de depresurizare deschizându-se şi apoi închizându-se la loc. Auzi lovituri de picioare şi sunetul căştilor care erau desfăcute, iar apoi sunet de voci.

Nu se mişcă.

O siluetă apăru în cadrul uşii. Casca şi mănuşile fuseseră scoase, dar restul costumului spaţial acoperit cu gheaţă nu fusese îndepărtat. Asta se întâmpla cu

costumele spaţiale când treceau de la temperatura de zero absolut în aerul cald şi umed din interiorul unei nave. Gheaţa începea să se topească.

Piratul îl văzu pe Lucky doar după ce făcu doi paşi în camera de comandă. Se opri, faţa lui îngheţă într-o expresie aproape comică de surpriză. Lucky avu timp să observe părul negru şi rar, nasul lung, şi o cicatrice albă care ţinea de la nară până la canin împărţind buza de sus în două părţi inegale.

Lucky suportă privirea uimită a piratului cu calm. Nu se temea că va fi recunoscut. Membrii Consiliului care aveau misiuni active lucrau întotdeauna fără publicitate, din simplul motiv că un tip mult prea cunoscut nu mai putea fi aşa de folositor. Faţa tatălui său apăruse pe subeterice abia după moartea sa. Cu amărăciune, Lucky se gândi că poate mai multă publicitate în timpul vieţii ar fi putut să prevină atacul piraţilor. Dar asta era o prostie, desigur. Până ce piraţii i-ar fi văzut faţa lui Lawrence Starr, atacul ar fi ajuns oricum prea departe pentru a fi oprit.

— Am un blaster, spuse Lucky. O să-l folosesc doar dacă o să întinzi mâna după al tău. Nu te mişca.

Piratul deschisese gura să spună ceva, dar o închise la loc.

— Dacă vrei să-i chemi şi pe ceilalţi, dă-i drumul, spuse Lucky. Piratul se holbă suspicios, apoi, cu ochii la blaster, strigă:

— Pe Spaţiu, e un tip cu o armă aici! Urmă un râset, după care se auzi:

— Linişte!

Un alt bărbat intră în cameră.

— Dă-te la o parte, Dingo, spuse el.

Îşi dăduse jos întreg costumul spaţial, imaginea nefiind deloc potrivită cu decorul unei nave spaţiale. Hainele lui păreau cumpărate de la cel mai mare magazin de modă din International City, şi s-ar fi potrivit mai degrabă la o petrecere de seară de pe Pământ. Cămaşa lui era ca mătasea, copie ce nu putea fi făcută decât din cel mai bun plastex. Strălucirea ei nu era ţipătoare, ci mai degrabă

subtilă, iar pantalonii lui strânşi la gleznă se potriveau aşa de bine cu centura cu ornamente încât păreau făcute pe comandă. Purta o brăţară care se asorta cu centura şi o eşarfă moale azurie. Părul lui rar, castaniu şi cârlionţat arăta ca şi cum ar fi primit îngrijiri frecvente.

Era cu un cap şi jumătate mai mic decât Lucky, şi după felul în care se mişca, Lucky îşi dădu seama că ar fi făcut o eroare să se lase înşelat de impresia de slăbiciune sugerată de costumul de june-prim pe care îl purta.

Noul venit spuse binevoitor:

— Mă numesc Anton. Vrei să laşi arma jos?

— Şi să fiu împuşcat? întrebă Lucky.

— S-ar putea să fii împuşcat până la urmă, dar nu acum. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări mai întâi.

Lucky nu se mişcă.

— O să mă ţin de cuvânt, spuse Anton înroşindu-se uşor în obraji. Este singura mea calitate dintre cele pe care oamenii le numesc virtuţi, dar ţin la ea.

Lucky lăsă jos blasterul iar Anton îl ridică. Îl întinse apoi celuilalt pirat.

— Pune-l deoparte, Dingo şi ieşi de aici, zise el după care se întoarse spre Lucky. Ceilalţi pasageri au scăpat cu navele de salvare. Corect?

— Asta e evident o capcană, Anton…

— ”Căpitane Anton”, *te rog,* îl întrerupse zâmbind, dar nările lui răsuflară de parcă ar fi aruncat flăcări.

— Bine, atunci e o capcană, căpitane Anton. E clar că ştiai că nu există nici un pasager sau nici un fel de echipaj la bordul acestei nave. Ai ştiut înainte de a intra aici.

— Adevărat? Cum poţi să demonstrezi asta?

— Te-ai apropiat de navă fără să dai nici un semnal sau să tragi un foc de avertisment. Nu ai avut deloc viteză. Ai ignorat navele de salvare când s-au catapultat. Oamenii tăi au intrat pe navă fără nici un fel de grijă ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la nici un fel de rezistenţă. Tipul care m-a găsit pe mine avea blasterul în toc. De aici vine această concluzie.

— Foarte bine. Şi ce faci tu pe o navă fără echipaj şi fără pasageri?

— Am venit să te văd pe dumneata, căpitane Anton, replică Lucky cu zâmbetul pe buze.

3. Duel Verbal

Expresia de pe faţa lui Anton nu se schimbă.

— Şi acum mă vezi.

— Dar nu între patru ochi, căpitane.

Buzele lui Lucky se subţiară şi apoi se închiseră foarte calculat.

Anton se uită rapid în jurul lui. Cu costumele spaţiale mai mult sau mai puţin desfăcute, vreo zece dintre oamenii săi apăruseră în încăpere şi urmăreau discuţia cu un interes crescând.

Căpitanul se înroşi dintr-o dată, apoi strigă la ei:

— La treabă, scursorilor. Vreau un raport complet despre nava asta. Ţineţi armele pregătite. S-ar putea să mai fie oameni la bord, şi dacă mai e prins cineva la fel ca Dingo, va fi aruncat în vidul cosmic.

Cei din jur se mişcară încet şi şovăitor. Anton începu să ţipe la ei:

— Repede! Repede! Cu o mişcare fulgerătoare scoase la iveală un blaster. Număr până la trei şi trag. Unu… doi…

Imediat cei din cameră plecară.

Anton se întoarse din nou spre Lucky. Clipea din ochi iar nările albe îi fremătau la fiecare inspiraţie şi expiraţie.

— Disciplina e un lucru important, spuse el răsuflând puternic. Trebuie să le fie frică de mine. Trebuie să le fie frică de mine, mai mult decât le-ar fi de arestarea de către Terrestrial Navy. Dacă aşa stau lucrurile atunci o navă este o singură minte şi un singur braţ. Braţul *meu* şi mintea *mea.*

„Da, se gândi Lucky, o singură minte şi un singur braţ, dar ale cui? Ale tale?”

Zâmbetul reveni pe faţa lui Anton, un zâmbet prietenesc şi deschis.

— Şi acum, spune-mi ce vrei.

Lucky arătă cu degetul către blasterul pregătit. Apoi zâmbi la fel către Anton.

— Ai de gând să tragi? Dacă da, ce mai stai? Anton dădu din cap.

— Pe Spaţiu! Joci tare. O să trag când o să am chef. Aşa îmi place. Cum te cheamă?

Blasterul rămase ridicat ca o ameninţare mortală.

— Williams, căpitane.

— Eşti un om înalt, Williams. Arăţi a fi destul de puternic. Şi totuşi eu stau în faţa ta şi nu trebuie decât să apăs cu degetul şi eşti un om mort. Asta mi se pare ceva instructiv. Doi oameni şi un blaster, ăsta e secretul puterii. Te gândeşti vreodată la putere, Williams?

— Câteodată.

— Puterea dă sens vieţii, nu-i aşa?

— Poate.

— Văd că eşti nerăbdător să facem afaceri. Să începem. De ce ai venit aici?

— Am auzit de piraţi.

— Noi suntem oamenii de pe asteroizi, Williams. Nu avem alt nume.

— Asta-mi convine. Am venit să mă alătur oamenilor de pe asteroizi.

— Ne flatezi, dar degetul meu încă mai e pe contactul blasterului. De ce vrei să ni te alături?

— Viaţa e plicticoasă pe Pământ, căpitane. Un om ca mine poate să fie un contabil sau un inginer liniştit. Poate chiar să conducă o fabrică sau să stea în spatele unui birou şi să voteze la întâlnirile consiliului de administraţie. Indiferent de situaţie, e vorba de rutină. Mi-aş cunoaşte viaţa de la început până la sfârşit. Nu ar mai fi nici un fel de aventură, nici un fel de nesiguranţă.

— Eşti un filozof, Williams. Continuă.

— Desigur, mai sunt şi coloniile, dar nu mă simt atras de o viaţă de fermier pe Marte sau de una de supraveghetor de rezervoare pe Venus. Ce m-ar atrage ar fi viaţa pe asteroizi. Să trăieşti dur şi la limită. Un om poate obţine putere la fel ca şi tine. Cum ai şi spus, puterea dă sens vieţii.

— Aşa că te-ai îmbarcat clandestin la bordul unei nave goale?

— Nu ştiam că e goală. Trebuia să mă îmbarc undeva. Preţul unei călătorii spaţiale e mare, iar paşapoarte pentru asteroizi nu se mai dau aşa de uşor astăzi. Ştiam că nava asta face parte dintr-o expediţie de cartografiere. Aşa se auzise. Ştiam că se îndreaptă spre asteroizi. Aşa că am aşteptat până la lansare. Atunci toţi sunt ocupaţi cu ultimele detalii şi camerele de depresurizare sunt încă deschise. Am avut un prieten care a „scos din circulaţie” o santinelă. M-am gândit că nava o să se oprească pe Ceres. Asta e prima bază pentru orice expediţie spre asteroizi. Odată ajuns acolo mi se părea că aş putea să scap fără probleme. Tot echipajul ar fi fost format doar din astronomi şi matematicieni. Ia-le ochelarii şi or să fie orbi. Ameninţă-i cu un blaster şi or să moară de frică. Odată ajuns pe Ceres aş fi putut contacta într-un fel pira… oamenii de pe asteroizi. Simplu!

— Numai că ai avut o surpriză când te-ai văzut la bordul navei. Nu-i aşa? întrebă Anton.

— Cam aşa. Nu era nimeni la bord şi, înainte să-mi dau seama că *nu era* nimeni, nava deja decolase.

— Ce înseamnă asta, Williams? Tu ce crezi?

— Nu-mi trece nimic prin cap. Mă depăşeşte.

— Păi atunci să vedem dacă putem afla ceva. Noi doi. Făcu un semn cu blasterul şi spuse puternic: Hai!

Şeful piraţilor ieşi primul din camera de comandă şi intră în coridorul central al navei. Un grup de oameni apăru printr-o uşă aflată în faţa lor. Comentau între ei încet, dar imediat făcură linişte când îl zăriră pe Anton.

— Veniţi încoace! strigă el.

Imediat se apropiară. Unul dintre ei îşi şterse cu dosul palmei mustaţa încăruntită şi spuse:

— Nu mai e nimeni la bord, căpitane.

— Bine. Ce credeţi despre asta?

Erau patru oameni. Dar în câteva clipe numărul lor începu să crească pe măsură ce alţii li se alăturau.

Vocea lui Anton deveni mai puternică, iar el părea evident enervat:

— Ce credeţi despre navă?

Dingo veni în faţă. Nu mai avea costumul spaţial, iar Lucky îl putea vedea acum în întregime. Apariţia lui dezvăluia o imagine neplăcută. Era mare şi greoi, iar braţele lui erau uşor îndoite şi atârnau de nişte umeri ieşiţi în afară. Avea smocuri de păr pe degete iar cicatricea de pe buza de sus se „mişca” repede. Se uita încruntat spre Lucky.

— Nu-mi place, răspunse el.

— Nu-ţi place nava? întrebă Anton nervos.

Dingo ezită. Îşi îndreptă braţele, îşi trase umerii înapoi, după care spuse:

— Pute!

— De ce? De ce spui asta?

— Aş putea să o fac bucăţi cu un deschizător de conserve. Întreabă-i şi pe ceilalţi şi o să fie de acord cu mine. Cutia asta e făcută cu scobitoarea. N-o să ţină mai mult de trei luni.

Se auzi imediat un murmur de aprobare. Bărbatul cu mustaţa căruntă spuse:

— Mă scuzaţi, căpitane, dar cablajul e fixat cu bandă adezivă. E o treabă făcută de mântuială. Izolaţia e aproape arsă deja.

— Toate sudurile au fost făcute în grabă, spuse un altul. Marginile tablelor sudate stau răzgâiate, uite-aşa, spuse el arătând cu degetul în ce stare se aflau sudurile.

— Dar despre reparaţii ce spuneţi? întrebă Anton.

— Ne-ar lua un an şi-o duminică! Nu se merită. Oricum, nu putem să le facem aici. Ar trebui s-o ducem pe una dintre pietre, răspunse Dingo.

Anton se întoarse spre Lucky explicându-i amabil:

— Aşa le spunem noi asteroizilor, „pietre”, înţelegi? Lucky încuviinţă.

— Aparent oamenilor mei nu prea le convine să luăm nava. De ce crezi că guvernul de pe Pământ ar trimite o navă goală, care pe deasupra mai e făcută şi în plesneală?

— Pentru mine e din ce în ce mai confuz, spuse Lucky.

— Atunci să terminăm investigaţiile!

Anton plecă primul. Lucky îl urmă îndeaproape. Restul se alinie în spatele lor în tăcere. Lucky simţea o împunsătură în ceafă. Spatele lui Anton era drept şi nu arăta că acestuia i-ar fi frică, era ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la nici un atac din partea lui Lucky. Era normal să se simtă aşa. Zece oameni înarmaţi erau pe urmele lui Lucky.

Cercetară nişte camere mici, fiecare construită în dorinţa de a economisi spaţiul. Trecură prin camera calculatoarelor, printr-un mic observator, apoi laboratorul foto, bucătăria şi dormitoarele.

Coborâră la nivelul următor printr-un tub strâmt şi curbat în interiorul căruia pseudocâmpul gravitaţional era dezactivat aşa că prin el se putea coborî şi se putea urca la fel de uşor. Lucky era primul, iar Anton îl urma aşa de aproape încât de abia avu timp să se dea la o parte – picioarele lui îndoindu-se încet datorită greutăţii – înainte ca şeful piraţilor să cadă pe el. Cizmele spaţiale grele au trecut la câţiva centimetri de faţa lui.

Lucky îşi recăpătă echilibrul şi se întoarse furios, dar Anton stătea în faţa lui zâmbind mieros, iar blasterul era îndreptat exact spre inima lui Lucky.

— Mii de scuze, spuse el. Noroc că eşti foarte agil.

— Da, murmură Lucky.

La acest nivel se aflau camera motoarelor, generatoarele de energie şi cabinele unde fuseseră navetele de salvare. Tot aici erau şi rezervoarele de combustibil, magaziile de alimente şi apă, instalaţiile de împrospătare a aerului, precum şi scuturile atomice.

Anton murmură:

— Ce crezi despre toate astea? Prost lucrate, poate, dar cu toate astea nu văd nimic stricat.

— E greu să-mi dau seama, replică Lucky.

— Dar ai stat pe nava asta zile în şir.

— Da, dar nu mi-am petrecut timpul cercetând-o. Am aşteptat doar să ajungă undeva.

— Aha! Păi atunci, înapoi la nivelul de sus.

Acum Lucky era primul… în tubul de comunicare. De data asta ateriză uşor şi sări doi metri cu graţia unei feline.

Trecură câteva secunde până apăru şi Anton din tub.

— Nu prea eşti în apele tale, ai? Lucky se înroşi.

Piraţii apărură şi ei unul câte unu. Anton nu îi aşteptă şi porni din nou pe coridor.

— Ştii, spuse el, ai crede că am cercetat toată nava. Cei mai mulţi ar spune asta. Tu nu?

— Nu, răspunse Lucky calm. N-aş spune. Nu am fost la spălător.

Anton se încruntă şi, mai mult de câteva clipe, în locul bunăvoinţei pe faţa lui apăru o umbră de mânie.

Dar imediat aceasta trecu. Îşi aranjă o şuviţă rebelă de păr apoi, studiindu-şi cu interes dosul palmei, spuse:

— Bine, hai să ne uităm şi acolo.

Câţiva dintre piraţi fluierară admirativ, iar restul scoaseră nişte sunete exclamative de diferite feluri când uşa se deschise.

— Foarte frumos, murmură Anton. Foarte frumos. Chiar luxos, aş putea spune!

Şi aşa şi era, fără îndoială! Erau acolo trei duşuri în separeuri, cu ţevi pentru apă cu şampon (nici caldă, nici rece) şi ţevi pentru apa folosită la clătit (rece şi caldă). Erau acolo şi şase chiuvete de culoarea fildeşului dotate cu şampoane, uscătoare de păr şi aparate de masaj cu jet acicular. Nu lipsea nimic din ce ar fi fost necesar.

— Cu siguranţă aici nu a fost făcut nimic de mântuială, exclamă Anton. E ca o emisiune de la televiziunile subeterice, nu-i aşa, Williams? La ce te duce cu gândul asta?

— Nu ştiu, sunt cam încurcat.

Zâmbetul lui Anton dispăru ca un jet de rachetă trecând prin dreptul unui vizor de costum spaţial.

— Eu nu sunt. Vino încoace, Dingo! Şeful piraţilor se adresă lui Lucky:

— Fii atent, e ceva simplu. Avem o navă cu nimeni la bord, totul a fost făcut cât mai ieftin posibil ca şi cum ar fi

fost făcut în cea mai mare grabă, dar baia este ultima modă. De ce? Cred că pentru a avea cât mai multe ţevi *în* baie. Dar de ce? Ca să nu ne dăm seama că una sau două din ele sunt false… Dingo, care dintre ele?

Dingo lovi cu piciorul una dintre ele.

— Nu cu piciorul, bastard cretin ce eşti! Distruge-o!

Dingo îi urmă sfatul şi un pistol termic străluci câteva clipe. Imediat scoase afară nişte fire.

— Ce sunt astea, Williams? întrebă Anton.

— Nişte fire, răspunse sec Lucky.

— Ştiu asta, cap sec. Dintr-o dată deveni extrem de furios. Ce altceva? O să-ţi spun eu ce altceva. Firele astea sunt construite pentru a arunca în aer fiecare gram de atomită de la bordul navei imediat ce vom ajunge cu ea la bază.

— De unde ştii astea? sări Lucky.

— Eşti surprins? Nu ştiai că asta e o mare capcană? Nu ştiai că trebuia să o luăm cu noi la bază pentru reparaţii? Nu ştiai că am fi explodat şi noi şi întreaga bază? Tu eşti aici momeala care trebuia să ne păcălească până la capăt. Numai că eu nu mă las păcălit!

Toţi oamenii lui se apropiară de ei. Dingo se lingea pe buze. Cu o mişcare scurtă, Anton îşi scoase blasterul, iar în ochii lui nu se citea nici o urmă de milă.

— Stai! Pe Galaxie, stai! Nu ştiu nimic despre asta. Nu ai nici un drept să mă împuşti fără nici un motiv.

Se încordă pentru o săritură, o ultimă luptă înainte de moarte.

— Nici un drept! Anton, cu ochii la el, îşi coborî dintr-o dată blasterul. Cum îndrăzneşti să spui că nu am nici un drept? Am toate drepturile pe această navă.

— Nu poţi să ucizi un om bun. Oamenii de pe asteroizi au nevoie de un om bun. Nu renunţa la unul pentru nimic. Un murmur neaşteptat veni din partea piraţilor. Cineva spuse:

— Are curaj, căpitane. Poate am putea… Imediat amuţi când Anton se întoarse spre el. Anton era din nou cu faţa la Lucky.

— Ce te face să fii un om bun, Williams? Răspunde-mi şi o să mă mai gândesc.

— Pot să rezist în faţa oricăruia de aici. Cu pumnii goi sau cu orice armă.

— Aşa? Anton îşi dezveli dinţii. Aţi auzit asta? Urmă un zgomot afirmativ.

— E întrecerea ta, Williams. Orice fel de armă. Bine! Scapă cu viaţă şi n-ai să fii împuşcat. Vei fi considerat membru al echipajului.

— Am cuvântul tău, căpitane?

— Ai cuvântul meu, şi eu nu mi-l încalc niciodată. Tot echipajul m-a auzit. *Dacă* scapi cu viaţă!

— Cu cine lupt? întrebă Lucky.

— Cu Dingo. E bun. Oricine îl învinge e *foarte* bun.

Lucky măsură din priviri grămada de muşchi şi tendoane care era în faţa lui, ochii lui mici sclipind de nerăbdare şi aprobându-l ursuz pe Căpitan.

— Ce fel de arme? întrebă el ferm. Sau ne luptăm cu pumnii?

— Arme! Arme reactive, pentru a fi mai exact. În spaţiu! Pentru un moment, lui Lucky îi fu greu să-şi păstreze calmul necesar.

Anton zâmbi.

— Ţi-e teamă că nu va fi un test prea bun pentru tine? Dacă e aşa te înşeli. Dingo e cel mai bun cu astfel de arme din toată flota.

Inima lui Lucky începu să bată puternic. Un duel cu arme reactive îţi cerea să fii expert. Era ceva binecunoscut! Jucat aşa cum o făcuse el în şcoală, era un sport. Practicat de profesionişti… era mortal!

Iar el nu era un profesionist!

4. Duel în Fapte

Piraţii se adunaseră pe învelişul exterior al navei *Atlas* şi al propriei lor nave de construcţie siriană. Unii stăteau în picioare, susţinuţi de câmpul magnetic al cizmelor cu care erau încălţaţi. Alţii, ca să vadă mai bine, se lăsaseră să plutească liber, păstrându-şi poziţia prin intermediul unui cablu magnetic scurt ataşat la carena navei.

La o distanţă de cincizeci de mile una de cealaltă fuseseră montate două porţi asemănătoare celor de fotbal, din folie metalică. La bordul navei nu ocupau mai mult de un metru pătrat, dar acum foliile subţiri de beriliu-magneziu se întinseseră pe o distanţă de circa treizeci de metri. Neumbrite şi nedeteriorate în vasta pustietate a spaţiului, acestea se aflau în mişcare de rotaţie, iar reflexiile intermitente ale soarelui pe suprafeţele lor scânteietoare trimitea fascicule vizibile de la câţiva kilometri.

— Cunoaşteţi regulile.

Vocea lui Anton se auzi puternic în urechile lui Lucky şi, probabil, la fel de puternic în urechile lui Dingo.

Lucky percepea costumul spaţial al adversarului său ca pe o pată luminată de soare la vreo opt sute de metri depărtare. Naveta de salvare care-i adusese acolo se îndepărta deja cu repeziciune către nava piraţilor.

— Cunoaşteţi regulile, spuse vocea lui Anton. Este declarat învins cel care ajunge să fie împins înapoi către propria poartă. Dacă nici unul dintre oponenţi nu este împins înapoi, pierde cel a cărui armă se epuizează prima. Fără limită de timp. Fără poziţie de afară din joc. Aveţi cinci minute ca să vă pregătiţi. Nu aveţi voie să folosiţi armele până când nu auziţi comanda.

„Vasăzică, fără poziţie de afară din joc”, îşi zise Lucky. Ăsta era şiretlicul.

Duelurile reactive ca sport legal nu puteau avea loc la o distanţă mai mare de o sută de mile de un asteroid care să aibă cel puţin optzeci de kilometri în diametru. Acesta ar fi

exercitat o atracţie gravitaţională definită, chiar dacă slabă, asupra jucătorilor. Ar fi fost suficient pentru a salva un concurent rămas în spaţiu cu arma epuizată. Chiar dacă nu venea vreo navetă de salvare să-l recupereze, nu trebuia decât să stea liniştit şi, în câteva ore, sau cel mult într-o zi-două, ar fi plutit înapoi spre suprafaţa asteroidului.

Aici însă nu se găsea nici un asteroid mai acătării pe o rază de câteva sute de mii de kilometri. Un impuls mai serios ar fi putut continua la nesfârşit. Ar fi sfârşit, mai mult sau mai puţin probabil, în Soare, la multă vreme după ce nefericitul concurent ar fi murit sufocat din lipsă de oxigen. În astfel de condiţii, de regulă era de la sine înţeles că, atunci când unul dintre competitori trecea dincolo de nişte limite prestabilite, se lua o pauză până la revenirea acestuia.

A spune „fără poziţie de afară din joc” echivala cu a spune „pe viaţă şi pe moarte”.

Vocea lui Anton se auzi limpede şi strident după ce străbătuse cei câţiva kilometri care-l separau pe acesta de receptorul radio din casca lui Lucky:

— Două minute până la start. Reglaţi semnalele corporale. Lucky ridică mâna şi închise comutatorul fixat pe piept. Folia metalică colorată care fusese fixată magnetic mai devreme pe casca lui începu să se rotească. Era o poartă de fotbal miniaturală. Silueta lui Dingo, care cu o clipă înainte abia se distingea ca un punct întunecat, începu să emită o culoare roşie intermitentă. Lucky ştia că propriul său semnal era verde. Iar porţile-ţintă erau de un alb pur.

Chiar şi în acele momente, gândurile lui Lucky zburau departe. Încă de la început încercase să facă o obiecţie. Spusese:

— Uite ce e, toate bune şi frumoase, n-am nimic de zis. Dar în timp ce noi stăm aici şi ne prostim, o navă de patrulare guvernamentală ar putea…

Anton i-a tăiat-o dispreţuitor:

— Las-o baltă. Nici o navă de patrulare n-ar avea curajul să se aventureze până aici. O sută de nave abia aşteaptă semnalul nostru şi, dac-ar fi să spălăm putina, avem la

dispoziţie o mie de bolovani care să ne adăpostească. Aşa că pune mâna şi îmbracă-ţi costumul!

O sută de nave! O mie de asteroizi! Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că până atunci piraţii nu-şi dăduseră arama pe faţă. Ce naiba se întâmpla?

— A mai rămas un minut! anunţă vocea lui Anton.

Cuprins de gânduri negre, Lucky ridică cele două arme reactive. Acestea aveau formă de L, fiind conectate prin intermediul unor tuburi elastice, dintr-un material cauciucat, de recipienţii de gaz toroidali, umpluţi cu dioxid de carbon la presiune ridicată, care fuseseră prinşi în jurul taliei sale. Pe vremuri, tuburile de legătură fuseseră din metal. Dar, deşi erau mai rezistente, asta le făcea mai grele, ducând la sporirea impulsului şi inerţiei armelor propriu-zise. În duelurile reactive, rapiditatea ochirii şi a tragerii era esenţială. Imediat ce a fost inventat siliciul fluorurat, care îşi păstra flexibilitatea chiar şi la temperaturile spaţiului cosmic, fără să devină lipicios sub acţiunea directă a razelor solare, materialul mai uşor a fost imediat adoptat pentru fabricarea tubulaturii de legătură.

— Trageţi când sunteţi gata! strigă Anton.

Una din armele lui Dingo fu declanşată preţ de o clipită. Dioxidul de carbon lichid din rezervorul său de gaz ţâşni cu violenţă prin orificiul cât un vârf de ac al armei. Gazul îngheţă instantaneu formând o tijă de cristale minuscule la o distanţă de cincisprezece centimetri de punctul său de emergenţă. Deşi timpul de emisie nu depăşise o jumătate de secundă, se formase o tijă de cristale lungă de câteva mile. Impulsul astfel format îl proiectă pe Dingo în sens contrar. Era un efect comparabil, în miniatură, cu propulsia prin jet reactiv a rachetelor.

„Liniile” de cristal fulgerară de trei ori şi se pierdură în depărtare. Erau îndreptate exact în direcţia opusă faţă de Lucky şi de fiecare dată Dingo se apropia tot mai rapid de adversarul său. Starea reală a lucrurilor era înşelătoare. Singura schimbare vizibilă cu ochii era creşterea lentă în intensitate a semnalului emis de costumul lui Dingo, dar

Lucky ştia că distanţa dintre ei se micşora cu o iuţeală ameţitoare.

Ceea ce Lucky nu ştia era ce strategie să aplice, ce defensivă ar fi fost cea mai adecvată. Rămase în aşteptare, lăsând mişcările ofensive ale celuilalt să se desfăşoare.

Dingo ajunsese acum destul de aproape ca să poată fi perceput ca o siluetă umană cu cap şi patru membre. Se deplasă într-o parte, fără să facă nici o mişcare ca să-şi regleze direcţia. Părea mulţumit că se îndrepta departe, spre stânga lui Lucky.

Lucky continuă să aştepte. Larma confuză a ţipetelor care răsunau în casca lui se mai domolise. Acestea proveneau de la emiţătoarele deschise ale spectatorilor. Deşi aceştia se aflau prea departe ca să-i vadă pe cei doi adversari, puteau să urmărească trecerea semnalelor corporale şi fulgerele fasciculelor de dioxid de carbon. Lucky se gândi că spectatorii aşteptau ceva. Ceva ce nu întârzie să se întâmple.

O salvă de dioxid de carbon, urmată imediat de alta, apărură la dreapta lui Dingo, şi direcţia lui de zbor coti brusc spre poziţia tânărului membru al Consiliului. Lucky îşi ridică arma, gata să tragă în jos şi să evite astfel lupta corp la corp. Se gândea că asta era cea mai bună strategie, în rest mişcându-se cât mai încet şi cât mai puţin posibil, cu scopul de a-şi economisi rezerva de dioxid de carbon.

Dar zborul lui Dingo nu continuă spre Lucky. Trase un fascicul lung drept în faţa lui şi începu să se retragă. Lucky îl urmări cu privirea dar fasciculul luminos ajunse prea târziu la ochii săi.

Într-adevăr, fasciculul de dioxid de carbon tras ultima oară de Dingo fusese îndreptat înainte, dar în acel moment acesta se deplasa spre stânga, iar din compunerea celor două mişcări rezultă o traiectorie care-l avea la capătul ei pe Lucky. Fasciculul îl lovi exact în umăr.

Lucky avu senzaţia unei lovituri dure. Cristalele erau ele minuscule, dar se întindeau pe distanţe de câţiva kilometri şi se deplasau cu viteze de ordinul kilometrilor pe secundă. Impactul cu cristalele nu dură mai mult de o fracţiune de

secundă. Costumul lui Lucky tremură sub forţa şocului şi imediat auzi urletele entuziaste ale spectatorilor.

— I-ai tras-o, Dingo!

— Ce lovitură!

— Exact spre poartă. Ia uitaţi-vă la el!

— A fost minunat. Minunat!

— Ia priviţi cum se rostogoleşte!

Undeva, în fundal, se auzeau nişte murmure care nu păreau la fel de exuberante.

Lucky se rostogolea sau, mai exact, avea senzaţia că cerul şi toate stelele de pe el se rostogoleau. Stelele treceau peste vizorul căştii sale ca nişte dâre luminoase, de parcă ar fi fost scânteierile miliardelor de cristale de dioxid de carbon.

Nu mai vedea nimic în afara numeroaselor pete înceţoşate. Pentru o clipă, simţi că forţa impactului îl deposedase de puterea de a gândi.

O lovitură în plex şi alta în şale îi spori şi mai mult mişcarea de rostogolire în spaţiu.

Trebuia să facă neapărat ceva, altfel Dingo avea toate şansele să-l transforme în minge de fotbal de la un capăt la altul al Sistemului Solar. Mai întâi trebuia să oprească rotaţia şi să-şi recapete poziţia. Se rostogolea pe „diagonala" corpului său, cu umărul drept peste şoldul stâng. Orientă arma în opoziţie cu acea mişcare şi expedie fascicule scurte de dioxid de carbon.

Stelele îşi încetiniră rotirea până când începură să defileze ca nişte puncte bine definite prin faţa vizorului. Cerul îşi recapătă aspectul cu care era familiarizat aici, în spaţiu.

O stea licări parcă prea puternic. Lucky ştiu că era propria sa poartă. În direcţie aproape diametral opusă se afla semnalul corporal roşu-furios al lui Dingo. Lucky nu putea să se retragă în spatele porţii sale căci asta ar fi însemnat sfârşitul duelului iar el ar fi pierdut partida. Dincolo de poartă, pe o rază de o milă, era perimetrul standard pentru un sfârşit de meci. Pe de altă parte, nici nu-şi putea permite să se apropie de oponentul său.

Aduse arma drept deasupra capului său, închise contactul şi îl menţinu apăsat. Numără un minut întreg până eliberă contactul şi de-a lungul celor şaizeci de secunde simţi presiunea pe partea superioară a căştii sale în timp ce se deplasa accelerat în jos.

Era o manevră disperată, pentru că în felul acesta irosise rezerva de dioxid de carbon pentru cel puţin o jumătate de oră.

Cuprins de furie, Dingo ţipă răguşit:

— Laş nenorocit! Măscărici afurisit ce eşti!

La fel, şi ţipetele publicului deveniră tot mai puternice.

— Ia uitaţi-vă cum fuge!

— A trecut de Dingo. Dingo, prinde-l!

— Hei, Williams, te lupţi sau ce naiba faci?

Lucky văzu din nou imaginea stacojie a adversarului său.

Trebuia să se menţină în mişcare. Nu putea face nimic altceva. Dingo era un expert şi putea lovi un meteorit de câţiva centimetri trecând ca fulgerul pe lângă el. În vreme ce el, gândi Lucky cu regret, abia dacă ar fi nimerit asteroidul Ceres de la o milă depărtare.

Se folosi de cele două arme pe rând. Spre stânga, spre dreapta; apoi, rapid, spre dreapta, spre stânga şi din nou spre dreapta.

Nu-i servi la nimic. Parcă ghicindu-i dinainte mişcările, Dingo o luă pe scurtătură, apropiindu-se inexorabil.

Lucky simţi cum transpiraţia i se adună pe frunte şi brusc îşi dădu seama de linişte. Nu-şi putea aminti cu precizie când anume se întâmplase, dar era ca şi cum se rupsese un fir. La un moment dat se auzeau ţipetele şi râsetele piraţilor, iar în clipa următoare domnea liniştea inertă a spaţiului, unde sunetele nu puteau fi auzite niciodată.

Să fi trecut dincolo de raza de acţiune a navelor? Imposibil! Emiţătoarele costumelor, chiar şi cele mai simple, erau capabile să trimită semnalul pe o distanţă de câteva mile în spaţiu. Roti la maximum butonul pentru sensibilitate de pe piept.

— Căpitane Anton!

Numai că de răspuns îi răspunse vocea lui Dingo:

— Nu ţipa! Te aud.

— *Time out!* ceru Lucky. S-a-ntâmplat ceva cu staţia mea radio! Dingo se apropiase din nou suficient de mult ca să poată fi perceput ca o siluetă umană. Încă un fulger cristalin şi ajunse şi mai aproape. Lucky se îndepărtă, dar piratul se ţinu pe urmele lui.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, spuse Dingo. Doar un radio „prelucrat”. Am aşteptat. O, cât am aşteptat. Aş fi putut să te împing dincolo de poartă de mult, dar am aşteptat să se oprească staţia mai întâi. E doar un mic tranzistor pe care l-am „meşterit” înainte să-ţi îmbraci costumul. Totuşi, cu mine mai poţi să vorbeşti. Transmite pe o distanţă de doi-trei kilometri. Sau măcar poţi să vorbeşti cu mine pentru câtva timp.

Îşi savura propria glumă şi râse în hohote.

— Nu pricep, spuse Lucky.

Dingo îi răspunse cu o voce aspră, încărcată de cruzime:

— M-ai surprins pe navă cu blasterul în toc. Acolo m-ai prins la-nghesuială. M-ai făcut de râs. Nimeni n-are voie să mă prindă la-nghesuială şi să mă facă de râs în faţa căpitanului şi să mai şi trăiască mult după aia. N-am să te înving în lupta asta ca să te termine altcineva. Am să-ţi vin de hac chiar eu, aici, cu mâinile mele!

Dingo era acum mult mai aproape. Lucky aproape că-i putea distinge faţa în spatele vizorului gros al căştii.

Lucky renunţă la manevrele de eschivare care nu-i slujiseră la nimic. În felul acesta, îşi dădu seama că nu făcea decât să fie mereu prins pe picior greşit. Se gândi la un zbor în linie dreaptă, accelerând spre exterior cu viteză crescândă atâta timp cât îl ţinea rezerva de dioxid de carbon.

Şi după aia? Şi putea să se mulţumească să moară în timp ce fugea de pericol?

Trebuia să-şi înfrunte adversarul. Îndreptă arma către Dingo, dar Dingo dispăruse de acolo în momentul când fasciculul de cristale trecu prin punctul în care *fusese* cu o

clipă înainte. Încercă iarăşi şi iarăşi, dar Dingo era un demon zburător.

Până când, dintr-o dată, Lucky simţi impactul dur al rafalei trase de arma adversarului său şi începu din nou să se rostogolească. Încercă cu disperare să se opună mişcării de rotaţie, dar înainte să reuşească o astfel de manevră, simţi forţa zdrobitoare a unui corp care se ciocnea de al lui.

Dingo îi îmbrăţişase pur şi simplu costumul şi-l ţinea strâns.

Cască lângă cască. Vizor lângă vizor. Lucky se holba la cicatricea albicioasă care tăia în două buza de sus a lui Dingo. Dingo zâmbi şi cicatricea se lăţi.

— Salut, amice, zise el. Încântat de întâlnire.

Pentru o clipă, Dingo păru să se îndepărteze plutind, sau cel puţin aşa lăsă impresia, în timp ce slăbi strânsoarea braţelor. Coapsele piratului ţineau strâns ca într-o menghină genunchii lui Lucky care nu mai putea să se mişte. Muşchii puternici ai lui Lucky se încordară fără folos.

Retragerea parţială a lui Dingo nu avusese alt scop decât să-i elibereze braţele. Cu o mână ridică arma pe care o ţinea cu patul înainte. Acesta coborî cu iuţeală spre vizorul lui Lucky şi capul acestuia avu o mişcare de recul dureroasă. Braţul implacabil se ridică din nou, în vreme ce celălalt era încleştat în jurul gâtului lui Lucky.

— Ţine-ţi capul nemişcat, lătră piratul. Trebuie să termin trebuşoara asta.

Lucky ştia că individul vorbea cât se poate de serios, aşa că se hotărî să acţioneze. Sticla din care era construit vizorul era rezistentă şi dură, dar nu putea rezista la nesfârşit sub asaltul loviturilor piratului.

Ridică braţul către casca lui Dingo şi-i împinse capul înapoi cu muchia palmei înmănuşate. Dingo îşi legănă capul într-o parte, slăbind braţul lui Lucky. Coborî patul armei pentru a doua oară.

Lucky dădu drumul ambelor sale arme, lăsându-le să atârne de tuburile de legătură şi, cu o mişcare sigură, apucă tuburile de la armele piratului. Le strecură printre degetele mănuşilor sale de oţel. Muşchii braţelor i se

umflară şi se încordară dureros. Încleştă dinţii şi simţi cum sângele i se urcă la cap.

Dingo, cu gura deformată de o nerăbdare voioasă, neglija totul în afară de faţa răsturnată a victimei sale din spatele vizorului, schimonosită, credea el, de teamă. Patul armei coborî încă o dată. O crăpătură mică, în formă de stea, apăru în locul unde metalul izbise vizorul.

Deodată altceva cedă şi tot universul păru cuprins de haos.

Într-o succesiune rapidă, cele două tuburi de legătură de la armele lui Dingo se desprinseră şi două jeturi incontrolabile de dioxid de carbon ţâşniră din tuburile rupte.

Tuburile se ondulau ca nişte şerpi cuprinşi de nebunie, iar Lucky fu aruncat când într-o direcţie, când în cealaltă, ca reacţie violentă la acceleraţia nebună şi de necontrolat.

Dingo ţipă surprins şi slăbi strânsoarea.

Cei doi adversari aproape că se separaseră, dar Lucky se ţinu strâns de gleznele piratului.

Fluxul de dioxid de carbon slăbi în intensitate şi Lucky se căţără pe piciorul adversarului său.

Acum stăteau aparent nemişcaţi. Impulsurile aleatorii ale fasciculului îi lăsaseră fără nici o mişcare perceptibilă de rotaţie. Tuburile armelor reactive ale lui Dingo, acum inerte şi flasce, stăteau îndreptate spre ultima lor poziţie. Totul părea nemişcat, nemişcat ca moartea.

Dar asta era o iluzie. Lucky ştia că se deplasau cu o viteză de câţiva kilometri pe secundă în direcţia în care-i trimisese ultimul jet de gaz. Erau singuri şi pierduţi în spaţiu, numai ei doi.

5. Ermitul de pe „Stâncă”

Lucky era acum în spatele lui Dingo şi-l ţinea strâns cu picioarele în jurul taliei.

— Mă auzi, Dingo, nu-i aşa? Nu ştiu unde suntem şi nici unde mergem. Aşa că avem nevoie unul de celălalt, Dingo. Eşti gata să facem o înţelegere? Tu poţi afla unde suntem pentru că semnalele receptorului tău ajung până la nave, dar nu te poţi întoarce fără dioxid de carbon. Eu am destul pentru amândoi, dar am nevoie de tine pentru a şti cum să ajungem înapoi.

Lucky spuse totul încet şi hotărât, dar Dingo îi strigă:

— În spaţiu cu tine, spionule! Când o să termin cu tine o să am şi armele tale.

— Nu cred, îi replică Lucky calm.

— Te gândeşti că o să le rupi şi pe-alea, nu? N-ai decât! N-ai decât, bandit nemernic ce eşti! La ce-o să-ţi folosească? Căpitanul o să vină după mine oriunde aş fi, în timp ce tu o să pluteşti cu casca spartă şi cu sângele îngheţat pe faţă.

— Nu e chiar aşa, prietene. Ştii, ai ceva în spate. Poate nu poţi să o simţi prin metalul costumului, dar e acolo, te asigur.

— O armă reactivă. Şi ce! Nu face nici două parale atâta timp cât suntem lipiţi unul de altul.

Dar braţele lui se opriră din încercarea de a-l înşfăca pe Lucky. Acesta îi spuse cu o voce lipsită de griji:

— N-oi fi eu un specialist în astfel de arme, dar oricum ştiu mai multe decât tine despre ele. Orice rafală se întinde pe câţiva kilometri. Nu există nici un fel de rezistenţă a aerului care să o încetinească şi care să stânjenească jetul de gaz, dar există o rezistenţă internă, întotdeauna există o turbulenţă în interiorul jetului. Cristalele se lovesc între ele şi încetinesc. Jetul de gaz se lărgeşte. Dacă nu nimereşte ţinta, se răspândeşte în spaţiu şi dispare, dar dacă o atinge, tot loveşte ca un armăsar după câţiva kilometri de avânt.

— Ce naiba tot trăncăneşti acolo? Unde vrei să ajungi? Piratul se răsuci cu forţa unui taur făcându-l pe Lucky să geamă când îl strânse la loc.

— Doar atât, spuse Lucky. Ce crezi că se întâmplă când jetul de dioxid de carbon te loveşte de la câţiva centimetri, mai înainte ca turbulenţa să-i fi micşorat viteza? Nu ghiceşti? O să-ţi spun eu. O să treacă prin costumul şi prin corpul tău ca flacăra unui aparat de sudură.

— Eşti nebun! Vorbeşti prostii!

Dingo înjură cu furie, dar dintr-o dată încetă să se mai mişte.

— Atunci încearcă, îl avertiză Lucky. Încearcă vreo mişcare! Arma mea e în spatele tău şi sunt cu mâna pe trăgaci. Încearcă.

— Mă păcăleşti, se răsti Dingo. Nu câştigi corect.

— Vizorul meu este spart, spuse Lucky. Toţi îşi vor da seama cine pe cine a tras pe sfoară. Ai jumătate de minut să te gândeşti.

Secundele se scurseră în tăcere. Lucky sesiză mişcarea mâinii lui Dingo.

— Adio, Dingo! spuse el.

— Aşteaptă! *Aşteaptă!* strigă el cu disperare. Nu fac altceva decât să extind raza de transmitere.

Imediat chemă nava:

— Căpitane Anton… Căpitane Anton…

A fost nevoie de o oră şi jumătate pentru a ajunge înapoi la navă.

Atlas se mişca din nou în spaţiu urmărit cu grijă de piraţii care o capturaseră. Unele dintre circuitele automate fuseseră trecute pe manual, iar trei piraţi se aflau la conducerea ei. Ca şi înainte, avea pe lista de pasageri doar o singură persoană – Lucky Starr.

Lucky fusese consemnat într-o cabină şi nu a văzut echipajul decât atunci când i s-a adus masa. „Mâncarea de pe *Atlas*”, se gândi Lucky. Sau, cel puţin ce mai rămăsese din ea. Cea mai mare parte a alimentelor şi tot echipamentul care nu era necesar pentru manevrarea navei fusese dus imediat pe vasul piraţilor.

Primul prânz i-a fost adus de toţi cei trei piraţi care formau echipajul provizoriu al navei. Erau toţi slabi şi cu tenul închis datorită razelor solare nefiltrate din spaţiu.

Îi dădură tava în tăcere, inspectară cabina meticulos şi rămaseră acolo în timp ce el deschise conservele şi lăsă conţinutul să se încălzească, apoi plecară înapoi cu resturile.

— Staţi jos, le spuse Lucky. Nu trebuie să staţi în picioare cât timp mănânc.

Nu răspunseră. Unul dintre ei, cel mai slab, cu un nas ce fusese spart şi acum părea împrăştiat pe toată faţa, şi cu mărul lui Adam ieşit mult în evidenţă, se uită la ceilalţi, ca şi cum ar fi vrut să accepte invitaţia. Dar nu primi nici un răspuns.

Următoarea masă a fost adusă doar de „Nas Spart”. Puse jos tava, se îndreptă spre uşă şi o deschise. Se uită de-a lungul coridorului, închise uşa şi spuse:

— Numele meu este Martin Maniu. Lucky zâmbi la el şi spuse la rândul lui:

— Iar pe mine mă cheamă Bill Williams. Ceilalţi nu vor să vorbească cu mine, nu?

— Ei sunt prieteni cu Dingo. Eu nu. Poate că eşti un om al guvernului, cum crede Căpitanul, sau poate că nu eşti. Dar în ce mă priveşte, oricine îi face asta lui Dingo, e un tip de treabă. Face pe deşteptul şi se dă mare. Când am ajuns prima dată aici, m-a provocat la duel. Era gata-gata să mă proiecteze pe un asteroid. Asta fără nici un motiv. A pretins că a făcut o greşeală, dar el nu greşeşte niciodată în astfel de dueluri. Ţi-ai făcut destui prieteni, domnule dragă, când te-ai întors cu ticălosul ăla pus cu botul pe labe.

— Mă bucur de asta.

— Dar acum ai grijă. N-o să te uite. Să nu rămâi singur cu el douăzeci de ani de-acum înainte. Eu te-am avertizat. Îl roade, asta e. L-ai păcălit că poţi să tai prin trei centimetri de metal cu dioxid de carbon. Toată lumea râde de el acum, iar el e nebun de furie. Nebun cu adevărat! E cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată. Sper ca Şeful să te accepte.

— Şeful? Căpitanul Anton?

— Nu, Şeful. Şeful cel mare. Auzi, mâncarea pe care ai adus-o pe navă e bună, în special carnea. Piratul plescăi din buze zgomots. Te plictiseşti de piure de fermenţi, asta mai ales când eşti conducătorul unei ferme.

Lucky strânse firimiturile rămase.

— Cine e ăsta?

— Cine?

— Şeful.

Maniu ridică din umeri.

— Pe Spaţiu! Nu ştiu. Doar nu crezi că unul ca mine l-ar cunoaşte pe Şef. Numai unii dintre băieţi vorbesc despre el. E la mintea cocoşului că cineva e şeful.

— Organizaţia voastră e destul de complicată.

— Auzi, nici nu-ţi închipui până nu o să ni te alături. Fii atent, eram falit când am ajuns aici. Nu ştiam ce să mai fac. M-am gândit că o să atac câteva nave şi apoi o să-mi iau partea mea şi totul o să se termine. Gândeam că ar fi mai bine decât să mori de foame cum se întâmpla cu mine.

— Şi nu e aşa?

— Nu. N-am fost niciodată la un raid. Puţini dintre noi se duc. Doar câţiva ca Dingo. El se duce mereu. Îi place, nenorocitul! Cei mai mulţi dintre noi se duc la femei câteodată. Piratul zâmbi. Am soţie şi un copil. Nu-ţi vine a crede acum, nu-i aşa? Bine, avem un proiect al nostru. Avem propriile noastre ferme. Câteodată îmi fac şi eu datoria în spaţiu, ca de exemplu acum. E o viaţă uşoară. Ar putea să-ţi meargă bine dacă ni te alături. Un tip aşa de arătos ca tine ar putea să-şi găsească o soţie imediat şi să se aşeze la casa lui. Sau e destul de multă aventură, dacă asta cauţi. Da, domnule Bill. Sper ca Şeful să te accepte.

Lucky îl urmă spre uşă.

— Auzi, unde mergem de fapt? La una din baze?

— Pe una din stânci, am impresia. Care o fi mai aproape. O să stai acolo până vine răspunsul. Aşa se întâmplă de obicei. Şi nu le spune băieţilor, sau oricui altcuiva că am vorbit cu tine. O.K., prietene? adăugă el ieşind pe uşă.

— Nici o problemă.

Rămas din nou singur, Lucky îşi lovi palma încet şi uşor cu pumnul. Şeful! Era doar un fel de a spune? Doar o bârfă? Sau înseamnă ceva? Şi restul conversaţiei?

Trebuia să aştepte. Pe Galaxie! Ar trebui să le treacă prin cap lui Conway şi lui Henree să mai aştepte ceva timp până să intervină.

Lucky nu a avut prilejul să vadă „stânca” în timp ce *Atlas* se apropia de ea. Nu a putut să o vadă până când, având-l în faţă pe Martin Maniu şi în spate un alt pirat, păşi afară din camera de depresurizare în spaţiu şi aceasta îi apăru la o sută de metri în jos.

Asteroidul era unul tipic. Lucky, măsurându-l din priviri, s-a gândit că nu poate avea mai mult de trei kilometri pe cea mai mare dimensiune a lui. Era neregulat şi stâncos ca şi cum un gigant ar fi rupt un vârf de munte şi l-ar fi aruncat în spaţiu. Partea dinspre Soare era gri închis, iar el se rotea destul de vizibil, umbrele schimbându-se şi modificându-şi poziţia.

Se aruncă spre asteroid după ce ieşi din sas, luându-şi avânt ca la o săritură de la trambulină. Stâncile pluteau parcă spre el. Când mâinile lui au atins solul, inerţia a împins în jos corpul, facându-l să se rotească cu nişte mişcări acrobatice până când s-a putut prinde de un colţ de stâncă pentru a se opri.

Se ridică în picioare. Stânca aproape că dădea iluzia de suprafaţă planetară. Cele mai apropiate ridicaturi în stâncă nu aveau nimic în spatele lor, doar hăul cosmic. Stelele, mişcându-se vizibil în timp ce stânca se rotea, erau nişte lumini strălucitoare. Nava, care fusese pusă pe o orbită în jurul asteroidului, rămânea nemişcată deasupra.

Un pirat îl conduse cale de vreo cincisprezece metri spre o ridicătură în stâncă ce nu se distingea între celelalte. Parcurse distanţa din două mari salturi. În timp ce ei aşteptau ca o secţiune a ridicăturii să se dea la o parte, din deschizătură apăru o siluetă îmbrăcată într-un costum spaţial.

— O.K., Herm, spuse cu o voce groasă unul din piraţi, uite-l. De-acum e-n grija ta.

Vocea care se auzi în aparatul de emisie recepţie al lui Lucky era calmă şi mai degrabă obosită.

— Domnilor, cât timp va sta cu mine?

— Până când o să ne întoarcem să-l luăm. Şi nu pune întrebări. Piraţii făcură cale întoarsă şi săriră spre navă. Gravitaţia asteroidului nu putu face nimic pentru a-i opri. Se micşorară constant şi, după câteva minute, Lucky văzu un mic fulger de cristale când unul dintre ei îşi corectă direcţia cu ajutorul unei arme reactive; era una de dimensiuni mici, folosită curent în astfel de scopuri şi care făcea parte din echipamentul standard. Gazul cu care funcţiona se afla într-un cartuş în interiorul acesteia.

Peste câteva minute jeturile din spate ale navei străluciră având culoarea roşie, iar nava începu şi ea să se micşoreze.

Nu folosea la nimic să vadă în ce direcţie se îndrepta, era conştient de asta, daca nu ştia care era poziţia lui în spaţiu. Nu putea preciza decât că se află undeva în centura de asteroizi.

Era aşa de adâncit în gânduri încât aproape că tresări când auzi vocea uşoară a celuilalt bărbat de pe asteroid.

— E frumos aici. Ies aşa de rar încât uneori uit. Fii atent! spuse el.

Lucky se întoarse în partea stângă. Soarele mic se ivea deasupra marginii ascuţite a asteroidului. Într-o clipă era atât de puternic încât nici nu te puteai uita la el. Era ca o monedă de aur strălucitoare. Cerul, mai înainte negru, rămase la fel de negru, iar stelele apărură la fel de mari. Aşa se întâmpla într-o lume fără atmosferă unde nu era praf pentru a împrăştia lumina şi pentru a transforma cerul într-un albastru adânc.

— În douăzeci şi cinci de minute sau mai puţin o să apună din nou. Câteodată, când Jupiter este cel mai aproape, îl poţi vedea ca o bucată de marmură, cu cei patru sateliţi ca nişte lumini aliniate într-o formaţiune militară.

Dar asta se întâmplă o dată la trei ani jumătate. Nu se va întâmpla acum, spuse calm omul de pe asteroid.

— Oamenii aceia ţi-au spus Herm. E numele tău? Eşti unul dintre ei? întrebă Lucky direct.

— Vrei să spui dacă sunt un pirat? Nu. Dar trebuie să recunosc că le sunt un fel de complice. Nici numele meu nu este Herm. Ăsta e doar un termen cu care se adresează în general ermiţilor. Numele meu, domnule, este Joseph Patrick Hansen, şi din moment ce vom fi camarazi pentru o perioadă nedefinită sper că vom fi şi prieteni.

Întinse o mână înmănuşată în metal iar Lucky o strânse cu putere.

— Eu sunt Bill Williams, spuse el. Zici că eşti un ermit. Vrei să spui că locuieşti aici tot timpul?

— Exact.

Lucky se uită în jur la bucăţile de granit şi de siliciu şi se încruntă.

— Nu arată prea atrăgător.

— Oricum, o să mă străduiesc să fie cât mai confortabil pentru dumneata.

Ermitul atinse un loc din stâncă pe unde venise şi o bucată din ea se dădu la o parte pentru a doua oară. Lucky observă că marginile fuseseră rotunjite şi îndreptate cu lastium sau un material asemănător pentru a se asigura o etanşeitate perfectă.

— Poftim înăuntru, domnule Williams, îl invită ermitul. Lucky păşi înăuntru. Uşa din stâncă se închise în spatele lui.

Imediat ce s-a închis, un mic bec fluorescent se aprinse şi îndepărtă întunericul. Camera de depresurizare era atât de mare încât încăpeau în ea doi oameni.

Un mic semnal de culoare roşie clipi, iar ermitul spuse:

— Poţi să-ţi deschizi casca acum. Avem aer.

În timp ce vorbea îşi scoase şi el casca.

Lucky făcu şi el la fel şi îşi umplu plămânii cu aer curat. Nu era rău deloc. Fără discuţie era mult mai bun decât aerul de pe navă.

Dar imediat ce uşa din interiorul camerei de depresurizare se deschise, Lucky rămase cu răsuflarea întretăiată.

6. Ce Ştia Ermitul

Lucky văzuse câteva camere luxoase chiar şi pe Pământ. Avea cincisprezece metri lungime şi aproape zece lăţime. Un balcon o înconjura. Pe toată suprafaţa pereţilor erau aliniate video-cărţi. Un proiector de perete era aşezat pe un piedestal, iar pe un altul se afla o miniatură a galaxiei ce părea făcută din nestemate. Lumina avea o sursă indirectă.

Imediat ce a pus piciorul în cameră a simţit forţa motoarelor ce generau câmpul pseudo-gravitaţional. Nu era potrivit la gravitaţia normală a Pământului. După cum o simţea i se părea a fi undeva între cea terestră şi cea marţiană. Dădea o senzaţie plăcută de uşurime, dar avea destulă forţă pentru a permite coordonarea completă a muşchilor.

Ermitul îşi scoase costumul spaţial şi îl puse deasupra unui recipient de plastic, în care stratul gros de brumă ce se depusese pe costum la trecerea de la frigul spaţial la aerul cald şi umed al camerei se putea scurge o dată cu topirea.

Era înalt şi drept, faţa lui lipsită de riduri avea o culoare roz, dar părul lui era destul de alb, la fel ca şi sprâncenele lui groase, în timp ce venele ieşeau în evidenţă pe spatele mâinilor.

— Vrei să te ajut să-ţi scoţi costumul? întrebă el politicos.

— Nu e nici o problemă, spuse Lucky revenindu-şi din uimire. E desul de neobişnuită locuinţa dumitale, adăugă el repede.

— Îţi place? întrebă Hansen zâmbind. Mi-a luat mulţi ani s-o fac să arate ca acum. Nu-mi lipseşte nimic.

Spunând asta părea plin de o mândrie tăcută.

— Îmi imaginez, zise Lucky. Trebuie să ai un generator pentru lumină şi pentru a menţine pseudo-gravitaţia. Cred

că ai şi un aparat de purificare şi înlocuire a aerului, rezerve de apă, de hrană – tot ce-ţi trebuie.

— Aşa e.

— Viaţa unui ermit nu e chiar aşa de rea. Ermitul era evident măgulit şi mulţumit.

— N-are de ce să fie, spuse el. Stai jos, domnule Williams, stai jos. Vrei ceva de băut?

— Nu, nu mulţumesc.

Lucky se aşeză într-un fotoliu. Aparent, era un fotoliu normal, dar în spate avea un câmp diamagnetic slab care cedă la greutatea lui atât cât să-i permită un balans care mulă fotoliul după formele corpului său.

— Poţi să-mi aduci în schimb o ceaşcă de Caféa?

— Nici o problemă!

Bătrânul intră într-o firidă. În câteva secunde era înapoi cu o cană de Caféa aburindă şi mirositoare şi o alta pentru el.

Braţul fotoliului lui Lucky dezvălui o scobitură mică la o atingere a degetului lui Hansen iar ermitul puse una din căni în ea. În timp ce făcea asta se opri o clipă pentru a se uita la tânărul bărbat.

— Ce e? întrebă Lucky uitându-se în sus.

— Nimic, nimic, răspunse Hansen dând din cap.

Stăteau unul în faţa celuilalt. Luminile din interiorul camerei se diminuară în intensitate până când locul în care stăteau cei doi rămase singurul inundat de lumină.

— Şi acum, dacă o să scuzi curiozitatea unui om bătrân, spuse ermitul, aş vrea să te întreb de ce ai venit aici?

— N-am venit. Am fost adus, replică Lucky.

— Vrei să spui că nu eşti unul dintre… Hansen se opri.

— Nu, nu sunt pirat. Cel puţin nu încă.

Hansen lăsă cana din mână şi se uită puţin încurcat.

— Nu înţeleg. Poate am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun.

— Nu-ţi face griji. O să fiu unul dintre ei destul de curând. Lucky îşi termină Caféaua şi apoi, alegându-şi cu grijă cuvintele, începu cu îmbarcarea lui pe *Atlas* de pe Lună şi continuă cu tot ce se întâmplase.

Hansen asculta absorbit.

— Şi eşti sigur că asta vrei să faci, tinere, acum că ai văzut puţin din această viaţă?

— Sunt sigur.

— Pentru Pământ, de ce?

— Exact. Pentru Pământ şi ce mi-a făcut. Nu e loc să trăieşti acolo. *Tu* de ce ai venit aici?

— Mi-e teamă că e o poveste prea lungă. Nu trebuie să te sperii. N-am s-o spun. Am cumpărat acest asteroid cu mult timp înainte ca loc pentru vacanţă şi a început să-mi placă. Am continuat să măresc spaţiul de locuit, am cumpărat mobilă şi video-cărţi de pe Pământ încetul cu încetul. La un moment dat mi-am dat seama că am aici tot ce-mi trebuie. Aşa că m-am întrebat, de ce să nu rămân aici? Şi am rămas.

— Normal. De ce nu? Eşti destul de inteligent. Pe Pământ totul e aiurea. Prea mulţi oameni. Prea multe slujbe plicticoase. E aproape imposibil să ajungi pe planete, şi dacă ajungi, nu poţi decât să faci muncă manuală. Nu e nici o oportunitate pentru un bărbat decât dacă vine pe asteroizi. Nu sunt destul de bătrân pentru a mă stabili undeva, ca tine. Dar pentru un tip tânăr e o viaţă liberă şi plină de aventuri. Poţi deveni chiar şef.

— Cei care sunt deja şefi nu prea-i iubesc pe aceia care au gânduri de şefie în cap. Anton, spre exemplu. L-am văzut şi mi-am dat seama.

— Se poate, dar până acum s-a ţinut de cuvânt, spuse Lucky. A spus că dacă-l înving pe Dingo o să-mi dea şansa să mă alătur oamenilor de pe asteroizi. Se pare totuşi că am şansa asta.

— Se pare doar că eşti aici, şi asta e tot. Dacă se întoarce cu vreo dovadă, sau ce numeşte el dovadă, că eşti un om al guvernului?

— Imposibil.

— Şi totuşi? Doar aşa, ca să scape de tine?

Lucky se întunecă la faţă şi din nou Hansen se uită la el curios, încruntându-se puţin.

— Nu va putea, replică Lucky. Îi poate fi de folos un om bun, şi el ştie asta. Şi în plus, de ce îmi predici mie astea? Nu eşti şi tu aici, de partea lor?

Hansen se uită în jos.

— E adevărat. N-ar trebui să intervin. Doar că am stat aici singur foarte mult timp. Sunt în stare să vorbesc prea mult când apare cineva, doar ca să aud sunetul vocilor. Hei, s-a făcut vremea cinei. M-aş bucura să cinezi cu mine, fie şi în tăcere, dacă preferi aşa. Sau vorbim despre ce vrei tu.

— Bine, mulţumesc, domnule Hansen. Fără supărare.

— Bine.

Lucky îl urmă pe Hansen într-un mic oficiu în care erau aliniate conserve de mâncare şi tot felul de concentrate. Nici una din mărcile de mâncare familiare lui Lucky nu se afla acolo. În loc de asta conţinutul fiecărei conserve era descris în nişte gravuri colorate care făceau parte şi ele din metalul cutiei.

— Obişnuiam să ţin carnea proaspătă într-o cameră specială de răcire. Poţi să scazi oricât temperatura pe un asteroid, dar sunt doi ani de când n-am mai făcut rost de hrană de felul ăsta, spuse Hansen.

Alese şase feluri de conserve de pe rafturi şi un recipient de lapte concentrat. La sugestia lui, Lucky luă un bidon sigilat cu apă de pe un raft de jos.

Ermitul aşeză repede masa. Conservele erau cu auto-încălzire şi când se desfăceau se transformau într-o farfurie cu vesela necesară.

— Afară am umplut o vale întreagă cu chestii dintr-astea. Folosite, bineînţeles. Tot ce s-a strâns în douăzeci de ani, spuse Hansen plin de amuzament arătând spre cutii.

Mâncarea era bună, dar ciudată. Era pe bază de fermenţi, de tipul celor produşi numai de Imperiul Terestru. Nicăieri în galaxie nu era o acumulare mai mare de populaţie, nicăieri nu erau atâtea miliarde, încât să se dezvolte cultura de fermenţi. Pe Venus, unde erau produse cele mai multe culturi de fermenţi, se putea crea aproape orice fel de imitaţie de mâncare: fripturi, alune, unt, bomboane. Erau la fel de hrănitoare ca şi cele reale. Pentru

Lucky însă, gustul nu era chiar venusian. Aveau un gust oarecum mai pronunţat.

— Scuză-mă că sunt „gălăgios”, spuse el, dar toate astea cer bani, nu-i aşa?

— Da, iar eu am ceva bani. Am investiţii pe Pământ. Cecurile mele erau de fiecare dată onorate sau cel puţin aşa se întâmpla până acum doi ani.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Hrana a încetat să mai sosească. Era prea riscant din cauza piraţilor. A fost o lovitură grea. Aveam strânse o mulţime de rezerve de toate felurile, dar pot să-mi imaginez cum a putut să fie pentru ceilalţi.

— Ceilalţi?

— Ceilalţi ermiţi. Sunt sute ca mine. Dar nu toţi sunt la fel de norocoşi. Foarte puţini dintre ei îşi permit să-şi facă o lume aşa de confortabilă, dar oricum se descurcă. De obicei sunt oameni bătrâni ca mine, cu soţiile decedate şi copiii mari; o lume ciudată şi diferită cu oameni care sfârşesc singuri. Dacă au ceva pus deoparte, pot lua un asteroid. Guvernul nu le cere nimic. Pot obţine orice asteroid, dacă are mai puţin de opt kilometri diametru. Apoi, dacă vor, pot investi într-un aparat de recepţie sub-eteric şi astfel pot fi la curent cu ce se întâmplă în univers. Dacă nu, îşi pot lua video-cărţi sau pot aranja să li se aducă transcrieri ale ştirilor o dată pe an la venirea navelor cu provizii sau, dacă preferă, pot doar să mănânce, să se odihnească şi să doarmă. Câteodată îmi doresc să-i cunosc pe câţiva dintre ei.

— De ce nu ai făcut-o?

— Am simţit uneori nevoia, dar nu sunt oameni foarte sociabili. Până la urmă au venit aici să fie singuri, de fapt ca şi mine.

— Păi, atunci de ce nu ai plecat când nava cu provizii a încetat să mai vină?

— Nu a fost aşa de la început. M-am gândit că guvernul o să restabilească cu siguranţă situaţia şi oricum aveam destul de multe rezerve pentru o lună. De fapt, probabil că

aş fi putut să rezist şi un an, economisind. Dar au apărut vasele piraţilor.

— Şi te-ai alăturat lor?

Ermitul se încruntă. Sprâncenele i se împreunară într-o încruntare încurcată şi îşi terminară masa în linişte.

La sfârşit strânse farfuriile şi vesela şi le puse într-un recipient din perete aflat în firida ce ducea spre cămară. Lucky auzi un zdrăngănit slab metalic şi care se diminuă rapid.

— Câmpul pseudo-gravitaţional nu se întinde asupra ghenei. Un singur jet de aer şi imediat vor ajunge în valea de care ţi-am povestit, asta cu toate că se află la un kilometru şi jumătate de aici.

— Mi se pare mie, spuse Lucky, că dacă arunci un jet mai puternic de aer poţi să scapi de toate cutiile deodată.

— Aşa ar fi. Cred că cea mai mare parte a ermiţilor fac acest lucru. Poate chiar toţi. Mie nu-mi place ideea, totuşi. Ar fi o pierdere de metal şi de aer. Poate vom avea nevoie vreodată de ele. Cine ştie! Cu toate că unele dintre ele se vor împrăştia pe ici pe colo, sunt sigur că altele vor înconjura asteroidul ca nişte mici sateliţi şi nu e prea demn să te gândeşti că eşti însoţit pe orbită de gunoaie. Vrei să fumezi? Nu? Te deranjează dacă fumez eu?

Aprinse un trabuc şi suflă mulţumit.

— Oamenii de pe asteroizi nu pot furniza tutun regulat aşa că asta a devenit un lux pentru mine.

— Ei îţi furnizează şi restul de provizii? întrebă Lucky.

— Exact. Apă, piese de schimb pentru motoare, şi materie primă pentru energie. E o înţelegere.

— Şi tu ce faci pentru ei?

Ermitul studie capătul aprins al trabucului.

— Nu prea multe. Ei folosesc această lume. Aterizează cu navele aici şi eu nu-i raportez. Ei nu intră aici, iar ce fac ei în altă parte nu e treaba mea. Nici nu vreau să ştiu. E mai sigur aşa. Câteodată lasă oameni aici, la fel cum s-a întâmplat cu tine, şi sunt luaţi înapoi după un timp. Cred că se opresc pentru reparaţii din când în când. În schimb îmi aduc provizii.

— Nu-i ajută şi pe ceilalţi ermiţi?

— N-am de unde să ştiu. Probabil.

— Asta înseamnă că ar fi nevoie de o grămadă de provizii. De unde le-or fi luând?

— Capturează nave.

— Nu e destul pentru a aproviziona sute de ermiţi *şi* pe ei înşişi. Vreau să spun că asta ar însemna să aibă o mulţime de nave.

— Nu am de unde să ştiu.

— Nu te interesează? Duci o viaţă uşoară, dar poate că mâncarea pe care tocmai am mâncat-o a venit de pe o navă al cărei echipaj este acum o masă de corpuri îngheţate care înconjoară un asteroid la fel ca şi gunoiul. Te-ai gândit vreodată la asta?

Ermitul se înroşi dureros.

— Te răzbuni pe mine pentru predica pe care ţi-am ţinut-o mai devreme. Ai dreptate, dar ce pot să fac? Eu nu am abandonat sau trădat guvernul. Ei m-au abandonat şi m-au trădat. Proprietăţile mele de pe Pământ aduc venituri plătind taxele. Eu de ce nu sunt protejat atunci? Am înregistrat acest asteroid la *Terrestrial Outer World Bureau* cu bună credinţă. E o parte a proprietăţii terestre. Am toate drepturile să aştept protecţie împotriva piraţilor. Dacă această protecţie nu mai vine, dacă sursele mele de aprovizionare spun că nu-mi mai pot aduce mâncare la nici un preţ, eu ce vrei să fac? Poţi spune că aş fi putut să mă întorc pe Pământ, dar cum aş fi putut să las toate astea? Aici am lumea mea. Cărţile mele, toate filmele clasice care îmi plac. Am chiar o copie după Shakespeare; o filmare directă a paginilor unei cărţi vechi. Am hrană, băutură, linişte: nu aş putea găsi nicăieri în univers un loc mai confortabil. Cu toate astea să nu crezi că a fost o alegere uşoară. Am un transmiţător sub-eteric. Pot comunica cu Pământul. Am o mică navă care poate face călătoria până la Ceres. Oamenii de pe asteroizi ştiu asta, dar au încredere în mine. Ştiu că nu am de ales. Cum ţi-am mai spus şi la început, sunt deja un complice. I-am ajutat. Asta, din punct de vedere legal, mă face să fiu un pirat. Înseamnă

închisoare, probabil execuţie dacă mă întorc. Dacă nu, dacă mă eliberează în schimbul dovezilor, oamenii de pe asteroizi n-or să uite asta niciodată. O să mă găsească oriunde aş merge, asta în cazul în care nu mi se oferă din partea guvernului protecţie pe viaţă.

— Se pare că nu stai aşa de bine, spuse Lucky.

— Da? întrebă la rândul lui ermitul. Aş putea să obţin o protecţie completă, cu un ajutor adecvat.

Era rândul lui Lucky:

— N-am de unde să ştiu.

— Eu cred că da.

— Nu te înţeleg.

— Uite, o să-ţi dau un sfat în schimbul ajutorului.

— *Eu* nu pot face nimic. Tu ce vrei să-mi spui?

— Pleacă de pe asteroid înainte ca Anton şi oamenii lui să se întoarcă.

— Niciodată. Am venit aici să mă alătur lor, nu să mă întorc acasă.

— Dacă nu pleci acum, o să rămâi pentru totdeauna. O să rămâi aici sub formă de cadavru. N-or să te lase să faci parte din nici un echipaj. Nu corespunzi, *mister.*

Faţa lui Lucky se strâmbă de mânie.

— Despre ce tot vorbeşti, bătrâne?

— Ei poftim, când te enervezi, se vede de la o poştă. Nu eşti Bill Williams, fiule. Care e relaţia ta cu Lawrence Starr de la Consiliul Ştiinţei? Eşti cumva fiul lui Starr?

7. Spre Ceres

Lucky se încruntă. Îşi simţi muşchii de la mâna dreaptă încordându-se ca şi cum s-ar întinde spre o coapsă de care nu atârna nici un blaster. Nu făcu nici o mişcare. Îşi stăpâni perfect vocea.

— Al cui fiu? Despre ce tot vorbeşti?

— Sunt sigur de asta. Ermitul se aplecă înainte uitându-se atent la încheietura mâinii lui Lucky. L-am cunoscut bine pe Lawrence Starr. A fost prietenul meu. M-a ajutat odată când am avut cu adevărat nevoie. Tu eşti imaginea lui. Nu am cum să mă înşel.

Lucky îşi trase mâna înapoi.

— Nu are nici un sens ceea ce spui.

— Ascultă-mă, fiule, s-ar putea să fie important pentru tine să nu-ţi dezvălui identitatea. Poate că nu ai încredere în mine. Bine, eu nu-ţi spun să ai. Lucrez cu piraţii şi am recunoscut-o. Dar, te rog, ascultă-mă. Oamenii de pe asteroizi au o organizaţie bună. S-ar putea să le ia câteva săptămâni, dar dacă Anton te suspectează, n-or să se oprească până nu-ţi fac felul. N-o să-i păcălească nici o povestioară de genul ăsta. Or să afle adevărul şi or să-şi dea seama cine eşti. Poţi să fii sigur de asta! Or să-ţi afle adevărata identitate. Pleacă, îţi spun. Pleacă!

— Dacă aş fi tipul ăsta care presupui tu, bătrâne, nu vei avea şi tu probleme? Înţeleg că vrei să-mi dai nava ta.

— Da.

— Şi *tu* ce o să faci când se vor întoarce piraţii?

— N-o să fiu aici. Nu înţelegi? Vreau să vin cu tine.

— Şi să laşi baltă tot ce ai aici? Bătrânul ezită.

— Da, e destul de greu. Dar n-o să mai am o şansă ca asta vreodată. Eşti un om cu influenţă, trebuie să fii. Eşti, poate, membru al Consiliului Ştiinţei. Eşti aici în misiune secretă. Or să te creadă.

Poţi să mă protejezi, să garantezi pentru mine. O să ai grijă să nu fiu acuzat, o să ai grijă să nu mi se întâmple

nimic din cauza piraţilor. O să le convină celor din Consiliu, tinere. O să le spun tot ce ştiu despre piraţi. O să cooperez cu tot ce-mi stă în putinţă.

— Unde îţi ţii nava? întrebă Lucky.

— Asta înseamnă că batem palma?

Nava era într-adevăr mică. Cei doi au ajuns la ea printr-un coridor strâmt, unul în spatele celuilalt, siluetele lor arătând din nou grotesc acoperite de costumele spaţiale.

— Ceres e destul de aproape ca să o găsim cu telescopul navei? întrebă Lucky.

— Da.

— Poţi să o recunoşti fără probleme?

— Cu siguranţă.

— Atunci să ne îmbarcăm.

Capătul frontal al cavernei fără aer în care se afla nava se deschise în afară de îndată ce porniră motoarele navei.

— Control radio, spuse Hansen.

Nava avea combustibil şi era complet echipată. Mergea lin, ridicându-se cu libertatea şi cu uşurinţa ce erau posibile numai în locurile în care forţa gravitaţională lipsea aproape cu desăvârşire. Pentru prima dată Lucky văzu asteroidul lui Hansen din spaţiu. Văzu pentru o clipă valea în care se aflau cutiile aruncate, mai strălucitoare decât rocile din jur, doar cu o clipă înainte ca aceasta să intre în umbră.

— Acum spune-mi. Eşti fiul lui Lawrence Starr, nu-i aşa? întrebă Hansen.

Lucky văzuse un blaster încărcat la maxim şi harnaşamentul corespunzător. Răspunse în timp ce şi-l punea.

— Numele meu este David Starr. Cei mai mulţi îmi spun Lucky.

Ceres e un fel de monstru printre asteroizi. Are aproape opt sute de kilometri diametru, şi stând pe el, un om de talie medie cântăreşte chiar un kilogram şi jumătate. Are o formă aproape sferică şi, dacă te afli lângă el, poţi spune că este chiar o planetă.

Totuşi, dacă Pământul ar fi gol pe dinăuntru ar trebui să pui în el cam patru mii de corpuri cereşti de mărimea lui Ceres pentru a-l umple.

Bigman stătea pe suprafaţa asteroidului, îmbrăcat într-un costum spaţial care fusese umplut până la refuz cu greutăţi din plumb şi încălţat cu bocanci cu tălpi groase de treizeci de centimetri, tot din plumb. Fusese ideea lui, dar nu-i era de nici un folos. Tot cântărea mai puţin de două kilograme, iar la fiecare mişcare risca să fie aruncat în spaţiu.

Se afla pe Ceres de mai bine de patru zile, şi de la zborul rapid cu Henree şi Conway de pe Lună aştepta acest moment, aştepta ca Lucky Starr să transmită mesajul radio prin care să-i anunţe că se întoarce. Gus Henree şi Hector Conway erau neliniştiţi din cauza asta, le era frică să nu fi murit şi erau îngrijoraţi. El, Bigman, ştia mai bine. Le-a spus că Lucky putea să treacă prin orice. Când mesajul lui Lucky sosi într-un târziu, le-a spus-o din nou.

Dar cu toate astea, acolo, pe solul îngheţat de pe Ceres, unde nimic nu era între el şi stele, se lăsă cuprins de un sentiment de uşurare.

De unde stătea el, se uita direct la domul observatorului, cele mai joase vârfuri ale lui ridicându-se doar puţin deasupra liniei orizontului. Era cel mai mare observator din tot Imperiul Terestru, dintr-un motiv foarte logic.

În acea parte a sistemului solar, în interiorul orbitei lui Jupiter, planetele Venus, Pământ şi Marte aveau atmosferă şi erau din această cauză foarte nepotrivite pentru observaţiile astronomice. Chiar şi o atmosferă aşa de rarefiată ca a planetei Marte făcea de nedistins cele mai fine detalii. Deforma şi făcea să tremure imaginile stelelor prezentând în general o imagine neclară a lucrurilor.

Cel mai mare obiect lipsit de atmosferă de pe orbita lui Jupiter era Mercur, dar era aşa de aproape de Soare încât observatorul din zona lui întunecată era specializat în analizarea Soarelui. Telescoapele relativ mici erau suficiente în acest sens.

Cel de-al doilea mare obiect era Luna. Din nou, şi aici circumstanţele dictau o anume specializare. Prognoza meteorologică de pe Pământ, spre exemplu, devenise o adevărată ştiinţă exactă pe termen lung, din moment ce atmosfera Pământului putea fi văzută ca un întreg de la o distanţă de patruzeci de mii de kilometri.

Iar cel de-al treilea obiect ca mărime şi care nu avea atmosferă era Ceres, iar el era cel mai bun dintre toate. Gravitaţia lui aproape insesizabilă permitea aducerea de lentile uriaşe şi de oglinzi fără pericolul spargerii, fără problema presiunii, asta în ciuda greutăţii lor. Structura tubului telescopic însuşi nu necesita nici ea o putere deosebită. Ceres era de trei ori mai departe de Soare decât era Luna, iar intensitatea luminii solare era redusă la o optime. Mişcarea de revoluţie rapidă a lui Ceres menţinea aproape constantă temperatura. Pe scurt, Ceres era ideal pentru observarea stelelor şi a celorlalte planete.

Cu doar o zi înainte Bigman văzuse planeta Saturn prin telescopul cu reflexie având diametrul de două mii cinci sute de centimetri, şlefuirea enormei oglinzi necesitând douăzeci de ani de efort şi de muncă necontenite.

— Prin ce mă uit? întrebă el. Toţi râseră la el.

— Nu te uiţi prin nimic, veni şi răspunsul.

Trei dintre ei reglară imediat controalele cu grijă, fiecare făcând ceva care era în perfectă coordonare cu ceilalţi doi, până când se arătară satisfăcuţi de rezultat. Luminile slabe de culoare roşie se diminuară din ce în ce mai mult, iar în locul gol în care stăteau ieşi la iveală un glob de lumină. O altă atingere a controalelor şi imediat imaginea se focaliză.

Bigman fluieră cu admiraţie. Era Saturn!

Era Saturn, mare de un metru, aşa cum îl văzuse din spaţiu de zeci de ori. Cele trei inele ale lui erau strălucitoare, iar Bigman putea să vadă cei trei sateliţi ca pe nişte luni de marmură. În spate apărea un număr infinit de stele. Bigman voia să se învârtă în jurul ei pentru a vedea şi partea ascunsă, dar imaginea nu se schimba în timp ce se mişca în jurul ei.

— E doar o imagine, îi spuseră ei, o iluzie. Oriunde ai sta vezi acelaşi lucru.

Acum, de pe suprafaţa asteroidului, Bigman putea vedea planeta Saturn cu ochiul liber. Era doar un punct alb dar mult mai strălucitor decât stelele din jur. Era de două ori mai strălucitor decât părea de pe Pământ, şi asta pentru că era cu treizeci şi două de milioane de kilometri mai aproape. Pământul era de partea cealaltă a lui Ceres, aproape de soarele de mărimea unui bob de mazăre. Pământul nu era aşa de impresionant în mărime pentru că Soarele îl făcea să pară a fi un pitic.

În casca lui Bigman se auziră sunete imediat ce apelul ieşi din radioreceptorul lăsat deschis.

— Hei, *micuţule,* pune-ţi picioarele la spinare! Vine o navă. Bigman sări la auzul cuvintelor, agitându-şi picioarele şi mâinile.

— Cui îi spui tu „micuţule”? strigă el. Dar celălalt izbucni în râs.

— Auzi, cât ceri pe o lecţie de zbor, piticanie?

— O să-ţi arăt eu „piticanie”, strigă Bigman furios. Atinsese vârful parabolei pe care o descrisese şi începea să coboare încet şi şovăielnic.

— Cum te cheamă, deşteptule? Spune-ţi numele şi-am să-ţi aranjez pipota imediat ce-o să ies din costumul ăsta!

— Crezi că poţi să ajungi la pipota mea? veni răspunsul plin de ridiculizare şi Bigman fu gata să explodeze dacă nu ar fi văzut o navă care cobora la orizont.

Făcu nişte salturi enorme dar neîndemânatice pe suprafaţa de 2,5 kilometri pătraţi a spaţioportului amenajat pe asteroid, încercând să aprecieze exact punctul în care va ateriza nava.

Aceasta coborî învăluită în jeturi de aburi, atingând solul ca un fulg, iar când uşile camerelor de depresurizare se deschiseră şi silueta înaltă îmbrăcată în costum a lui Lucky coborî, Bigman, strigând de bucurie, făcu un salt mare şi ajunse lângă el.

Conway şi Henree îl primiră ceva mai rezervaţi, dar nu mai puţin bucuroşi. Îi strânseră mâna lui Lucky, vrând parcă

să confirme, prin simplul contact al epidermelor, legătura de sânge dintre ei.

Lucky râse.

— Gata, vreţi să terminaţi? Lăsaţi-mă să respir! Ce se întâmplă? Credeaţi că n-o să mă mai întorc?

— Uite care-i treaba, spuse Conway, mai bine ne-ai consulta înainte să-ţi iei tălpăşiţa bazându-te pe ideea unui bătrân nebun.

— Păi, acum, chiar dacă e vorba de ideile unor bătrâni nebuni, dar altfel nu m-aţi fi lăsat.

— Nu contează asta. Te pot aresta pentru ce ai făcut. Te pot închide pe loc. Te pot suspenda. Te pot da afară din Consiliu, spuse Conway.

— Pe care dintre ele o s-o faci?

— Pe nici una, tânăr nebun crescut peste măsură! Dar *poate* că o să-ţi trag o mamă de bătaie ca să-ţi bagi odată minţile în cap!

Lucky se întoarse spre Augustus Henree.

— N-o să-l laşi, nu-i aşa?

— Sincer, cred că o să-i dau o mână de ajutor.

— Atunci mă dau bătut. Uite, e aici un gentleman pe care aţi vrea să-l cunoaşteţi.

Până atunci, Hansen rămăsese în spate şi era evident amuzat de schimbul de replici. Cei doi membri ai Consiliului erau prea atenţi la Lucky Starr pentru a fi sesizat prezenţa lui.

— Doctore Conway, spuse Lucky, doctore Henree, dumnealui este Joseph P. Hansen, proprietarul navei pe care am folosit-o pentru a mă întoarce. Mi-a fost de mare ajutor.

Bătrânul ermit strânse mâinile celor doi membri ai Consiliului.

— Presupun că nu aveţi de unde să-i cunoaşteţi pe doctorii Henree şi Conway, spuse Lucky.

Ermitul încuviinţă din cap.

— În cazul ăsta, continuă el, aflaţi că sunt oameni importanţi din Consiliul Ştiinţei. După ce veţi mânca şi vă

veţi odihni sunt sigur că vor sta de vorbă cu dumneavoastră şi vă vor ajuta.

O oră mai târziu, cei doi membri ai Consiliului se întâlniră cu Lucky având nişte expresii serioase pe faţă. Doctorul Henree punea tutun în pipă cu un deget mic şi fuma în tăcere în timp ce asculta povestirea lui Lucky despre piraţi.

— I-ai spus toate astea lui Bigman? întrebă el.

— Tocmai am stat de vorbă cu el, răspunse Lucky.

— Şi n-a sărit pe tine că nu l-ai luat şi pe el?

— N-a fost prea încântat, admise Lucky.

Dar întrebările lui Conway erau îndreptate spre subiecte mai serioase.

— O navă proiectată de sirieni, zici? întrebă el ca pentru sine.

— Fără nici o îndoială, răspunse Lucky. Cel puţin avem o informaţie sigură.

— O informaţie de genul ăsta nu merita riscul, spuse Conway sec. Sunt mult mai tulburat de o altă informaţie pe care o avem acum. E evident că organizaţia siriană s-a infiltrat în Consiliu.

Henree încuviinţă şi el grav din cap.

— Da, şi eu am observat asta. E foarte rău.

— Cum aţi aflat? întrebă Lucky.

— Pe Galaxie, e evident, băiete. Recunosc că am avut o echipă destul de mare la construcţia navei şi chiar cu cele mai bune precauţii nu puteam preveni o scurgere de informaţii. Cu toate astea, nu trebuie uitat că doar câţiva dintre membrii Consiliului ştiau că nava era o capcană şi maniera exactă în care aceasta va exploda. Undeva în acel mic grup există un spion, deşi puteam să bag mâna în foc că toţi erau de încredere, spuse el dând din cap. Nu există o altă explicaţie.

— Nici nu trebuie să te gândeşti la altceva, spuse Lucky.

— Da? Şi mă rog de ce nu?

— Pentru că acel contact sirian a fost temporar. Ambasada siriană a avut informaţiile de la *mine.*

8. Bigman Preia Controlul

— Indirect, desigur, printr-unul din spionii lor cunoscuţi, spuse Lucky ceva mai tare în timp ce bărbaţii în vârstă se uitau uimiţi la el.

— Nu te înţeleg deloc, spuse Henree cu o voce joasă, în vreme ce Conway rămăsese fără grai.

— Era necesar. Trebuia să mă infiltrez în rândul piraţilor fără să stârnesc bănuieli. Dacă mă găseau pe o navă pe care o credeau a fi una de cartografiere, m-ar fi omorât imediat. Pe de altă parte, dacă m-ar fi găsit pe o navă capcană, peste al cărei secret ar fi dat ca din întâmplare, m-ar fi luat ca pe o valoare sau ca pe ceva ce poate fi folosit mai târziu. Nu înţelegeţi? Pe o navă de cartografiere eram doar un membru al echipajului care nu a reuşit să fugă la timp. Pe o navă capcană, nu eram decât un nenorocit ghinionist care nu ştia în ce intră.

— S-ar fi putut să te împuşte oricum. Ar fi putut să vadă dubla cursă întinsă şi să creadă că eşti un spion. De fapt, aproape că aşa a şi fost.

— Adevărat! Aproape, admise Lucky. Conway explodă şi el într-un final:

— Şi atunci, cum rămâne cu planul original? Trebuia sau nu trebuia să aruncăm în aer una dintre baze? Numai când mă gândesc la timpul pe care l-am petrecut pentru a construi *Atlas-ul,* toţi banii pe care i-a înghiţit...

— La ce bun să fi aruncat în aer una din bazele lor? Vorbeam despre un hangar mare cu nave ale piraţilor, dar de fapt asta era ce ne doream noi. O organizaţie care se bazează pe asteroizi trebuie să fie una descentralizată. Probabil că piraţii nu au mai mult de trei sau patru nave în acelaşi loc. Nici nu ar fi loc pentru mai multe. Să arunci în aer trei sau patru nave înseamnă foarte puţin în comparaţie cu ce s-ar fi reuşit dacă aş fi putut să mă infiltrez în organizaţia lor.

— Dar nu ai reuşit, spuse Conway. Cu tot riscul tău prostesc şi tot nu ai reuşit.

— Din păcate, căpitanul care a capturat *Atlas-ul* era prea suspicios, sau, poate prea inteligent pentru noi. O să încerc să nu-i mai subestimez de acum înainte. Dar nu e totul pierdut. Ştim cu siguranţă că Sirius se află în spatele lor. Şi, în plus, îl mai avem şi pe prietenul meu ermit.

— N-o să ne fie de nici un ajutor, spuse Conway. Din câte ne-ai povestit despre el, mi s-a părut că tot ce voia era să aibă cât mai puţin de a face cu piraţii. Aşa că ce poate să ştie el?

— S-ar putea să ne poată spune mai multe decât crede el însuşi că ar fi posibil, zise Lucky cu răceală. Spre exemplu, există o informaţie pe care poate să ne-o dea, informaţie ce îmi poate permite să-mi continui eforturile de luptă împotriva piraţilor din interior.

— Nu o să mai pleci din nou acolo, spuse Conway grăbit.

— Nici nu am de gând, replică Lucky. Conway se încruntă.

— Unde e Bigman?

— Pe Ceres. Nu-ţi face nici o grijă. De fapt – o umbră trecu pe faţa lui Lucky – ar fi trebuit să fie aici. Întârzierea începe să mă pună pe gânduri.

John Bigman Jones folosi permisul special pentru a trece de paznicul de la uşa Turnului de Control. Mormăia ceva pentru sine în timp ce aproape că alerga de-a lungul coridoarelor.

Uşoara roşeaţă de pe nasul său cârn diminua imaginea părului roşu ridicat în smocuri ca nişte pari de gard. Lucky îi spunea deseori că îşi ţine părul ridicat pentru a părea mai înalt, dar el nega hotărât asta.

Ultima uşă a Turnului de Control se deschise când el întrerupse fasciculul fotoelectric. Intră şi se uită în cameră.

Trei oameni lucrau acolo. Unul cu nişte căşti pe urechi stătea la receptorul sub-eteric, celălalt era în faţa calculatorului, iar al treilea urmărea un ecran radar.

— Care dintre voi, creiere de găină, m-a strigat mai înainte Piticanie?

Cei trei se întoarseră deodată, uimiţi şi încruntaţi. Bărbatul cu căştile depărtă una de la urechi şi-i strigă:

— Cine mai eşti şi tu? Şi cum dracu' ai ajuns aici? Bigman stătea drept şi răsufla puternic din micul lui piept.

— Mă numesc John Bigman Jones. Prietenii îmi spun Bigman. Ceilalţi îmi spun Mr. Jones. Nimeni nu-mi spune mie Piticanie şi rămâne întreg. Aş vrea să ştiu care dintre voi a făcut o asemenea greşeală.

Bărbatul care purta căşti spuse:

— Numele meu este Lem Fisk şi poţi să-mi spui cum vrei atâta timp cât o faci în altă parte. Şi acum ieşi de aici, altfel vin după tine, te iau de un picior şi te arunc afară.

Tipul de la calculator adăugă şi el:

— Lem, ăsta e nebunul care umbla prin spaţioport cu puţin timp înainte. N-are rost să ne pierdem timpul cu el. Cheamă gărzile să-l dea afară.

— Prostii, spuse Lem Fisk, n-avem nevoie de gărzi pentru el. Îşi scoase de tot căştile şi lăsă aparatul de recepţie al sub-etericelor pe SEMNAL AUTOMAT, apoi spuse:

— Auzi, fiule, ai venit aici şi ne-ai pus o întrebare frumoasă pe un ton frumos. Acum o să-ţi dau şi eu un răspuns frumos. Eu ţi-am spus piticanie, dar nu te enerva. Am motiv. Eşti un tip foarte înalt. Ai gâtul neobişnuit de lung şi buzunarele foarte adânci! Pe prietenii mei îi amuză când îţi spun Piticanie.

Căută în buzunarul de la pantaloni şi scoase de acolo o tabacheră din plastic. Zâmbetul de pe faţa lui era binevoitor.

— Coboară, strigă Bigman. Coboară şi o să fac eu să-ţi piară simţul umorului cu câţiva pumni.

— Calm, calm, spuse Fisk, făcând ca o găină care-şi cheamă puii. Uite, ia o ţigară. King size. Aproape la fel de mare ca şi tine. Se pot naşte confuzii, dacă stau să mă gândesc. N-o să ne mai dăm seama dacă tu fumezi ţigara sau ţigara te fumează pe tine.

Ceilalţi doi izbucniră în râs.

Bigman se înroşise la faţă şi cu greu îşi mai găsea cuvintele.

— Deci nu vrei să lupţi?

— Prefer să fumez. Păcat că nu vrei şi tu.

Fisk se întinse pe spate, alese o ţigară şi o ţinu în faţă ca şi cum i-ar fi admirat albul nu prea intens.

— Oricum nu mă pot deranja să lupt cu un copil, continuă el. Zâmbi, duse ţigara la buze şi văzu că acestea nu prinseseră nimic între ele.

Degetele îi rămăseseră în poziţia de dinainte, dar nu era nici o ţigară între ele.

— Fii atent, Lem, strigă tipul de la ecran. Are un pistol cu ace.

— Nu e pistol cu ace, strigă Bigman, e doar un buzzer.

Era o mare diferenţă. Un proiectil de buzzer, deşi arăta ca un ac, era fragil şi nu exploda. Buzzerele era folosite pentru antrenament şi simulări. Lovind pielea omului, un ac de buzzer nu face prea mult rău, dar usturǎ ca dracu'.

Zâmbetul lui Fisk dispăru complet.

— Ai grijă, dementule, strigă el. Poţi să orbeşti un om cu chestia aia.

Pumnul lui Bigman rămase la nivelul ochilor. Ţeava buzzerului ieşea printre degetul mijlociu şi inelar.

— Nu o să te orbesc, spuse Bigman. Dar pot să fac în aşa fel încât să nu mai poţi să stai jos o lună de zile. După cum vezi, nu stau deloc rău cu precizia. Şi tu, strigă el peste umăr la cel care se afla la calculator, dacă te mai mişti un centimetru spre alarmă, o să primeşti un ac drept în mânuţă.

— Ce vrei? întrebă Fisk.

— Vino aici şi luptă.

— Împotriva unui buzzer?

— O să-l las jos. Cu pumnii. O luptă dreaptă. Prietenii tăi pot să vadă asta.

— Nu pot să lovesc pe cineva mai mic decât mine.

— Atunci nu ar trebui nici să-l insulţi, spuse Bigman ridicând buzzerul. Şi să ştii că nu sunt mai mic decât tine. Poate că aşa arăt pe dinafară, dar în interior sunt la fel de mare ca şi tine, poate chiar mai mare. Număr până la trei.

Închise un ochi în timp ce ţinti.

— Pe Galaxie! înjură Fisk. Vin la tine. Băieţi, sunteţi martori că m-a forţat. O să încerc să nu-l rănesc prea tare pe idiotul ăsta.

Sări jos din scaunul lui. Bărbatul de la calculator îi luă locul la sub-eterice.

Fisk avea un metru cincizeci, cu douăzeci de centimetri mai înalt decât Bigman a cărui siluetă zveltă era mai mult a unui puşti decât a unui bărbat. Dar muşchii lui Bigman erau nişte arcuri de oţel perfect coordonate. Îl aşteptă pe celălalt să se apropie fără nici un fel de expresie pe faţă.

Fisk nu se deranjă să ridice garda. Doar îşi întinse mâna dreaptă ca şi cum era gata să-l apuce pe Bigman de guler şi să-l arunce pe uşa ce era încă deschisă.

Bigman trecu pe sub braţul lui. Stânga şi dreapta lui răsunară în plexul solar al celuilalt într-un rapid un-doi, şi aproape în aceeaşi clipă se feri din faţa lui.

Fisk se înverzi la faţă şi se aşeză, ţinându-se de stomac şi gemând de durere.

— Ridică-te, băiat mare ce eşti, spuse Bigman. Te aştept.

Cei doi oameni din turn rămaseră îngheţaţi văzând ce întorsătură luaseră lucrurile.

Încet, Fisk se ridică în picioare. Faţa lui strălucea de mânie, dar se apropie mult mai uşor.

Bigman se feri din calea lui.

Fisk se întinse în faţă. Îl rată pe Bigman cu cinci centimetri. Fisk aruncă o dreaptă. Lovitura lui ajunse doar la doi centimetri de falca lui Bigman.

Bigman ţopăia ca o plută într-o apă agitată. Braţele lui se ridicau din când în când pentru a preîntâmpina o lovitură.

Fisk, zbierând ca un apucat, se repezi orbeşte la adversarul lui liliputan. Bigman se dădu la o parte şi palma lui deschisă lovi puternic obrazul bine bărbierit al celuilalt. Lovi cu un zgomot puternic, la fel ca un meteorit care loveşte primele straturi de aer dens deasupra unei planete. Urmele celor patru degete erau bine conturate în roşu pe faţa lui Fisk.

Pentru un moment Fisk rămase pe loc, complet ameţit. Unduindu-se ca un şarpe, Bigman reveni, pumnii lui mişcându-se în sus pentru a lovi puternic falca lui Fisk, care căzu în genunchi.

Brusc, Bigman deveni conştient de alarma care suna constant.

Fără o clipă de ezitare, se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea. Făcu semn cu mâna la cele trei gărzi uimite care alergau pe coridor şi dus fu!

— Şi de ce îl aşteptăm pe Bigman? întrebă Conway.

— Uite cum văd eu situaţia, răspunse Lucky. Nu există ceva de care să avem nevoie mai mult decât informaţii despre piraţi. Vreau să spun informaţii din interior. Am încercat să le obţin eu, dar lucrurile nu au mers exact cum am sperat. Acum sunt pus la index. Ei mă ştiu cu toţii. Dar nu-l cunosc pe Bigman. Nu are nici o legătură oficială cu Consiliul. Acum, ideea mea e că dacă putem să punem la cale, pentru a fi cât mai real, o acuzaţie împotriva lui, poate să se strecoare de pe Ceres în nava ermitului…

— Oh, pe Spaţiu… murmură Conway.

— Vă rog să mă ascultaţi! O să se ducă la asteroidul ermitului. Dacă piraţii sunt acolo, bine! Dacă nu, atunci va lăsa nava la vedere şi-i va aştepta înăuntru. E un loc destul de confortabil pentru a aştepta.

— Şi ei or să vină, spuse Henree, şi or să-l împuşte.

— Nicidecum. Tocmai de-aia o să ia nava ermitului. Piraţii trebuie să afle unde a plecat Hansen, ca să nu mai zic de mine, de unde a venit Bigman, cum a făcut rost de navă. *Trebuie* să afle. Asta îi va da lui Bigman timp să vorbească.

— Şi să explice cum de a ales asteroidul lui Hansen dintre toţi ceilalţi? Asta va însemna destul de multă vorbă.

— Pentru asta nu va fi nevoie de nici o explicaţie. Nava ermitului era pe Ceres, unde se află şi acum. Am aranjat să o las nepăzită, astfel încât să o poată lua. Va găsi în jurnalul de bord coordonatele spaţio-temporale ale asteroidului de pe care a venit nava. Nu va fi decât un asteroid oarecare pentru el, nici mai bun, nici mai rău decât altele, un loc de

refugiu unde va aştepta ca lucrurile de pe Ceres să se liniştească.

— E un risc, spuse Conway.

— Bigman ştie asta. Şi vă spun acum, *trebuie* să ne asumăm riscul. Pământul subestimează ameninţarea piraţilor până într-acolo încât...

Se opri când semnalul luminos al *Communi-tube*-*ului* începu să clipească.

Conway, cu o mişcare nervoasă a mâinii, întrerupse analizorul de semnal apoi se ridică în picioare.

— E pe lungimea de undă a Consiliului şi, pe Galaxie, e unul din codurile Consiliului.

Micul ecran de deasupra *Communi-tube*-*ului* se lumina şi se întuneca într-o succesiune caracteristică.

Conway scoase din buzunar o tijă metalică şi o introduse într-o fantă din aparatul de comunicaţii. Tija era un decodor din cristalit, partea sa activă constând într-o anumită configuraţie a unor cristale mici de wolfram încrustate într-o matrice de aluminiu. Acesta filtra semnalul subeteric într-un anumit fel. Fără grabă, Conway reglă decodorul, împingându-l înăuntru şi scoţându-l din nou până când anihilă efectul produs de un dispozitiv similar ca formă, dar cu funcţii opuse, aflat la celălalt capăt al semnalului.

Momentul reglării complete fu urmat de o focalizare imediată a ecranului.

Lucky se ridică pe jumătate în picioare.

— Bigman! strigă el. Pe spaţiu, unde eşti?

— În spaţiu, unde să fiu?! replică Bigman zâmbind ca un ghiduş. La o sută cincizeci de mii de kilometri de Ceres. Sunt în nava ermitului.

Conway şopti furios:

— Şi ăsta e încă unul din şiretlicurile tale? Parcă ziceai că e pe Ceres?

— Şi eu am crezut asta, răspunse Lucky. Ce s-a întâmplat, Bigman?

— Ai spus că trebuie să acţionăm repede, aşa că am aranjat eu lucrurile. Unul dintre deştepţii de la Turnul de

Control îmi tot dădea de furcă. Aşa că am dat puţin cu el de pământ şi am plecat, spuse el râzând. Întreabă la camera de gardă şi vezi dacă nu caută un tip cu semnalmentele mele din cauza unei plângeri de asalt şi violenţă împotriva lui.

— Ăsta nu e cel mai înţelept lucru pe care puteai să-l faci, spuse Lucky pe un ton grav. O să ai de furcă mult pentru a-i convinge pe oamenii de pe asteroizi că eşti un tip în stare de o asemenea agresiune. Nu vreau să te jignesc, dar eşti cam mărunţel pentru aşa ceva.

— O să dobor şi câţiva dintre ei, replică Bigman. Or să mă creadă. Dar nu de asta am vrut să vorbim.

— Atunci de ce?

— Cum ajung la asteroidul tipului ăla? Lucky se încruntă.

— Te-ai uitat în jurnalul de bord?

— Pe Galaxie! M-am uitat peste tot. Am căutat chiar şi sub saltea. Nu găsesc nici un fel de coordonate nicăieri.

Îngrijorarea din privirea lui Lucky se înteţi.

— Asta e destul de ciudat. De fapt e mai rău decât ciudat. Fii atent, Bigman, spuse el repede şi hotărât, reglează-ţi viteza la valoarea vitezei lui Ceres. Dă-mi coordonatele tale faţă de Ceres acum şi păstrează acea poziţie, orice ai face, până te chem eu din nou. Eşti prea aproape de Ceres pentru a fi deranjat de piraţi, dar dacă ajungi mai departe s-ar putea să nu-ţi fie bine. Mă auzi?

— Recepţionat. Stai să calculez coordonatele. Lucky le notă şi întrerupse legătura.

— Pe Spaţiu! Când o să învăţ să nu mai fac presupuneri?

— N-ar fi mai bine să-i spui lui Bigman să se întoarcă? interveni Henree. Este o înscenare destul de proastă şi cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci, acum că nu ai coordonatele, este să renunţi.

— Să renunţ? întrebă Lucky. Să renunţ la singurul asteroid despre care ştiu sigur că e bază a piraţilor? Mai ştii tu un altul? Unul singur? Trebuie să găsim asteroidul. Este

singurul nostru indiciu din interior în toată această încâlceală.

— Are dreptate aici, Gus, spuse Conway. E o bază acolo. Lucky atinse grăbit un întrerupător al intercomului şi aşteptă. Se auzi vocea lui Hansen, pe jumătate adormit dar agitat:

— Alo! Alo!

Lucky răspunse prompt:

— Aici e Lucky Starr, Mr. Hansen. Mă scuzaţi că vă deranjez, dar vă rog să veniţi jos în camera doctorului Conway cât mai repede cu putinţă.

Vocea ermitului se auzi după o pauză:

— Nici o problemă, dar nu ştiu unde e.

— Gardianul de la uşa dumneavoastră vă va conduce. O să-i spun şi lui. Puteţi să veniţi în două minute?

— Oricum în două şi jumătate tot ajung, spuse el bine dispus. Deja se părea că se mai trezise.

— E bine.

Hansen veni la timp. Lucky îl aştepta.

Se opri pentru o clipă, ţinând uşa deschisă. Spuse apoi gardianului:

— A fost vreo problemă la bază mai devreme? Un atac, ceva de genul ăsta?

Gardianul păru surprins.

— Da, domnule. Bărbatul care a fost lovit refuză cu toate astea să depună plângere. Susţine că a fost luptă dreaptă.

Lucky închise uşa după care spuse:

— E normal. Oricărui om normal i s-ar părea destul de neplăcut să se trezească în camera de gardă şi să admită că a fost bătut de cineva de statura lui Bigman. O să sun autorităţile şi o să le spun să înregistreze acuzaţia pe hârtie pentru cazier… Mr. Hansen.

— Da, ce e, domnule Starr?

— Am o întrebare al cărei răspuns nu am vrut să se audă pe tot intercomul. Spuneţi-mi care sunt coordonatele asteroidului dumneavoastră. Cele standard ca şi cele temporale, desigur.

Hansen se uită la el şi ochii lui albaştri se măriră.

— Păi, s-ar putea să vă vină greu de crezut, dar nu vă pot spune.

9. Asteroidul Care Nu Era

Lucky îi întâlni ochii nemişcaţi.

— Asta e greu de crezut, Mr. Hansen. Mă gândeam că ar trebui să vă ştiţi coordonatele la fel de bine cum îşi ştie orice locuitor de pe planetă adresa.

Ermitul se uită în jos şi spuse pe un ton moale:

— Aşa ar trebui. *E* adresa mea, e adevărat. Cu toate astea, nu o ştiu.

— Dacă acest om încearcă să ne mintă…, spuse Conway. Lucky interveni:

— Eu zic să nu ne pripim. Să ne păstrăm răbdarea, dacă se poate. Mr. Hansen ar trebui să aibă o explicaţie.

Toţi îl aşteptau pe ermit să vorbească.

Coordonatele numeroaselor corpuri cereşti din galaxie reprezintă cheia de boltă a călătoriilor în spaţiu. Ele îndeplinesc aceeaşi funcţie pe care o au la suprafaţa bidimensională a unei planete liniile de latitudine şi longitudine. Dar, dat fiind că spaţiul este tridimensional, şi corpurile cereşti se mişcă în aproape orice direcţie, coordonatele necesare sunt mult mai complicate.

În primul rând există o poziţie de zero standard. În cazul Sistemului Solar, soarele este standardul. Pornind de la acest standard, sunt necesare trei numere. Primul este distanţa unui obiect ori a unei poziţii faţă de Soare. Al doilea şi al treilea număr sunt două măsuri ale unor unghiuri care indică poziţia unui obiect în raport cu o linie imaginară care uneşte Soarele de centrul galaxiei. Dacă sunt cunoscute trei seturi ale acestor coordonate, la momente diferite, orbita unui corp ceresc poate fi calculată, la fel ca şi poziţia lui faţă de Soare, ce poate fi stabilită pentru orice moment.

Navele îşi pot calcula coordonatele în raport cu Soarele sau, dacă le convine mai mult, în raport cu cel mai apropiat corp ceresc de o mărime respectabilă, oricare ar fi el. Pe Liniile Lunare, spre exemplu, pe care navele călătoresc de

la Lună la Pământ, Pământul era cunoscut ca „punct zero”. Chiar coordonatele Soarelui pot fi calculate în funcţie de centrul galaxiei şi de Primul Meridian al galaxiei, dar asta nu este important decât în călătoriile interstelare.

O parte din aceste consideraţii ar fi putut să-i treacă prin minte lui Hansen, în timp ce stătea în faţa celor trei membri ai Consiliului care se uitau fix la el. Era greu de spus.

— Da, pot să explic, spuse Hansen dintr-o dată.

— Aşteptăm, zise Lucky.

— Nu am avut niciodată ocazia, în cei cincisprezece ani, să folosesc coordonatele. Nu mi-am părăsit deloc asteroidul de doi ani, iar înainte de asta, nu făceam decât una sau două călătorii pe an, până la Ceres sau Vesta, pentru a aduce provizii. Cu aceste prilejuri, foloseam coordonatele locale pe cale le calculam pe loc. Nu mi-am făcut niciodată un tabel pentru că nu am avut nevoie. Nu plecam decât o zi sau două, cel mult trei, iar stânca mea nu putea să se depărteze prea mult. Merge cu tot şuvoiul, mai încet decât Ceres sau Vesta când este mai departe de Soare şi mai repede când e mai aproape. Când mă întorceam la poziţia pe care o calculasem, stânca mea nu se deplasase decât cu o sută şaizeci de mii de kilometri de la punctul de plecare, dar întotdeauna era destul de aproape pentru a o găsi cu telescopul navei. Apoi mă ghidam după ochi. Nu foloseam niciodată coordonatele solare standard pentru că nu aveam nevoie, şi asta e tot.

— Înţeleg deci, zise Lucky, că nu vă puteţi întoarce la asteroidul dumneavoastră acum. Sau aţi calculat coordonatele înainte să plecaţi?

— Niciodată nu m-am gândit, spuse ermitul trist, a trecut aşa de mult de când am părăsit pentru ultima dată asteroidul încât nu am dat nici o secundă atenţie problemei. Nu m-am gândit la asta până când nu m-aţi chemat aici.

Doctorul Henree interveni:

— Staţi! Staţi! spuse ridicând o pipă plină de tutun şi pufăind puternic. S-ar putea să mă înşel, Mr. Hansen, dar

prima dată când ai luat asteroidul a trebuit să faci o cerere la *Terrestrial Outer World Bureau.* Nu-i aşa?

— Da, răspunse Hansen, dar nu a fost decât o formalitate.

— S-ar putea. Nu contest asta. Totuşi, coordonatele asteroidului ar trebui să fie înregistrate acolo.

Hansen se gândi o clipă apoi dădu din cap.

— Mă tem că nu, doctore Henree. Ei nu iau decât coordonatele standard pentru data de 1 ianuarie. Asta doar pentru a identifica asteroidul – e ca un cod numeric – în cazul unor dispute asupra dreptului de proprietate. Nu au fost interesaţi de mai mult şi nu puteţi calcula o orbită cu un singur set de numere.

— Dar şi dumneavoastră trebuie să aveţi valorile orbitale. Lucky ne-a spus că aţi folosit pentru prima dată asteroidul ca loc de vacanţă. Asta înseamnă că le puteaţi găsi de la an la an.

— Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani, doctore Henree. *Am avut* valorile. Ele sunt undeva pe asteroid în carnetul meu, dar nu le ştiu pe de rost.

Lucky, cu ochii lui căprui întunecaţi, spuse:

— Asta e tot pentru moment, Mr. Hansen. Gardianul o să vă ducă înapoi în cameră şi o să vă anunţăm când o să avem nevoie de dumneavoastră. Şi, Mr. Hansen, adăugă el în timp ce ermitul se ridică, dacă vă amintiţi coordonatele, daţi-ne de veste.

— Aveţi cuvântul meu, Mr. Starr, spuse Hansen grav.

Cei trei erau din nou singuri. Lucky întinse mâna spre *Communi-tube.*

— Fă-mi legătura, spuse el.

Vocea omului de la *Central Comunications* se auzi:

— Mesajul de dinainte era pentru dumneavoastră, domnule? Nu l-am putut descifra, aşa că m-am gândit…

— Ai făcut bine. Fă-mi legătura, te rog.

Lucky reglă dispozitivul de codificare şi folosi coordonatele lui Bigman pentru a orienta raza sub-eterică.

— Bigman, spuse el când faţa celuilalt apăru pe ecran, deschide din nou jurnalul de bord.

— Lucky, ai coordonatele?

— Nu încă. Ai deschis jurnalul?

— Da.

— Este o bucată de hârtie ruptă pe undeva prin el? Una cu nişte calcule pe ea?

— Aşteaptă. Da. Uite-o.

— Ţine-o în faţa transmiţătorului. Vreau să o văd.

Lucky luă o bucată de hârtie din faţa lui şi copie tot de pe ea.

— Bine, Bigman, dă-o la o parte. Acum fii atent şi rămâi pe recepţie. M-ai înţeles? Stai acolo, orice-ai face, până când primeşti ordine de la mine. Terminat.

Lucky se întoarse către cei doi bărbaţi mai în vârstă.

— Am condus nava ermitului de la asteroid spre Ceres din ochi. Am ajustat cursul de trei sau patru ori, folosindu-mă de telescop şi de instrumentele cu vernier pentru observaţii şi măsurători. Iată calculele mele.

Conway încuviinţă din cap.

— Acum presupun că vrei să refaci calculele în sens invers pentru a găsi coordonatele asteroidului.

— E destul de simplu, mai ales dacă ne folosim de observatorul de pe Ceres.

Conway se ridică cu mişcări greoaie.

— Nu pot să nu mă gândesc că faci prea mult caz din asta, dar o să-ţi urmez instinctul pentru un timp. Să mergem la observator.

Coridoarele şi lifturile îi duseră aproape de suprafaţa lui Ceres, opt sute de metri deasupra birourilor Consiliului Ştiinţei de pe asteroid. Era destul de frig acolo, căci observatorul trebuia menţinut la o temperatură constantă, cât mai aproape de cea de la suprafaţă, şi pe care omul o putea suporta.

Încet şi cu atenţie un tehnician tânăr descifră calculele lui Lucky, introducându-le într-un computer şi controlând operaţiile.

Doctorul Henree, într-un scaun nu prea confortabil, se ghemuia şi părea că încearcă să se încălzească de la pipă,

ţinându-şi mâinile noduroase strânse în jurul căpăcelului pipei.

— Sper ca asta să ne ducă undeva, spuse el.

— Ar fi bine, adăugă Lucky. Se aşeză înapoi pe scaun fixând gânditor zidul din faţa lui. Uite ce e, unchiule Hector, te-ai referit la „instinctul” meu cu puţin timp înainte. Nu e instinct, nu mai e. Acest tip de piraterie e total diferit de cel de acum douăzeci şi cinci de ani.

— Navele lor sunt mai greu de prins sau de oprit, dacă asta vrei să spui, zise Conway.

— Da, dar nu e ciudat că raidurile lor sunt restrânse doar la zona centurii de asteroizi? Numai aici, în centura asteroizilor comerţul a fost afectat.

— Sunt precauţi. Acum douăzeci şi cinci de ani, când navele lor ajungeau până la Venus, am fost forţaţi să punem la cale o ofensivă pentru a-i distruge. Acum ei rămân în regiunea asteroizilor, iar guvernul ezită să ia măsuri costisitoare.

— Până aici totul e corect, spuse Lucky, dar cum se aprovizionează? Întotdeauna s-a presupus că piraţii nu atacă doar pentru distracţie, ci pentru a pune mâna pe nave, mâncare, apă şi alte provizii. Ai zice că acum mai mult decât oricând asta le-ar fi necesar. Căpitanul Anton s-a lăudat la mine cu sute de nave şi mii de lumi. Se poate să fi fost o minciună pentru a mă impresiona, dar nu s-a grăbit deloc cu duelul ăla, plutind în spaţiul liber câteva ore, ca şi cum nu i-ar fi fost frică de vreo intervenţie a guvernului. Iar Hansen a spus chiar mai mult, că piraţii au pus stăpânire pe multe stânci ale ermiţilor pentru a le folosi ca locuri de staţionare. Există sute de asteroizi care aparţin ermiţilor. Dacă piraţii au căzut la învoială cu o bună parte dintre ei, atunci tot înseamnă că sunt o organizaţie extinsă. Şi acum să vedem de unde iau ei atâta hrană pentru a menţine o organizaţie atât de mare, şi în acelaşi timp să pună la cale raiduri mai multe decât au pus piraţii de acum douăzeci şi cinci de ani? Piratul acela, Martin Maniu, mi-a vorbit de neveste şi familii. Hansen are mâncare de fermenţi pe

asteroidul lui, iar fermenţii nu veneau de pe Venus. *Cunosc* gustul fermenţilor de pe Venus.

Lucky îşi drese glasul şi continuă:

— Şi acum puneţi-le pe toate cap la cap. Îşi produc hrana în micile lor ferme din cavernele asteroizilor. Pot lua dioxid de carbon direct din calcar, apă şi oxigen de pe sateliţii lui Jupiter. Maşinile şi generatoarele de energie pot fi importate de la sirieni sau obţinute din raidurile ocazionale. Raidurile îi alimentează cu noi recruţi, atât femei, cât şi bărbaţi. Concluzia pe care o tragem este că Sirius creează un guvern independent împotriva noastră. Se foloseşte de oameni nemulţumiţi pentru a crea o societate extinsă, care va fi dificil sau imposibil de distrus dacă aşteptăm prea mult. Şefii, „căpitanii” de felul lui Anton, aleargă după putere în primul rând şi cu siguranţă sunt dispuşi să dea jumătate din Imperiul Terestru sirienilor, dacă ei pot păstra cealaltă jumătate.

Conway clătină din cap şi interveni:

— Este o structură mult prea mare faţă de fundamentul fragil de dovezi pe către îl deţii. Mă îndoiesc că putem convinge guvernul.

Consiliul Ştiinţei nu poate face mai mult, după cum ştii. Din păcate, nu avem o flotă proprie.

— Ştiu. Din cauza asta avem nevoie de mai multe informaţii. Acum, când suntem la începutul jocului, dacă putem găsi bazele lor principale, dacă putem pune mâna pe şefii lor, dacă le putem afla legăturile cu sirienii…

— Ei bine?

— Atunci părerea mea este că putem scăpa de ei. Sunt convins că „omul obişnuit de pe asteroizi”, pentru a-i cita chiar pe ei, nu are nici cea mai vagă idee că a devenit o marionetă în mâna sirienilor. Probabil că este nemulţumit de Pământ. S-ar putea să creadă că este nedreptăţit, să fie indignat că nu poate găsi o slujbă sau că nu poate avansa, că nu-i merge atât de bine pe cât ar crede el de cuviinţă. S-ar putea să fie atras de ceea ce i se pare o viaţă mai bună. Sau poate toate astea la un loc. Totuşi, e un drum lung până la a spune că-şi doreşte să ia partea celui mai rău

duşman al Pământului. Când va afla că liderii lui l-au păcălit să facă asta, atunci ameninţarea piraţilor va dispărea.

Lucky se opri din şoptit atunci când tehnicianul se apropie de ei ţinând o casetă pe care era perforat codul computerului.

— Auzi, spuse el, calculele pe care mi le-ai dat sunt sigur corecte?

— Sigur. De ce? spuse Lucky. Tehnicianul dădu din cap.

— Ceva nu e în regulă. Coordonatele finale plasează asteroidul tău în zona interzisă. Asta o demonstrează şi mişcarea lui. Deci e imposibil.

Lucky îşi ridică sprâncenele. Tehnicianul avea dreptate în legătură cu zonele interzise. Nici un asteroid nu putea fi găsit în interiorul lor. Aceste zone reprezentau porţiuni din centura de asteroizi în care asteroizii, dacă existaseră, ar fi avut perioade de revoluţie în jurul Soarelui egale cu o fracţie pară din perioada de revoluţie de doisprezece ani a lui Jupiter. Asta ar fi însemnat că asteroizii şi Jupiter s-ar fi apropiat în continuu, la fiecare câţiva ani în aceeaşi zonă din spaţiu. Gravitaţia lui Jupiter ar fi mutat încet asteroizii din acea zonă. În cele două miliarde de ani de când s-au format planetele, Jupiter a eliminat toţi asteroizii din zona interzisă.

— Eşti sigur că toate calculele sunt corecte? întrebă Lucky.

Tehnicianul ridică din umeri ca şi cum ar fi spus „îmi cunosc meseria”. Dar cu voce tare nu spuse decât atât:

— Putem să verificăm prin telescop. Cel de două mii cinci sute de centimetri e ocupat, dar oricum nu e bun pentru obiectele apropiate. O să mergem la unul mai mic. Mă urmaţi, vă rog?

Observatorul în sine era aproape ca un templu, cu numeroase telescoape drept altare. Oamenii erau absorbiţi de munca lor şi nu se opriră atunci când tehnicianul intră cu cei trei membri ai Consiliului.

Tehnicianul îi conduse într-una dintre aripile în care fusese divizată enorma cavernă.

— Charlie, îi strigă el unui tânăr chelit prematur, poţi să o porneşti pe Bertha?

— De ce? spuse Charlie luându-şi privirea de la nişte fotografii cu puncte luminoase asupra cărora era aplecat.

— Aş vrea să cercetez punctul reprezentat de coordonatele astea, spuse el întinzându-i un film de computer.

Charlie se uită la el şi se încruntă.

— Pentru ce? E o zonă interzisă acolo.

— Nu vrei totuşi s-o focalizezi? îi ceru tehnicianul. E o problemă a Consiliului Ştiinţei.

— Oh! Da, *sir,* spuse el devenind dintr-o dată mai binevoitor. Nu-mi va lua mult timp.

Închise un contact şi o diafragmă flexibilă se închise undeva sus, obturând tubul lui „Bertha”, un telescop de trei sute de centimetri folosit pentru obiectele apropiate. Diafragma etanşeiză telescopul şi Lucky putu desluşi deasupra ei zumzetul uşor al trapei de la suprafaţă. „Ochiul” mare al lui Bertha se ridică, diafragma se deblocă şi telescopul începu să scruteze cerul.

— De obicei, explică Charlie, o folosim pe Bertha pentru fotografii. Rotaţia lui Ceres e mult prea rapidă pentru observare telescopică normală. Punctul care te interesează pe tine este deasupra orizontului. Asta înseamnă că ai noroc.

Charlie se aşeză lângă ocular, ridicând axul telescopului ca şi cum ar fi fost trompa rigidă a unui elefant gigantic. Telescopul se roti şi tânărul astronom îl îndreptă spre cer. Focaliză cu grijă imaginea. Se ridică de la locul lui şi coborî treptele unei scări atârnate de zid. La o atingere a degetului său o porţiune de sub telescop se dădu la o parte şi dezvălui un ecran pe care erau trasate nişte linii negre. Cu o serie de oglinzi şi lentile se putea focaliza şi mări imaginea transmisă de telescop.

Nu se vedea nimic.

— Asta este, spuse Charlie. Folosind o riglă ca arătător adăugă:

— Acest mic punct strălucitor este Metis, care e un asteroid destul de mare. Are treizeci şi opt de kilometri diametru, dar este la câteva milioane de kilometri depărtare. Aici poţi vedea câteva luminiţe la o distanţă de un milion şase sute de mii de kilometri de punctul care te interesează. Dar ele sunt într-o parte, în afara zonei interzise. Am acoperit stelele prin polarizare, altfel n-am mai fi înţeles nimic din imagine.

— Mulţumesc, spuse Lucky. Vocea lui sună destul de trist.

— Cu plăcere. Sunt bucuros să vă ajut de câte ori pot.

Erau în lift îndreptându-se spre nivelele de jos când Lucky spuse ca pentru el:

— Nu se poate.

— De ce nu? întrebă Henree. Calculele tale erau greşite.

— Cum se poate asta? Doar am ajuns pe Ceres.

— Probabil că ai vrut să faci un calcul şi ai scris ceva din greşeală. Apoi ai corectat în minte şi ai uitat să corectezi şi pe hârtie.

Lucky dădu din cap în semn că nu e de acord.

— Nu se poate să fi făcut asta. Nu se poate… O clipă. *Pe Galaxie!* strigă el uitându-se nervos la cei doi.

— Ce se întâmplă, Lucky?

— Merge! Pe Spaţiu, se potriveşte! Fiţi atenţi, m-am înşelat! Nu suntem deloc la începutul jocului. Suntem chiar spre finalul lui. S-ar putea chiar să fie prea târziu. I-am subestimat din nou.

Liftul ajunsese la nivelul corespunzător. Uşa se deschise iar Lucky ieşi afară cu un singur salt. Conway alergă după el şi îl prinse de braţ întorcându-l.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Plec. Nici să nu vă gândiţi să mă opriţi. Şi, dacă nu mă întorc, *forţaţi* guvernul pentru binele Pământului să facă pregătiri importante. Altfel piraţii s-ar putea să ia controlul întregului Sistem Solar într-un an. Poate chiar mai devreme.

— De ce? întrebă Conway nervos. Pentru că n-ai putut să găseşti un asteroid?

— Exact, spuse Lucky.

10. Asteroidul Care Era

Bigman îi adusese pe Conway şi pe Henree pe Ceres cu nava lui Lucky, *Shooting Star,* şi pentru asta Lucky era bucuros. Asta însemna că se putea duce în spaţiu cu ea, că putea să-i simtă puntea sub picioare, că putea să-i ţină în mână manşa.

Shooting Star era o navă pentru două persoane, construită la un an după expediţia lui Lucky printre fermierii de pe Marte. Înfăţişarea ei era atât de înşelătoare pe cât putea să o facă ştiinţa modernă. Avea aproape forma unui iaht spaţial cu linii graţioase, iar lungimea ei era doar de vreo două ori mai mare decât cea a „bărcii” lui Hansen. Nici un călător în spaţiu nu ar fi considerat-o mai mult decât jucăria vreunui tip bogat, rapidă poate, dar nu prea rezistentă la nişte lovituri mai puternice. Cu siguranţă nu ar fi părut tipul potrivit de navă cu care să te aventurezi în locurile pline de pericole dintre asteroizi.

O cercetare a interiorului navei ar fi schimbat o parte din aceste păreri. Motoarele hiperatomice erau la fel cu cele ale unui crucişător armat de zece ori mai greu decât *Shooting Star.* Rezervele ei de energie erau enorme, iar capacitatea scutului magnetic era suficientă pentru a opri cel mai mare proiectil care putea fi lansat împotriva ei de orice cuirasat. Din punct de vedere ofensiv masa ei nu-i permitea să fie de primă mână, dar putea lupta cu orice navă de aceeaşi greutate.

Nu fu de mirare că Bigman sări de bucuirie când intră în camera de depresurizare şi îşi scoase costumul.

— Pe Spaţiu, spuse Bigman, sunt bucuros că am plecat de pe cealaltă conservă zburătoare. Ce facem cu ea?

— Le-am spus să trimită o navă de pe Ceres care să o preia. Ceres era în spatele lor, la sute de mii de kilometri depărtare. În aparenţă era aproape jumătate din diametrul Lunii văzute de pe Pământ.

— Cum de m-ai lăsat să iau şi eu parte la asta, Lucky? întrebă Bigman curios. De unde schimbarea asta bruscă de planuri? Trebuia să mă duc singur din câte ştiam eu.

— Nu există nici un fel de coordonate spre care să te îndrepţi, îi comunică cu tristeţe lui Bigman evenimentele din ultima oră. Bigman fluieră.

— Atunci încotro mergem?

— Nu sunt sigur, răspunse Lucky, dar ţintim spre locul unde ar trebui să fie stânca ermitului acum.

Studie ecranele şi adăugă:

— Şi totodată plecăm de aici repede.

Şi *chiar* plecară repede. Acceleraţia mare a navei făcea ca viteza acesteia să crească cu repeziciune. Bigman şi Lucky erau prinşi în scaunele lor diamagnetice şi presiunea care creştea se răspândi pe toată suprafaţa corpurilor lor. Concentraţia de oxigen din cabină era ajustată de purificatorul de aer sensibil la acceleraţie, permiţându-le astfel să respire fără probleme. Curelele g (g fiind simbolul pentru acceleraţie) pe care le purtau amândoi erau uşoare şi nu le stânjeneau mişcările, dar sub presiunea datorată acceleraţiei se strângeau şi le protejau oasele, mai ales coloana vertebrală. Un brâu din nylotex le proteja regiunea abdominală de pericole neprevăzute.

Şi accesoriile cabinelor fuseseră proiectate de experţi ai Consiliului Ştiinţei pentru a permite o acceleraţie cu douăzeci-treizeci la sută mai mare decât a celorlalte nave ale flotei.

Chiar şi această viteză, destul de mare, nu era decât jumătate din cât era în stare nava.

Când viteza se stabiliză, *Shooting Star* se afla la opt milioane de kilometri de Ceres, şi dacă Lucky sau Bigman ar fi vrut să-l caute, ar fi constatat că acesta devenise doar un punct luminos, mai slab decât celelalte stele de pe cer.

— Auzi, Lucky, voiam să te întreb ceva. Mai ai scutul licăritor? Lucky încuviinţă din cap şi Bigman se uită înmărmurit.

— Atunci, bizon mare şi prost ce eşti, spuse micuţul, de ce nu l-ai luat cu tine când ai plecat la vânătoare de piraţi?

— L-am avut cu mine, spuse Lucky calm. L-am avut cu mine de când mi l-au dat marţienii.

Aşa cum Lucky şi Bigman ştiau (şi nimeni altcineva din galaxie nu), marţienii la care se referise Lucky nu erau fermierii de pe Marte.

Erau o rasă de creaturi imateriale, descendenţi ai unei inteligenţe străvechi, aflată cândva la suprafaţa planetei Marte în perioada în care aceasta nu-şi pierduse încă oxigenul şi apa. Acum trăiau confortabil în izolarea lor după ce au creat caverne enorme în subsolul planetei distrugând kilometri cubi de materie şi convertind acea materie în energie pentru a o folosi de-a lungul timpului. Abandonându-şi corpurile materiale şi trăind ca energie pură, existenţa lor a rămas ascunsă pământenilor. Doar Lucky pătrunsese în fortăreaţa lor şi obţinuse ca un suvenir din acea călătorie ciudată ceea ce Bigman numea „scutul licăritor”.

Enervarea lui Bigman crescu.

— Păi, atunci de ce nu l-ai folosit? Ce se întâmplă cu tine?

— Ai o părere greşită despre scut, Bigman. Nu poate face orice. Nu-mi dă să mănânc şi nu mă şterge la gură când sunt la ananghie.

— Am văzut ce poate face. Şi poate face destule.

— Poate, într-un anumit fel. Poate absorbi orice fel de energie.

— Ca şi energia unui blaster. Nu o să negi asta, băiete, nu-i aşa?

— Nu, recunosc că aş fi imun la loviturile de blaster. Scutul ar absorbi orice fel de energie dacă masa acelui corp nu e prea mare sau prea mică. Spre exemplu, un cuţit sau un glonţ obişnuit nu poate intra prin el, cu toate că un glonţ mă poate doborî. Un baros mare poate intra prin scut, şi dacă totuşi nu poate, forţa lui tot mă va distruge. Şi, pe deasupra, moleculele de aer pot intra prin scut ca şi cum acesta nu ar exista pentru că sunt prea mici pentru a fi oprite. Îţi spun toate astea pentru a înţelege că dacă îmi puneam scutul şi Dingo mi-ar fi spart viziera când eram

amândoi prinşi unul de altul în spaţiu oricum aş fi murit. Scutul nu ar fi putut să oprească ieşirea aerului din costumul meu.

— Dacă l-ai fi folosit de prima dată, nu ai mai fi avut nici o problemă. Îmi amintesc atunci când l-ai folosit pe Marte, spuse Bigman zâmbind. Strălucea pe tot corpul tău, la fel ca un fum, dar mai luminos, astfel încât nu puteai fi văzut decât în obscuritate. Asta cu excepţia feţei tale, care nu era decât o pată de lumină albă.

— Da, spuse Lucky calm, i-aş fi speriat. Ar fi tras asupra mea cu blasterul şi nu aş fi păţit nimic. Aşa că ar fi plecat de pe *Atlas,* s-ar fi depărtat la zece kilometri şi ar fi aruncat în aer nava. Ar fi însemnat moarte sigură. Nu uita că scutul e doar un scut. Nu-ţi conferă puteri ofensive.

— Nu o să-l mai foloseşti niciodată? întrebă Bigman.

— Când voi fi nevoit. Până atunci nu. Dacă îl folosesc prea mult, efectul lui va dispărea. Îi va fi găsit punctul slab şi voi fi o ţintă pentru toţi cei cu care mă voi confrunta.

Lucky studie instrumentele. Spuse apoi calm:

— Fii gata din nou pentru acceleraţie.

— Hei… mai apucă să spună Bigman.

Apoi, când fu împins înapoi în scaun, începu să respire cu greutate şi nu mai spuse nimic. Roşeaţa din ochii lui începea să se accentueze şi avea senzaţia că pielea îi este trasă înapoi de parcă ar fi încercat să i se desprindă de pe oase.

De data asta, *Shooting Star* atinsese valoarea maximă a acceleraţiei.

Dură numai cincisprezece minute. Spre sfârşit, Bigman devenise aproape inconştient. Apoi se relaxă şi simţi cum viaţa îi revine în corp.

Lucky îşi scutură capul şi respiră cu putere.

— Hei, n-a fost deloc amuzant, spuse Bigman.

— Ştiu, replică la rândul lui Lucky.

— Şi ce rost a avut? Nu mergeam destul de repede?

— Nu chiar. Dar acum totul e în regulă. Am scăpat de ei.

— De cine?

— De cei care ne urmăreau. Am fost urmăriţi, Bigman, din secunda în care ai pus piciorul pe navă. Uită-te la ergometru.

Bigman se uită la el. Ergometrul semăna cu cel de pe *Atlas* numai cu numele. Acela era un model primitiv construit în scopul de a detecta radiaţiile unui motor pentru a arunca în spaţiu navetele de salvare. Ăsta era singurul lui scop. Ergometrul de pe *Shooting Star* putea recepta tipul de radiaţie emis de motorul hiperatomic al unei nave chiar de mărimea unei capsule de salvare, şi asta de la o distanţă de trei milioane şase sute de mii de kilometri.

Chiar şi acum linia trasată cu cerneală de pe hârtie oscila foarte uşor, dar periodic.

— Asta nu e nimic, spuse Bigman.

— A fost, cu puţin timp înainte. Uită-te.

Lucky derulă cilindrul de hârtie care trecuse deja de ac. Oscilaţiile crescură în amplitudine, fiind mult mai distincte.

— Putea fi orice navă. Putea fi o navă de transport de pe Ceres.

— Nu. În primul rând, a încercat să ne urmărească şi a reuşit destul de bine, ceea ce înseamnă că are şi ea un ergometru destul de bun. Şi pe lângă asta, ai mai văzut vreodată o asemenea configuraţie energetică?

— Nu exact ca asta, Lucky.

— Eu am văzut, la nava care a abordat *Atlasul.* Acest ergometru e mult mai bun la analiza modelului, dar asemănarea e clară. Motorul navei care ne urmăreşte este unul de tip sirian.

— Vrei să spui că e nava lui Anton?

— Ea sau o alta la fel. Nu contează. Oricum, i-am pierdut pe drum.

— În acest moment, spuse Lucky, ne aflăm exact în locul unde ar trebui să fie asteroidul ermitului, plus sau minus o sută cincizeci de kilometri.

— Nu e nimic aici, spuse Bigman.

— Exact. Gravimetrele nu înregistrează nici o masă asteroidală nicăieri în jurul nostru. Suntem în ceea ce astronomii numesc o zonă interzisă.

— Aha, spuse Bigman făcând pe înţeleptul. Înţeleg.

Lucky zâmbi. Nu era nimic de înţeles. O zonă interzisă din centura de asteroizi nu arăta diferit de o altă porţiune care era plină de asteroizi, sau cel puţin nu cu ochiul liber. În cazul în care nu se află nici un asteroid pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, se vedea acelaşi lucru. Stele sau obiecte care seamănau cu stelele umpleau cerul. Dacă unele dintre ele erau asteroizi nu-ţi puteai da seama decât dacă urmăreai ore în şir care dintre „stele” îşi schimbă repede poziţia; sau puteai folosi pentru asta telescopul navei.

— Păi, atunci ce facem? întrebă Lucky.

— Ne uităm în jur. S-ar putea să ne ia câteva zile. Traiectoria *Shooting Star-ului* se schimbă brusc. Se depărtă de Soare, de zona interzisă spre cea mai apropiată constelaţie de asteroizi. Gravimetrele începură să-şi mişte acele; imediat simţiră atracţia unor mase aflate la distanţă.

Lumile acelea mici se perindară prin faţa hubloului, fiecare fiind urmărită până când făcea o mişcare de rotaţie completă. Apoi nava se muta la o alta. Viteza *Shooting Star-ului* scăzuse încât părea că aproape se târa, dar zecile de kilometri se transformau în sute, mii şi apoi în milioane. O mulţime de asteroizi trecură prin faţa lor.

— Ar fi mai bine să mănânci ceva, spuse Bigman.

Dar Lucky se mulţumi cu nişte sandvişuri şi cu scurte perioade de somn în timp ce el şi Bigman urmăreau cu rândul ecranul, ergometrul şi gravimetrele.

Apoi, cu un asteroid în faţă, Lucky spuse cu voce încordată:

— Cobor.

Bigman fu surprins.

— Ăsta e asteroidul? spuse el uitându-se la forma lui. Îl recunoşti?

— Cred că da, Bigman. În orice caz, o să-l cercetez.

Le luă o jumătate de oră pentru a manevra nava în umbra asteroidului.

— Ţine-o aici, spuse Lucky. Cineva trebuie să stea pe navă, şi tu eşti ăla. Nu uita. Poate fi detectată, dar dacă

este în umbră, cu luminile şi cu motoarele la minimum, le va fi destul de dificil. Conform ergometrelor, nu există nici o navă în spaţiul din jurul nostru. Corect?

— Corect!

— Cel mai important lucru de care trebuie să ţii cont este ăsta: nu veni după mine pentru nimic în lume. Când termin o să vin eu la tine. Dacă nu mă întorc în douăsprezece ore şi nici nu am dat nici un semn de viaţă, atunci te duci înapoi pe Ceres cu raportul, dar numai după ce ai fotografiat asteroidul din toate unghiurile.

Bigman se încăpăţână:

— Nu.

— Ăsta e raportul, spuse Lucky calm. Scoase o capsulă personală din buzunarul din interior. Capsula este adresată doctorului Conway, numai el o poate deschide. Trebuie să intre în posesia acestor informaţii, indiferent ce mi s-ar întâmpla. Ai înţeles?

— Ce e în ea? întrebă Bigman nefăcând nici un gest pentru a o lua.

— Doar teorii, mă tem. Nu le-am vorbit despre ele fiindcă am venit aici pentru a aduna dovezi ca să le susţin. Dacă nu pot face asta, atunci cel puţin teoriile trebuie să ajungă la ei. Conway s-ar putea să le creadă şi s-ar putea să convingă guvernul să acţioneze conform lor.

— Nu o să fac asta, spuse Bigman, nu te părăsesc.

— Bigman, dacă nu am încredere în tine că faci corect ce ne priveşte pe amândoi, nu o să-mi mai fii de prea mult folos dacă ies cu bine din asta.

Bigman îşi întinse mâna. Capsula personală era acum la el.

— Bine, spuse el.

Lucky coborî prin camera de depresurizare spre suprafaţa asteroidului, încetinindu-şi căderea cu ajutorul jetului reactiv al costumului. Ştia că asteroidul era aproape de aceeaşi mărime cu cel al ermitului. Avea aproape aceeaşi formă pe care şi-o amintea. Era destul de crestat, iar porţiunea luminată de soare avea aceeaşi culoare. Toate astea, de fapt, ar fi putut fi adevărate pentru orice asteroid.

Dar mai era încă ceva. Ceva foarte greu de copiat.

Din buzunarul de la brâu scoase un mic instrument care arăta ca o busolă. De fapt era un radar de buzunar. Emiţătorul lui putea genera unde scurte radio pe aproape orice lungime de undă. Unele octave puteau fi parţial reflectate de stâncă, iar altele puteau fi transmise la distanţe destul de mari.

În prezenţa unui strat gros de stâncă reflecţia radiaţiilor activa un ac de pe un ecran. În prezenţa unui strat subţire de stâncă, ca, spre exemplu o suprafaţă dedesubtul căreia se afla o peşteră sau vreo gaură, unele radiaţii penetrau şi mergeau dincolo de perete, altele erau reflectate. În acest fel avea loc o dublă respingere, un lucru care se petrecea în mai puţin de o secundă. Ca răspuns la această dublă reflexie, acul „tremura” în mod caracteristic de două ori.

Lucky urmări instrumentul în timp ce se mişca printre vârfurile stâncoase. Acul se mişcă o dată, apoi urmă imediat o mişcare secundară. Inima lui Lucky începu să bată mai tare. Asteroidul era gol pe dinăuntru. Trebuia găsit locul unde mişcările secundare ale acului erau cele mai puternice, pentru că acolo golul era cel mai aproape de suprafaţă. Acolo ar fi trebuit să se afle camera de depresurizare.

Pentru câteva secunde gândurile lui Lucky erau concentrate la ac. Nu fu conştient de cablul magnetic care venea spre el exact dinspre orizontul apropiat.

Nu fu conştient de el până când acesta se înfăşură în jurul lui, strângându-se puternic, forţa lui aproape aruncându-i corpul lipsit de greutate deasupra asteroidului apoi înapoi la suprafaţa lui, unde rămase întins pe jos neajutorat.

11. Luptă Corp La Corp

Trei lumini veniră de la orizont şi se îndreptară spre corpul nemişcat al lui Lucky. În întunericul din noaptea asteroidului nu putea vedea siluetele celor care însoţeau acele lumini.

Deodată auzi o voce care era bine cunoscutul mârâit al piratului Dingo.

— Nu-ţi chema prietenul de sus. Am aici un aparat care poate să-ţi intercepteze unda. Dacă încerci, te omor imediat, turnătorule.

Rosti cu putere ultimul cuvânt: termenul care îi umplea de mulţumire pe toţi cei certaţi cu legea şi care îi desemna pe cei consideraţi informatori ai poliţiei sau ai oricărui organ al legii.

Lucky nu scoase nici un sunet. Din momentul în care simţise pentru prima dată tremurul costumului sub biciuirea cablului magnetic îşi dăduse seama că picase într-o capcană. Să-l cheme pe Bigman mai înainte de a afla mai mult despre natura capcanei ar fi însemnat să pună în pericol *Shooting Star,* şi asta fără să-i fie de mare ajutor.

Dingo se aşeză deasupra lui, cu un picior într-o parte şi cu celălalt în cealaltă parte. În lumina unei lanterne Lucky putu să întrezărească viziera lui Dingo şi ochelarii groşi de la ochii lui. Lucky ştia că erau ochelari infraroşii, capabili să transforme radiaţiile de căldură în lumină. Chiar fără lanterne şi în întunericul de pe asteroid ar fi fost în stare să-l vadă după energia pe care o emana.

— Ce se întâmplă, turnătorule? întrebă Dingo. Eşti speriat? Dingo ridică piciorul şi-l coborî brusc, încercând să lovească viziera lui Lucky cu călcâiul. Acesta îşi întoarse capul repede pentru a lăsa lovitura să cadă cu putere pe partea metalică a căştii, dar Dingo se opri la jumătatea drumului. Începu să râdă puternic.

— N-o să scapi aşa de uşor, turnătorule, spuse el. Vocea lui se schimbă când vorbi cu ceilalţi doi piraţi.

— Săriţi peste vârf şi deschideţi camera de depresurizare.

Pentru un moment cei doi ezitară. Unul dintre ei spuse:

— Dar, Dingo, căpitanul a spus că…

— La treabă sau încep cu el şi termin cu voi, îi ameninţă Dingo. În faţa ameninţării cei doi făcură saltul. Dingo îi spuse lui Lucky:

— Şi acum să presupunem că te ducem în camera de depresurizare.

Încă mai ţinea în mână capătul cablului magnetic. Cu o atingere a butonului închise curentul şi îl demagnetiză pentru o clipă. Se dădu într-o parte şi-l trase puternic spre el. Lucky, târât pe suprafaţa asteroidului, sări şi se rostogoli parţial în afara cablului. Dingo atinse din nou butonul şi astfel ce mai rămăsese înfăşurat din cablu se strânse în jurul lui Lucky.

Dingo trase în sus de bici. Lucky urmă şi el aceeaşi traiectorie, în timp ce Dingo îl manevra cu talent pentru a-şi menţine şi el echilibrul. Lucky era atârnat undeva sus iar Dingo mergea cu el ca şi cum ar fi fost balonul unui copil la capătul unei sfori.

Luminile celorlalţi doi redeveniră vizibile din nou după cinci minute. Străluceau într-o pată de întuneric ale cărei forme regulate erau o dovadă suficientă pentru a-ţi da seama că acolo se află o cameră de depresurizare.

— Pârtie! Am un pachet de trimis! strigă cu putere Dingo.

Demagnetiză din nou cablul şi îl trase în jos, ridicându-se cincisprezece centimetri în aer când făcu asta. Lucky se roti rapid, ieşind complet din cablu.

Dingo făcu un salt şi îl prinse. Cu abilitatea unui om obişnuit cu lipsa de gravitaţie, încercă se oprească sforţările lui Lucky de a se elibera, şi îl aruncă în direcţia camerei de depresurizare. Îşi opri căderea lui pe spate cu două jeturi ale armei sale reactive din dotarea costumului şi se îndreptă la timp pentru a-l vedea pe Lucky intrând pe uşă.

Ce urmă se putu vedea destul de clar în lumina celor două lanterne ale piraţilor. Prins de câmpul pseudogravitaţional din camera de depresurizare, Lucky fu atras dintr-o dată în jos şi lovi podeaua cu un zgomot şi o forţă care îl făcură să-şi piardă suflul. Râsul lui Dingo ca răgetul de măgar se făcu auzit în casca lui.

Uşa din afară se închise, iar cea din interior se deschise. Lucky se ridică în picioare, fiind chiar bucuros de prezenţa gravitaţiei.

— Intră, turnătorule, spuse Dingo ţinând în mână un blaster.

Lucky se opri când intră în interiorul asteroidului. Ochii lui se mişcară dintr-o parte în alta în timp ce bruma se aduna pe marginile ocularului. Ceea ce vedea nu era biblioteca ermitului Hansen, ci un coridor enorm al cărui tavan era susţinut de numeroşi piloni. Nu putea să vadă până în capătul celălalt. Deschizături pentru camere punctau regulat pereţii coridoarelor. Oameni se mişcau grăbiţi în toate direcţiile şi se simţea mirosul de ozon şi de ulei de maşină. În depărtare se putea auzi huruitul caracteristic al unor motoare hiperatomice gigantice.

Era evident că asta nu era celula ermitului, ci o mare fabrică, *în interiorul unui asteroid.*

Lucky îşi muşcă buza şi se întrebă gânditor dacă toate aceste informaţii vor muri o dată cu el.

— Înăuntru, turnătorule! Intră aici, îi comandă Dingo.

Era o cameră de provizii, rafturile şi depozitele erau pline, dar acolo nu se mai afla nimeni în afară de ei.

— Auzi, Dingo, zise unul dintre piraţi puţin speriat, de ce îi arătăm toate astea? Nu cred că…

— Atunci nu comenta, spuse Dingo izbucnind în râs. Nu-ţi face nici o grijă, nu va mai spune nimănui ce a văzut. Garantez eu asta. Am ceva de terminat cu el. Scoateţi-i costumul.

În timp ce vorbea îşi scotea şi el costumul. Păşi afară din el, arătând monstruos de butucănos. O mână mângâie dosul păros al celeilalte. Era clar că savura momentul.

Lucky vorbi ferm:

— Căpitanul Anton nu ţi-a dat niciodată ordine să mă ucizi. Continui cu ostilităţile şi asta nu o să-ţi aducă nimic bun. Sunt un om valoros pentru căpitan şi el ştie asta.

Dingo se aşeză pe marginea unei lăzi cu bucăţi de metal cu un zâmbet pe faţă.

— Dacă te-aş asculta, turnătorule, aş avea impresia că ai dreptate. Dar nu ne-ai păcălit pe noi, nici măcar o clipă. Când te-am lăsat pe stâncă împreună cu ermitul, ce crezi că am făcut de fapt? Am *urmărit.* Căpitanul Anton nu e un prost. M-a trimis înapoi. Mi-a spus: Urmăreşte stânca aia şi raportează ce se întâmplă. L-am văzut pe ermit plecând cu nava. Te-aş fi putut distruge acolo în spaţiu dar am urmat ordinele. Am stat lângă Ceres o zi şi am zărit nava ermitului ridicându-se din nou în spaţiu. Am aşteptat mai mult. Apoi am văzut cealaltă navă venind să o întâmpine. Omul de pe nava ermitului a urcat pe nava ta şi te-am urmărit când ai plecat. Lucky nu se abţinu să nu zâmbească.

— Vrei să spui că ai încercat să mă urmăreşti. Faţa lui Dingo deveni roşie. Imediat se răsti la el:

— Bine! Ai fost mai rapid! Cei de teapa ta sunt buni la fugă. Şi ce-i cu asta? N-aveam nici o nevoie să te urmăresc. Doar am venit aici şi am aşteptat. Ştiam unde te îndrepţi. Te-am prins, nu-i aşa?

— Bine, dar cu ce te-ai ales? Am fost neînarmat pe stânca ermitului. Eu nu aveam nici o armă, în timp ce ermitul avea un blaster. Trebuia să fac ce-mi spune. A vrut să se întoarcă pe Ceres şi m-a forţat pentru a putea spune că a fost răpit dacă era prins de oamenii de pe asteroizi. Chiar tu ai spus că am plecat cât am putut de repede de pe Ceres pentru a veni direct aici.

— Pe o navă guvernamentală destul de frumoasă, nu?

— Am furat-o. Şi? Asta nu înseamnă decât că mai aveţi o navă pentru flota voastră. Şi una bună.

Dingo se uită la ceilalţi piraţi.

— Nu-i aşa că ne aruncă praf de cometă în ochi?

— Te avertizez din nou. Dacă mi se va întâmpla ceva, căpitanul Anton va da vina pe tine.

— Nu! strigă Dingo. Pentru că ştie cine eşti. La fel şi eu, *Mr. David Lucky Starr.* Şi acum vino în mijlocul camerei.

Dingo se ridică şi le spuse celor doi acoliţi ai lui:

— Luaţi lăzile de aici. Puneţi-le deoparte.

Toţi se uitară la faţa lui congestionată în timp ce el spunea asta. Corpul rotund şi musculos al lui Dingo era un pic aplecat, capul era înfundat între umerii ieşiţi în afară, iar picioarele lui groase şi cam crăcănate se lipiră cu fermitate de podea. Cicatricea de pe buza de sus era de un alb intens.

— Există metode uşoare prin care te pot termina şi metode frumoase. Nu-mi plac informatorii, mai ales cei care mă păcălesc într-un duel. Aşa că, mai înainte de a termina cu tine, o să te fac bucăţele.

Lucky, care arăta înalt şi zvelt în comparaţie cu celălalt, spuse:

— Eşti destul de bărbat să te ocupi de mine singur, Dingo, sau o să te ajute cei doi prieteni ai tăi?

— N-am nevoie de nici un ajutor, frumuşelule, spuse el râzând. Dar, dacă încerci să fugi, ei or să te oprească, au bice neuronice şi or să te „oprească” cu adevărat, zise el. Apoi se adresă celorlalţi doi: Şi să le folosiţi dacă trebuie.

Lucky îl aşteptă pe celălalt să facă prima mişcare. Ştia că cea mai proastă tactică, şi care i-ar fi fatală, ar fi să se lase angrenat într-o luptă corp la corp. Dacă l-ar lăsa pe pirat să-i prindă pieptul între cele două enorme braţe s-ar alege cu siguranţă cu coastele rupte.

Pumnul lui Dingo se dădu în spate, apoi veni cu toată puterea în faţă. Lucky stătu pe loc atât cât putu, apoi se feri în partea dreaptă, îl prinse pe adversar de mâna stângă, îl împinse înainte avantajat de forţa celuilalt şi-i lovi cu piciorul glezna.

Dingo veni în faţă necontrolat, apoi se prăbuşi. Dar se ridică imediat; cu un obraz crăpat şi cu luminiţe de nebunie dansându-i în ochi.

Se repezi nebuneşte spre Lucky care se retrase agil spre peretele pe care stăteau aliniate lăzile.

Lucky se apucă de marginea lăzii de sus, îşi ridică picioarele şi apoi le aruncă înainte. Dingo le primi din plin în piept şi se opri pentru o clipă. Lucky se feri din faţa lui şi se află din nou liber în centrul camerei.

Unul dintre piraţi strigă:

— Hei, Dingo, hai să nu ne mai prostim. Dingo răsuflă furios în timp ce striga:

— Îl omor! Îl omor!

Dar acum devenise ceva mai precaut. Ochii lui de-abia se vedeau de grăsimea şi de cartilajele care îi înconjurau. Veni spre el, urmărindu-l atent pe Lucky, aşteptând momentul în care ar putea lovi.

— Ce se întâmplă Dingo? îi strigă Lucky. Ţi-e frică de mine? Ţi s-a făcut cam repede frică pentru unul cu o „gură” aşa de mare ca a ta!

Cum era de aşteptat pentru Lucky, Dingo strigă ceva de neînţeles şi se năpusti direct spre el. Lucky nu avu nici o problemă să eschiveze acea furie de taur. Muchia palmei sale lovi puternic şi rapid ceafa lui Dingo. Lucky văzuse mulţi oameni pierzându-şi cunoştinţa după o asemenea lovitură şi destui care muriseră. Dar Dingo de-abia se mişcă. Dădu din cap şi se întoarse mârâind. Mergea drept spre Lucky care se mişca agil prin cameră. Lucky lovi puternic cu pumnul care ateriză pe obrazul crăpat al lui Dingo. Sângele ţâşni, dar Dingo nu făcu nimic pentru a bloca lovitura, şi când aceasta aterizase nici măcar nu clipi.

Lucky se răsuci şi-l lovi puternic pe pirat încă de două ori. Dingo nu dădu nici un fel de atenţie loviturilor. Venea tot timpul spre el.

Dintr-o dată, luându-l pe Lucky prin surprindere, căzu ca un om care şi-a pierdut echilibrul. Dar braţele lui se întinseră în cădere şi una dintre mâini prinse glezna dreaptă a lui Lucky care căzu la rândul lui.

— Te-am prins, şopti Dingo. Într-o clipă îşi întinse mâinile pentru a-l prinde pe Lucky de mijloc şi, strânşi unul de celălalt, se rostogoliră pe podea.

Lucky simţi presiunea crescând şi strângându-l iar durerea îl inundă în interior avansând ca o flacără. Simţi în ureche răsuflarea fetidă a lui Dingo.

Braţul drept al lui Lucky era liber, dar cel stâng rămăsese prins în menghina fără scăpare a braţelor celuilalt. Cu ultima umbră din puterea care-l părăsea, Lucky îşi ridică pumnul drept. Acesta nu parcurse mai mult de zece centimetri, atingând punctul unde bărbia lui Dingo întâlnea gâtul cu o forţă care trimise junghiuri de durere pe toată lungimea braţului lui Lucky.

Strânsoarea lui Dingo slăbi pentru o clipă iar Lucky, zbătându-se, se eliberă din îmbrăţişarea mortală şi se ridică în picioare.

Dingo se ridică mai încet. Ochii lui erau sticloşi iar sângele i se scurgea într-un colţ al gurii.

— Biciul! Biciul! murmură el cu voce groasă.

Pe neaşteptate se întoarse către unul dintre piraţii care rămăseseră muţi. Smuci arma din mâna acestuia şi îl îmbrânci cu putere.

Lucky încercă să se ferească, dar biciul neuronic era deasupra lui. Îl atinse pe partea dreaptă şi, stimulându-i nervii din acea zonă, fu inundat de un val de durere. Corpul lui Lucky înţepeni şi căzu din nou la pământ.

Pentru o clipă simţurile lui nu înregistrară decât confuzie şi, fiind conştient de asta, aştepta ca moartea să vină din clipă în clipă. Auzi vag o voce de pirat.

— Hei, Dingo, căpitanul ne-a spus să facem în aşa fel încât să pară un accident. E un membru al Consiliului Ştiinţei şi…

Lucky nu mai auzi nimic altceva.

Când îşi recapătă cunoştinţa, avu senzaţia că mii de ace erau înfipte pe toată partea lui dreaptă şi constată că era iar îmbrăcat în costumul spaţial. Tocmai îi puneau casca. Dingo, cu buzele umflate, cu obrazul şi cu falca vinete, se uita la el cu răutate.

O voce se auzi în uşă. Un bărbat intră grăbit şi începu să vorbească mult şi repede. Lucky îl auzi spunând:

— … pentru postul 247. Am ajuns în situaţia să nu mai pot ţine pasul cu toate cererile. Nici măcar nu pot să menţin orbita noastră dreaptă încât să merg în paralel şi cu corectarea coordonatelor lui…

Vocea se stinse. Lucky îşi întoarse capul şi văzu un om mic cu ochelari şi cu părul cărunt. Era chiar în faţa uşii uitându-se, nevenindu-i să creadă şi plin de uimire la dezordinea din faţa lui.

— Ieşi afară, îi strigă Dingo.

— Dar am venit să iau ceva…

— Mai târziu!

Micul om plecă şi casca fu potrivită pe capul lui Lucky.

Îl scoaseră din nou afară prin camera de depresurizare spre o suprafaţă care era acum luminată de Soare. O catapultă aştepta pe o stâncă relativ plată. Funcţionarea ei nu era un mister pentru Lucky. O macara automată trăgea înapoi un levier de metal care se apleca încet din ce în ce mai mult până când se întindea complet la orizontală. Nişte hamuri uşoare erau ataşate de levierul îndoit şi apoi înfăşurate în jurul taliei lui Lucky.

— Stai nemnişcat, îi spuse Dingo.

Vocea lui era vagă şi înfundată. Era ceva în neregulă cu radio-receptorul căştii, se gândi Lucky.

— Îţi pierzi oxigenul. Şi ca să te simţi mai bine te anunţ că o să trimitem nişte nave pentru a-l doborî pe prietenul tău mai înainte ca el să ia viteză dacă are de gând să-şi ia tălpăşiţa.

După o clipă Lucky simţi vibraţia levierului când acesta fu eliberat. Reveni elastic la poziţia iniţială cu o forţă incredibilă. Cataramele din jurul lui se desfăcură uşor şi el zbură cu o viteză de peste un kilometru şi jumătate pe minut, fără ca mişcarea să-i fie încetinită de vreun câmp gravitaţional. Văzu o singură imagine a asteroidului cu piraţii care se uitau în sus după el. Totul se micşora rapid în faţa ochilor lui.

Îşi inspectă costumul. Ştia deja că radio-receptorul căştii fusese dezafectat. Cu siguranţă potenţiometrul atârna distrus. Asta însemna că vocea lui nu putea fi auzită decât

la câţiva kilometri în spaţiu. Îi lăsaseră arma reactivă de la costumul spaţial. O încercă şi nu se întâmplă nimic. Rezervele ei de gaz erau terminate.

Era neajutorat. Nu-l mai despărţea de o moarte înceată şi neplăcută decât un singur cilindru de oxigen.

12. Navă Contra Navă

Cu strângere de inimă, Lucky cântări situaţia în care se afla. Credea că poate ghici planurile piraţilor. Pe de o parte, voiau să scape de el fiindcă era limpede că ştia prea multe. Pe de altă parte, era necesar ca ei să vrea să fie găsit mort în aşa fel încât Consiliul Ştiinţei să nu fie în stare să dovedească în mod concludent că moartea lui s-a datorat violenţei piraţilor.

Cu mult timp înainte, piraţii făcuseră greşeala să omoare un agent al Consiliului, iar furia rezultată a fost una zdrobitoare. Vor fi mult mai prudenţi de data asta.

Lucky se gândi: Piraţii vor ataca *Shooting Star,* ecranându-l pentru a-l împiedica pe Bigman să trimită un semnal de ajutor. Apoi vor putea folosi tunul asupra carcasei navei. Asta va semăna foarte mult cu o coliziune cu un meteorit. Pentru a da un plus de veridicitate, şi-ar putea trimite inginerii la bord pentru a defecta activatoarele scuturilor. Ar arăta ca şi cum ar fi apărut o defecţiune care a împiedicat activarea scuturilor la apropierea meteoritului.

I-ar fi cunoscut întregul parcurs prin spaţiu, Lucky ştia asta. Nu exista nimic care să-l devieze de la traiectoria imprimată iniţial. Mai târziu, după ce el ar fi murit, l-ar recupera şi l-ar trimite să se rotească pe o orbită în jurul navei distruse. Cei care-l vor descoperi (şi probabil că una din navele lor va trimite un raport anonim despre asta) vor ajunge la o concluzie evidentă: Bigman aflându-se la comanda navei, manevrând-o până la sfârşit, ucis la datorie. Pe de altă parte, Lucky, agitându-se în costum, ar fi distrus emiţătorul radioului încorporat în costum în timpul acestei agitaţii. Nu a mai avut cu ce să ceară ajutor. Şi-a terminat gazul armei reactive într-o încercare disperată şi inutilă de a găsi un loc în care să fie în siguranţă. Şi aşa a murit.

Nu mergea. Nici Conway, nici Henree nu puteau crede că Lucky ar fi avut grijă doar de propria lui siguranţă în timp ce Bigman ar fi rămas loial la controlul navei. Dar chiar dacă planul lor nu ar fi reuşit, piraţii s-ar fi ales cu satisfacţia morţii lui Lucky Starr. Şi, ceea ce era chiar mai rău, o dată cu Lucky Starr ar fi dispărut şi toate informaţiile pe care le avea el.

Preţ de o clipă se înfurie amarnic pe sine însuşi pentru că nu i-a împărtăşit toate suspiciunile lui Conway şi lui Henree mai înainte de a pleca, că a aşteptat până la îmbarcarea pe *Shooting Starr,* înainte de a-şi prepara capsula personală. Imediat îşi recăpătă stăpânirea de sine. Nimeni nu l-ar fi crezut fără dovezi.

Pentru acest motiv trebuia să se întoarcă.

Trebuia!

Dar cum? La ce e bun „trebuie” când cineva e singur şi neajutorat în spaţiu doar cu ceva oxigen pentru câteva ore şi nimic mai mult? Oxigen!

Lucky se gândi: „Ăsta este oxigenul meu!” Oricine în afară de Dingo i-ar fi scos tot oxigenul din cilindri, lăsând doar resturile pentru ca moartea să survină cât mai repede. Dar, din câte îl cunoştea Lucky pe Dingo, piratul îl trimisese cu un cilindru plin doar pentru a-i prelungi agonia.

Foarte bine! El va schimba asta. Va folosi oxigenul altfel. Şi dacă dădea greş, moartea va veni mai repede, asta în ciuda lui Dingo.

Doar că nu trebuia să dea greş.

Asteroidul trecuse prin faţa ochilor lui periodic în timp ce se rotea în spaţiu. La început era o stâncă ce se micşora din ce în ce mai mult, colţurile lui neregulate desluşindu-se clar în lumina soarelui. Apoi devenise o stea strălucitoare şi un singur punct luminos. Strălucirea începea acum să pălească rapid. Imediat ce asteroidul devenea destul de palid pentru a nu mai fi decât una din milioanele de stele totul era sfârşit. Nu mai era mult timp până atunci.

Degetele lui neîndemânatice, înmănuşate în metal, deja căutau tubul flexibil ce ducea de la locul de intrare a aerului aflat chiar sub mască până la cilindrul cu oxigen aflat în

spate. Răsuci cu putere şurubul care ţinea furtunul pentru oxigen strâns ataşat de cilindru.

Acesta cedă. Se opri pentru a-şi umple casca şi costumul cu oxigen. În mod normal oxigenul curgea încet din rezervor în măsura în care era folosit de plămânii oamenilor. Dioxidul de carbon şi apa rezultate din respiraţie erau absorbite în cea mai mare parte de substanţele chimice din recipientele închise cu valve ce erau ataşate pe suprafaţa interioară a plăcilor de la pieptul costumului. Rezultatul era că oxigenul era menţinut la o presiune de un sfert din atmosfera Pământului. Asta era perfect, din moment ce trei sferturi din atmosfera Terrei este oricum azot, gaz care nu contribuie cu nimic la procesul respiraţiei.

Se lăsa astfel loc unor concentraţii mai mari, ceva mai mari decât la presiune atmosferică normală, dar nu într-atât încât să producă efecte toxice periculoase. Lucky lăsă oxigenul să se scurgă în costumul său.

Apoi îşi închise valva de sub mască şi scoase cilindrul de la locul lui.

Cilindrul semăna cu o armă reactivă, destul de neobişnuită totuşi. Pentru o persoană izolată în spaţiu a folosi drept combustibil de propulsare oxigenul preţios care l-ar fi putut salva de la moarte însemna fie disperare, fie o hotărâre fermă.

Lucky deschise valva de reducţie şi eliberă un jet de oxigen în spaţiu. Nu era nici o urmă de cristale de data asta. Oxigenul, spre deosebire de monoxidul de carbon, îngheaţă doar la temperaturi foarte scăzute şi, mai înainte de a pierde destulă căldură pentru a îngheţa, deja era dispersat în spaţiu. Gaz sau solid, a treia lege de mişcare a lui Newton rămânea valabilă. În timp ce gazul era împrăştiat într-o direcţie, Lucky era împins în cealaltă, conform principiului acţiunii şi reacţiunii.

Rotirea lui încetini. Cu grijă, aşteptă să vadă asteroidul în întregime înainte de a-şi opri rotirea.

Era încă destul de departe de asteroid. Acum nu era mai strălucitor decât celelalte stele învecinate. Îşi putea

imagina că deja greşise ţinta, dar îşi alungă din minte orice fel de îndoială.

Îşi fixă ferm ochii pe acea pată de lumină pe care o credea a fi asteroidul şi lăsă jetul cilindrului să iasă în direcţia opusă. Se întrebă dacă avea destul pentru a inversa direcţia în care se îndrepta. În acel moment, n-avea cum să-şi dea seama de asta.

În orice caz, trebuia să mai rămână cu ceva gaz. Va avea nevoie de el pentru o manevrare în jurul asteroidului, să ajungă pe partea lui întunecată, să-l găsească pe Bigman şi nava, doar dacă nu…

Doar dacă nu cumva nava plecase sau fusese distrusă de piraţi.

Lui Lucky i se părea că vibraţia din mâna sa datorată jetului de oxigen scădea în intensitate. Ori cilindrul era pe cale să se golească, ori scădea temperatura. Îl ţinea departe de costum astfel încât nu mai absorbea căldură de la acesta. De la costum rezervoarele de oxigen obţineau destulă căldură pentru ca gazul să poată fi respirabil, iar cilindrii de dioxid de carbon pentru a-şi menţine conţinutul gazos. În vidul din spaţiu, căldura se putea pierde doar prin radiaţii, un proces destul de lent, dar, cu toate astea, cilindrul cu oxigen avusese destul timp pentru a pierde temperatură.

Înconjură cilindrul cu braţele, îl strânse la piept şi aşteptă.

I se păru că trecură ore, dar numai cincisprezece minute se scurseră înainte ca asteroidul să i se pară mai strălucitor. Se apropia din nou de el? Era doar imaginaţia care îi juca feste? Alte cincisprezece minute şi acesta deveni o strălucire distinctă în spaţiu. Lucky mulţumi şansei care l-a aruncat pe partea luminată de soare a asteroidului astfel încât îl putea vedea ca pe o ţintă perfectă.

Îi venea din ce în ce mai greu să respire. Nu se punea problema unei asfixieri cu dioxid de carbon, căci gazul dispărea imediat ce expira. Cu toate astea, fiecare inspiraţie făcea să dispară o cantitate din preţiosul oxigen. Încercă să respire mai puţin, să-şi închidă ochii, să se

odihnească. Oricum, nu putea face nimic până când nu ajungea la asteroid şi trecea de el. Acolo, pe partea lui întunecată, se putea ca Bigman încă să mai aştepte.

Apoi, dacă putea ajunge lângă el, dacă l-ar putea chema prin radio mai înainte să leşine, atunci ar mai fi o şansă.

Orele trecură încet, ca o tortură pentru Bigman. Îşi dorea cu disperare să coboare, dar nu avea curajul. Se gândi că dacă inamicul ar fi existat acolo, ar fi apărut până acum. Apoi se dojeni aspru şi ajunse la concluzia că această linişte desăvârşită şi această lipsă de agitaţie nu era decât o capcană, iar Lucky fusese prins.

Aşeză în faţa lui capsula personală a lui Lucky şi se întrebă ce conţine. Ce bine-ar fi fost dac-ar fi existat vreun mod de a o deschide, de a citi microfilmul din interior. Dacă ar putea face asta, ar putea să o transmită spre Ceres, ar putea să scape de ea, şi va fi liber să se repeadă spre asteroid. Îi va putea distruge pe toţi, îl va putea scoate pe Lucky din orice încurcătură în care ar fi intrat.

Nu! În primul rând nu îndrăznea să folosească sub-etericele. E adevărat că piraţii nu ar putea sparge codul, dar ar detecta unda iar el primise instrucţiuni clare să nu dezvăluie poziţia navei.

În plus, la ce folosea să se gândească să spargă o capsulă personală? O rază de căldură ar putea să o topească şi să o distrugă, o încărcătură atomică ar putea să o dezintegreze, dar nimic nu o putea deschide lăsându-i mesajul intact în afara amprentei persoanei pentru care fusese „personalizată”. Şi cu asta basta!

Mai mult de şase ore trecuseră până când aparatele de detectare a câmpurilor pseudo-gravitaţionale au dat un semnal de alarmă.

Bigman se trezi din visul său de neputinţă şi se uită surprins la ergometru. Pulsaţiile mai multor nave se amestecau în nişte curbe complicate care se topeau precum un şarpe de la o configuraţie la alta.

Scutul *Shooting Starr-ului,* care până acum se menţinuse la o putere scăzută dar suficientă pentru a respinge eventualele „resturi” (termenul folosit de obicei în

spaţiu pentru meteoriţii care călătoreau prin spaţiu şi care aveau un diametru mai mic de trei centimetri) îşi spori intensitatea la maxim. Bigman auzi sunetul puternic al scutului devenind strident. Unul câte unul, lăsă vizoarele cu rază mică de acţiune să se activeze, şir după şir.

Începu să se agite. Navele se ridicau de pe asteroid din moment ce nu puteau fi detectate mai departe. Asta însemna că trebuie să-l fi prins pe Lucky; probabil că deja murise. Nu-i mai păsa câte nave veneau acum spre el. Le va doborî pe toate, una câte una.

Se încruntă. Prima rază de Soare apăru în unul din vizoare. Reglă dispozitivul de ochire şi îl centră. Apoi scoase ceva ce semăna cu o claviatură de pian şi, prinsă într-un fascicul invizibil de energie, nava piraţilor străluci.

Strălucirea nu se datora vreunei acţiuni directe asupra fuzelajului ei, ci era mai degrabă rezultatul absorbţiei de energie de către scutul de protecţie al navei inamice. Străluci din ce în ce mai puternic Apoi scăzu în intensitate când inamicul se întoarse şi se depărtă.

O a doua şi o a treia navă îşi făcură apariţia. Un proiectil îşi croia drum spre *Shooting Star.* În vidul din spaţiu nu avea nici un fel de strălucire, nu scotea nici un fel de sunet, dar prins în lumina soarelui deveni un punct strălucitor de lumină. Deveni un mic cerc în vizor, apoi unul din ce în ce mai mare, până când dispăru din câmpul vizual.

Bigman ar fi putut să se ferească, să dispară cu *Shooting Starr-ul* departe de traiectoria acestuia, dar se gândi: „Lasă-l să lovească”. Voia să-i lase să vadă cu ce au de a face. Poate că semăna cu jucăria unui bogătaş, dar nu vor reuşi să o scoată din funcţiune cu câteva lovituri de „praştie”.

Proiectilul îşi atinse ţinta şi se lovi cu putere oprindu-se în scutul magnetic al navei, care străluci pentru o clipă. Nava se mişcă şi ea încet, absorbind impulsul care trecuse de scut.

— Şi acum să vă întoarcem favorul, murmură Bigman.

Nava lui nu avea la bord nici un fel de proiectile, explozibile sau orice altceva, dar rezerva sa de proiectoare energetice era variată şi destul de puternică.

Mâna lui se opri deasupra butoanelor blasterului când văzu într-unul din vizoare ceva care îi aduse o urmă de încruntare pe faţa lui mică dar hotărâtă, ceva care arăta ca un om îmbrăcat într-un costum spaţial.

Era destul de ciudat că o navă era mult mai vulnerabilă în faţa unui om îmbrăcat într-un costum spaţial decât în faţa celor mai performante arme de la o altă navă. O navă inamică putea fi detectată uşor de detectoarele gravitaţionale de la o distanţă de câţiva kilometri, iar de ergonometre de la o distanţă de câteva mii de kilometri. Un om îmbrăcat în costum spaţial nu putea fi semnalat de detectorul gravitaţional doar de la câteva sute de metri, iar de ergonometre în nici o situaţie.

Mai mult, scutul magnetic era cu atât mai eficient cu cât viteza proiectilului era mai mare. Bucăţi enorme de metal care veneau cu zeci de kilometri pe secundă puteau fi oprite instantaneu. Un singur om, plutind doar cu şaisprezece kilometri pe oră, sesiza existenţa respectivului scut decât printr-o încălzire uşoară a costumului.

Lăsă zece oameni să se apropie de navă şi numai cu o deosebită îndemânare îi vei putea doborî pe toţi. Dacă doi ori trei reuşeau să penetreze scutul şi să ajungă să distrugă uşa de la camera de depresurizare cu blasterul, nava pe care o atacaseră era serios avariată.

Şi acum Bigman văzu doar un mic punct care nu putea să însemne decât avangarda unei astfel de escadrile ucigaşe. Imediat orientă unul din vizoarele secundare pe direcţia puctului luminos. Silueta ajunsese chiar în faţa lui, iar Bigman era gata să tragă când receptorul radio scoase nişte sunete.

Pentru o clipă rămase năucit. Piraţii atacaseră fără avertisment iar el nu încercase să comunice, să spună că se predă, să ofere ceva. Atunci ce era?

Ezită, apoi sunetele deveniră cuvinte ce începură să se repete:

— Bigman… Bigman… Bigman…

Bigman sări de pe scaun, ignorând bărbatul îmbrăcat în costum, lupta, totul.

— Lucky, tu eşti?

— Sunt lângă navă… Costumul spaţial… Aer… nu mai am…

— Pe galaxie!

Bigman, alb la faţă, aduse nava lângă omul aflat în spaţiu, cel pe care era gata să-l distrugă.

Bigman se uită la Lucky care, cu casca dată jos, încă mai trăgea cu lăcomie aer în piept.

— Mai bine te-ai odihni, Lucky.

— Mai târziu, replică el scoţându-şi costumul. Au atacat deja? Bigman încuviinţă din cap.

— Nu contează. Îşi sparg dinţii dacă-l muşcă pe bătrânul Shooter.

— Au dinţi mai puternici decât lasă să se vadă, spuse Lucky. Trebuie să plecăm repede. Îşi vor aduce artileria grea, şi nici rezervele *noastre* de energie n-or să ne ajungă la nesfârşit.

— De unde or să aducă nave grele?

— E o bază importantă de piraţi jos! Poate *cea mai mare bază!*

— Vrei să spui că *nu este* asteroidul ermitului?

— Vreau să spun că trebuie să o ştergem!

Se aşeză la pupitrul de comandă al navei, încă palid la faţă din cauza încercării prin care trecuse. Pentru prima dată stânca de sub ei îşi modifică poziţia de pe ecran. Chiar şi în timpul atacului, Bigman ascultase ordinul lui Lucky de a sta pe loc timp de douăsprezece ore.

Stânca devenea din ce în ce mai mare.

Bigman protestă:

— Dacă tot vrei să o ştergem, de ce aterizăm?

— Nu aterizăm.

Lucky urmări ecranul atent în timp ce cu o mână regla controalele blasterului greu al navei. Intenţionat mări şi reduse din intensitatea razei până când aceasta putea

acoperi o arie destul de mare, dar energia era redusă la intensitatea unei raze de căldură obişnuită.

Aşteptă câteva clipe, din motive pe care curiosul Bigman nu putea să le întrezărească, şi apoi trase. Urmă o strălucire puternică pe suprafaţa asteroidului care se transformă imediat într-o străfulgerare de culoare roşie care în următoarele minute se întunecă.

— Şi acum să mergem, spuse Lucky, şi pe măsură ce alte nave se ridicau în spirală de la baza piraţilor nava lor acceleră.

O jumătate de oră mai târziu, cu asteroidul lăsat departe în spaţiu şi navele care îi urmăreau mult în spate, spuse:

— Fă-mi legătura cu Ceres, vreau să vorbesc cu Conway.

— OK, Lucky. Fii atent, am coordonatele asteroidului. Să le trimit la bază? Putem trimite o flotă şi…

— Nu foloseşte la nimic, spuse Lucky, şi nici nu ne e necesar. Bigman făcu nişte ochi mari.

— Doar nu vrei să spui că ai distrus asteroidul cu o singură rază de blaster?

— Normal că nu. De-abia l-am atins, răspunse Lucky. Ai făcut legătura cu Ceres?

— Am ceva probleme, zise Bigman nervos. Ştia că Lucky era într-una din fazele lui când avea gura cusută şi nu voia să ofere nici un fel de detaliu. Stai! L-am găsit! Dar… Transmit toţi alarmă generală!

Nu era nevoie să explice asta. Apelul era pătrunzător şi necodat.

— Apel general către toate unităţile din afara planetei Marte. Ceres este atacat de forţe ostile, se presupune că sunt piraţi… Apel general către toate unităţile…

— Pe Galaxie! spuse Bigman. Lucky adăugă şi el printre dinţi:

— Sunt întotdeauna cu un pas în faţa noastră orice am face. Trebuie să ne întoarcem! Repede!

13. Atac!

Navele se apropiau într-o coordonare perfectă. O întreagă escadrilă atacă direct Observatorul. În replică, aproape inevitabil, forţele de apărare de pe Ceres şi-au concentrat forţele în acel punct.

Atacul nu se desfăşura la intensitate maximă. Navă după navă plonja pentru a lansa raze de energie într-un scut ce era evident indestructibil. Nici una nu şi-a asumat riscul de a ataca generatoarele de energie aflate în subsol, loc pe care ei îl ştiau cu siguranţă. Navele guvernului ieşiră în spaţiu şi bateriile de la sol deschiseră şi ele focul. La sfârşit două nave ale piraţilor erau distruse în momentul în care scuturile lor cedară iar ele făcură explozie împrăştiind vapori strălucitori. O altă navă din ale cărei rezerve de energie rămăseseră doar câteva picături putea fi capturată într-o eventuală misiune de urmărire. Dar aceasta a fost imediat distrusă, probabil chiar de către echipaj.

Chiar în timpul desfăşurării atacului, unii dintre apărători şi-au dat seama că s-ar putea să fie o şmecherie. Mai târziu, desigur, au văzut asta clar. În timp ce Observatorul era atacat, trei nave au aterizat pe asteroid la câteva sute de kilometri distanţă. Piraţii au coborât din nave şi, purtaţi de „sănii spaţiale” şi înarmaţi cu arme de mână şi tunuri blaster portabile, au atacat sasurile rezidenţiale.

Uşile fură distruse iar piraţii în costume spaţiale năvăliră pe coridoarele din care ieşise aerul. La nivelele de sus se aflau fabrici şi birouri, dar ocupanţii lor fuseseră evacuaţi de la primul semnal de alarmă. Locul lor fusese luat de membrii în costume spaţiale ai miliţiei locale care au luptat brav, dar nu se puteau pune cu profesioniştii din flota piraţilor.

La nivelele de jos, în apartamentele liniştite de pe Ceres a răsunat de asemenea zgomotul armelor. Imediat au fost

trimise semnale de ajutor. Apoi, aproape la fel de repede cum veniseră, piraţii se retraseră.

După ce plecară, oamenii de pe Ceres îşi numărară victimele. Cincisprezece ceresieni erau morţi iar mai mulţi suferiseră răniri mai mult sau mai puţin grave; la aceştia se adăugau şi cinci piraţi morţi. Daunele aduse clădirilor erau şi ele foarte mari.

— Şi un singur om, îi explică Conway furios lui Lucky după ce acesta sosi mai târziu, lipseşte. Numai că el nu se află pe lista locuitorilor şi am fost în stare să ţinem numele lui departe de buletinele de ştiri.

Lucky găsi pe Ceres o agitaţie aproape isterică acum după ce raidul luase sfârşit. De o generaţie nici un inamic nu mai îndrăznise să atace un obiectiv terestru important. Trebuise să treacă prin trei puncte de inspecţie mai înainte de a i se permite să aterizeze.

Stătea în sala Consiliului cu Henree şi Conway şi spuse cu amărăciune:

— Deci Hansen a dispărut! De asta e atâta fierbere aici!

— Trebuie să recunoaştem, spuse Henree grav, că bătrânul ermit a avut curaj. Când piraţii au intrat în bază a insistat să ia un costum, să pună mâna pe un blaster şi să plece alături de membrii miliţiei.

— Dar erau destui miliţieni, replică Lucky. Dacă ar fi rămas aici, ne-ar fi făcut un serviciu şi mai mare. Cum de nu l-ai oprit? În asemenea circumstanţe era el o persoană căreia să-i fi permis să facă un asemenea lucru? Vocea lui Lucky, de obicei calmă avea în ea o urmă de furie reţinută.

Conway răspunse calm:

— Noi nu eram cu el. Garda pe care am lăsat-o cu el a trebuit să se prezinte la datorie. Hansen a insistat să li se alăture şi cel care-l păzea a decis că putea să-şi îndeplinească cele două îndatoriri în acelaşi timp, să lupte cu piraţii şi să-l păzească şi pe ermit.

— Dar nu l-a păzit pe ermit.

— În asemenea împrejurări nici nu poate fi acuzat de ceva. Garda l-a văzut pe Hansen ultima dată când ataca un pirat. Apoi, când piraţii se retrăgeau, ia-l de unde nu-i.

Corpul lui Hansen nu a fost recuperat. Probabil că, viu sau mort, e în mâinile piraţilor.

— Aşa se pare, zise Lucky. Şi acum să vă spun ce mare greşeală e asta. Sunt sigur că întreg atacul de pe Ceres a fost plănuit numai pentru a-l captura pe Hansen.

Henree se întinse după pipă.

— Ştii, Hector, îi spuse el lui Conway, aproape că sunt tentat să-i dau dreptate lui Lucky în cazul ăsta. Atacul asupra observatorului a fost unul mizerabil, o diversiune care să ne atragă dispozitivele de apărare. Singurul lucru pe care l-au reuşit a fost capturarea lui Hansen.

Conway oftă cu putere.

— O singură scurgere de informaţii cum era cea a ermitului nu merita să rişti treizeci de nave.

— Asta e buba, replică vehement Lucky. În momentul ăsta poate că merita. Ţi-am povestit de asteroidul pe care am fost şi ce fel de generatoare trebuie să fi avut. Să presupunem că se aflau la momentul în care erau gata să facă pasul decisiv! Să presupunem că Hansen ştia data şi locul unde va avea loc acest atac decisiv! Să presupunem că ştie planul exact!

— Atunci de ce nu ne-a spus?

— Poate, răspunse Henree, aştepta să folosească acest material pentru a-şi cumpăra imunitatea. Nu am avut niciodată ocazia să discutăm cu el problema asta. Trebuie să admiţi, Hector, că dacă ar fi avut o asemenea informaţie nu contează numărul de nave supuse riscului. Şi trebuie să admiţi şi supoziţia lui Lucky că sunt gata pentru atacul decisiv.

Lucky îi sfredeli cu privirea pe cei doi.

— De ce spui asta, unchiule Gus? Ce s-a întâmplat?

— Spune-i, Hector, continuă Henree.

— De ce să-i spunem lui totul? mârâi Conway. M-am săturat de misiunile astea gen „Călăreţul singuratic”. De-abia aşteaptă să plece acum pe Ganymede.

— Ce e pe Ganymede? întrebă rece Lucky.

Din câte ştia el, pe Ganymede nu era nimic sau în orice caz foarte puţin care să intereseze pe cineva. Era cel mai

mare satelit al lui Jupiter, dar fiind foarte aproape de planetă făcea destul de dificilă manevrarea navelor, aşa încât călătoriile spaţiale în vecinătatea lui nu erau rentabile.

— Spune-i, repetă Henree.

— Uite, spuse Conway. Fii atent. Ştiam că Hansen este important. Motivul pentru care nu l-am avut sub observaţie îndeaproape, motivul pentru care eu şi Gus nu am fost acolo, a fost că mai înainte cu două ore de atacul piraţilor a sosit un raport de la Consiliu care ne punea în vedere faptul că existau dovezi că forţe siriene au aterizat pe Ganymede.

— Ce fel de dovezi?

— Au fost interceptate semnale sub-eterice în fascicul ultrafocalizat. E o poveste lungă, dar important este că, mai mult din întâmplare decât voit, câteva fragmente de cod au fost receptate. Experţii spun că este un cod sirian şi ştim sigur că pe Ganymede nu e nici o instalaţie terestră care să transmită mesaje într-un fascicul aşa de îngust. Eu şi Gus urma să-l luăm pe Hansen şi să ne întoarcem pe Pământ când au atacat piraţii, asta e tot. Şi acum tot trebuie să ne întoarcem pe Pământ. Cu sirienii ieşiţi la rampă, un război poate să izbucnească oricând!

— Înţeleg, spuse gânditor Lucky. Bine, înainte de a ne întoarce pe Pământ mai e un singur lucru pe care vreau să-l verific. Aveţi filmat atacul piraţilor? Presupun că defensiva de pe Ceres nu era aşa de dezorganizată încât să nu filmeze un astfel de eveniment?

— A fost filmat. Dar la ce te aştepţi să ne folosească asta?

— Vă spun după ce le văd. Oricum eu i-am văzut pe piraţi.

Oameni în uniforma flotei stelare purtând însemnele unor grade înalte proiectau imagini strict secrete a ceea ce urma să fie numit în istorie drept „raidul asupra Ceresului”.

— Douăzeci şi şapte de nave au atacat Observatorul. Aşa e? întrebă Lucky.

— Corect, spuse comandantul. Nu mai multe de atât.

— Bine. Şi acum să vedem dacă am înţeles bine şi restul faptelor. Două nave au fost distruse în timpul atacului iar

cea de a treia în timpul urmăririi. Cele douăzeci şi patru s-au retras, dar aţi tras unul sau două focuri asupra lor în retragere.

Comandantul zâmbi.

— Dacă sugerezi că una dintre ele a aterizat pe Ceres şi încă se ascunde aici, te înşeli.

— Dacă este vorba de cele douăzeci şi patru de nave, poate. Dar alte trei nave *au* aterizat pe Ceres, iar echipajele lor au atacat camerele de depresurizare de la Massey. Unde sunt filmele cu acestea?

— Din păcate nu avem prea multe, admise comandantul. Ne-au luat complet prin surprindere. Dar avem filme cu ele, pe când se retrăgeau, iar pe alea ţi le-am arătat.

— Da, aşa este, şi sunt doar două nave în filmele alea. Martorii oculari au raportat că au aterizat trei.

Comandantul spuse rigid:

— Iar trei nave au decolat şi s-au retras. Sunt martori oculari care susţin asta de asemenea.

— Dar nu ai filme decât cu două?

— Păi... da.

— Mulţumesc.

Înapoi în birou, Conway spuse:

— Ce e cu toate astea, Lucky?

— M-am gândit că nava căpitanului Anton trebuie să se afle într-un loc interesant. Filmul mi-a întărit supoziţiile.

— Şi unde era?

— Nicăieri. Asta era interesant. Nava lui e singura pe care o pot recunoaşte, dar cu toate astea nici una dintre nave nu semăna câtuşi de puţin cu ea. E destul de ciudat pentru că Anton trebuie să fie unul din cei mai buni oameni ai lor, altfel nu l-ar fi trimis după *Atlas.* Sau ar fi ciudat dacă n-ar fi adevărat că Ceres a fost atacat de treizeci de nave, iar noi nu avem filmate decât douăzeci şi nouă. Cea de a treizecea care lipsea era a lui Anton!

— Şi eu îmi puteam da seama de asta, spuse Conway. Şi ce am rezolvat?

— Atacul asupra Observatorului nu a fost decât un simulacru. Asta au recunoscut acum până şi navele de apărare. Importante erau cele trei nave care au atacat camera de depresurizare, nave aflate sub comanda lui Anton. Două dintre ele s-au alăturat escadrilei în retragere, un simulacru în simulacru! Cea de a treia navă, în care era şi Anton, singura pe care nu am văzut-o, a continuat cu misiunea principală a zilei. A plecat pe o cu totul altă traiectorie. Oamenii noştri l-au văzut ridicându-se în spaţiu dar a virat aşa de mult încât navele noastre, urmărind escadrila de bază a inamicului din toate puterile, nu l-au putut prinde pe film.

Conway spuse nefericit:

— O să spui acum că se îndreaptă spre Ganymede.

— Dar nu se leagă toate? Piraţii, oricât ar fi de bine organizaţi, nu pot ataca Pământul şi tot ce-i aparţine de unii singuri. *Dar pot* să aranjeze un zbor de diversiune. Pot ţine destule nave terestre să patruleze la nesfârşit în centura de asteroizi pentru a le permite sirienilor să învingă tot ce a mai rămas. Pe de altă parte, Sirius nu poate duce în siguranţă un război la opt ani-lumină de planeta lor decât dacă se bazează pe un ajutor puternic de pe asteroizi. Oricum, opt ani-lumină înseamnă şaptezeci şi cinci de trilioane de kilometri. Nava lui Anton se îndreaptă spre Ganymede pentru a-i asigura de ajutor şi pentru a da semnalul de începere a războiului. Fără avertisment, desigur.

— Măcar dacă, murmură Conway, am fi descoperit baza lor de pe Ganymede mai devreme.

— Chiar şi cu ce am aflat de pe Ganymede, spuse Henree, nu ne-am fi dat seama de gravitatea situaţiei fără cele două incursiuni ale lui Lucky pe asteroizi.

— Ştiu. Scuzele mele, Lucky. Dar avem foarte puţin timp să facem ceva. Trebuie să-i lovim în inimă instantaneu. O escadrilă de nave trimise la baza lor de pe asteroidul de care ne-a vorbit Lucky…

— Nu, spuse Lucky. Nu ajută la nimic.

— De ce spui asta?

— Nu vrem să începem un război, chiar şi cu o victorie. Asta e ce vor *ei* să facem. Fii atent, unchiule Hector, piratul Dingo ar fi putut să mă „prăjească” chiar acolo, pe asteroid. În schimb, a primit ordine să mă trimită în spaţiu. Pentru un timp m-am gândit că făceau asta pentru ca moartea mea să pară un accident. Acum cred că intenţia lor era să enerveze Consiliul. Urmau să transmită că au omorât un membru al Consiliului, nu voiau deloc să ascundă asta, atrăgându-ne într-un atac pripit. Unul din motivele raidului asupra Ceresului trebuie să fi fost că aveau nevoie şi de o altă provocare.

— Şi dacă începem războiul cu o victorie?

— Aici, de partea aceasta a Soarelui? Şi să lăsăm de partea cealaltă Pământul fără cele mai importante unităţi ale flotei? Cu navele siriene aşteptând pe Ganymede, de asemenea de partea cealaltă a Soarelui? Presupun că o să fie o victorie foarte costisitoare. Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut nu este să începem un război, ci să-l prevenim.

— Cum?

— Nimic nu o să se întâmple până când nava lui Anton n-o să ajungă pe Ganymede. Să presupunem că îl putem intercepta şi putem împiedica întâlnirea.

— Interceptarea e mai mult noroc, spuse Conway cu îndoială în glas.

— Nu şi dacă mă duc *eu. Shooting Star* este cel mai rapid şi are cele mai bune ergometre din toată flota.

— Să te duci *tu?*

— Nu ar fi sigur să trimiţi unităţi ale flotei. Sirienii de pe Ganymede nu au cum să fie siguri că atacul nu se îndreaptă împotriva lor. Imediat vor trece la contraatac şi asta ar însemna războiul pe care tocmai încercăm să-l evităm. Nava mea ar părea neputincioasă pentru ei. Vor sta pregătiţi, şi nimic mai mult.

— Eşti mult prea entuziast, Lucky, încercă să-l tempereze Henree. Anton are douăsprezece ore înaintea ta. Nici măcar *Shooting Star* nu-l poate ajunge.

— Ba poate. Şi, o dată ce l-am prins, unchiule Gus, cred că pot forţa oamenii de pe asteroizi să se predea. Fără ei, Sirius nu va ataca şi nu va fi nici un fel de război.

Cei doi rămaseră muţi în faţa lui. Lucky spuse încrezător:

— M-am întors de două ori până acum.

— De fiecare dată a fost pe jumătate miracol, mormăi Conway.

— Celelalte dăţi nu am ştiut cu cine aveam de-a face. Trebuia să-mi dau seama. De data asta însă ştiu. Ştiu exact. O să încălzesc *Shooting Star* şi o să fac aranjamentele necesare cu Observatorul de pe Ceres în timpul ăsta. Voi doi puteţi să faceţi legătura sub-eterică cu Pământul. Vorbiţi cu Coordonatorul...

— Lasă asta în seama mea, fiule. Mă ocup de afacerile guvernului dinainte să te naşti tu. Şi, Lucky, *te rog* să ai grijă de tine!

— Păi, n-am avut întotdeauna, unchiule Hector? Unchiule Gus? Le strânse mâinile cu căldură şi părăsi încăperea.

Bigman îşi scutură praful de pe el nefericit.

— Mi-am îmbrăcat costumul. Am tot ce-mi trebuie, spuse el.

— Nu poţi să mergi, Bigman, îmi pare rău.

— De ce nu?

— Pentru că am s-o iau pe o scurtătură spre Ganymede.

— Şi ce dacă? Ce fel de scurtătură? Lucky zâmbi printre dinţi.

— O să trec prin Soare!

Ieşi pe câmp îndreptându-se spre *Shooting Star,* lăsându-l pe Bigman cu gura căscată.

14. Spre Ganymede Via Soare

O hartă tridimensională a sistemului solar avea mai degrabă înfăţişarea unei farfurii plate. În centru ar fi Soarele, astrul cel mai mare al sistemului. Şi este *cu adevărat* cel mai mare, din moment ce conţine 99,8% din toată materia sistemului solar. Cu alte cuvinte cântăreşte de cinci sute de ori mai mult decât restul obiectelor din sistemul solar puse laolaltă.

În jurul Soarelui se rotesc planetele. Toate au o mişcare de revoluţie aproape în acelaşi plan, iar acest plan este numit ecliptică.

În momentul în care călătoresc de la o planetă la alta, navele spaţiale urmăresc de obicei ecliptica. Făcând acest lucru ele se află în interiorul undelor sub-eterice ale comunicării interplanetare şi pot face opriri intermediare destul de uşoare în drumul lor spre destinaţie. Câteodată, când o navă are nevoie de o viteză mai mare sau vrea să nu fie detectată, se îndepărtează de ecliptică. Mai ales atunci când trebuie să treacă în cealaltă parte a Soarelui.

Asta, se gândea Lucky, intenţionează să facă şi Anton cu nava lui. Se va ridica deasupra „farfuriei” care este sistemul solar, va face un arc sau un pod deasupra Soarelui, şi va coborî înapoi în „farfurie” de partea cealaltă, undeva în vecinătatea lui Ganymede. Cu siguranţă Anton trebuie să se fi îndreptat în acea direcţie, altfel forţele de apărare de pe Ceres nu ar fi avut cum să nu-l filmeze. Era aproape în natura omului să facă toate observările spaţionautice în interiorul eclipticei. În momentul în care le-ar fi venit ideea să caute departe de ecliptică, Anton ar fi fost prea departe pentru a fi observat.

Dar, se gândea Lucky, erau şanse ca Anton să *nu* fi părăsit definitiv ecliptica. Ar fi adoptat acea traiectorie ca şi cum asta ar fi avut de gând, dar s-ar fi întors. Avantajele unei asemenea întoarceri erau multiple. Centura de asteroizi se extinde complet în jurul Soarelui, în sensul că

asteroizii sunt uniform distribuiţi pe toată traiectoria. Rămânând în interiorul centurii, Anton ar fi putut să se ascundă printre asteroizi tot drumul până la aproape o sută şaizeci de milioane de kilometri de Ganymede. Asta i-ar fi adus un plus de siguranţă. Guvernul terestru renunţase practic la puterea lui asupra asteroizilor şi, exceptând rutele către cei patru mari asteroizi, navele guvernului nu ajungeau în acea zonă. Mai mult chiar, dacă vreuna ar ajunge acolo, Anton se va afla întotdeauna într-o poziţie favorabilă pentru a putea cere întăriri de la una din bazele lor de pe asteroizi.

Da, se gândea Lucky, Anton va rămâne în interiorul centurii. Pe de o parte pentru că aşa gândea, pe de altă parte pentru că avea planurile lui, Lucky ridică *Shooting Star* deasupra eclipticei într-un arc strâns.

Soarele era cheia. Era cheia întregului sistem. Era un drum închis şi punctul de virare pentru orice navă pe care omul o putea construi. Pentru a călători dintr-o parte în cealaltă a sistemului, orice navă trebuia să descrie o curbă pentru a evita soarele. Nici o navă cu pasageri nu s-a apropiat la mai puţin de optzeci şi cinci de milioane de kilometri, distanţa dintre Venus şi Soare. Chiar şi acolo, sistemele de răcire erau imperios necesare pentru confortul pasagerilor.

Navele tehnice puteau fi proiectate pentru o călătorie spre Mercur, aflat la o distanţă care variază faţă de Soare de la şaizeci şi şapte milioane de kilometri într-o parte a orbitei, la patruzeci şi cinci de milioane de kilometri în cealaltă. Navele trebuie să o atingă la cea mai depărtată zonă de soare. La mai puţin de patruzeci şi şase de milioane de kilometri o mulţime de metale se topesc.

Totuşi nave foarte specializate sunt construite pentru o observare mai îndeaproape a Soarelui. Fuzelajul lor era impregnat cu un câmp electric puternic de natură ciudată care induce un fenomen cunoscut ca „pseudo-lichefiere” în stratul molecular exterior. Un asemenea înveliş reflecta căldura aproape în totalitate, doar o mică fracţiune penetrând în navă. Văzute de afară asemenea nave par

adevărate oglinzi. Chiar şi aşa, destulă căldură pătrunde pentru a ridica temperatura în interior aproape de punctul de fierbere al apei la o distanţă de zece milioane de kilometri de Soare, recordul de apropiere. Chiar dacă omul ar putea suporta asemenea temperatură, nu ar putea supravieţui radiaţiilor de unde scurte care se transmit de la Soare la o asemenea distanţă, radiaţii care ar putea ucide orice fiinţă în câteva secunde.

Dezavantajul poziţiei Soarelui în cazul călătoriilor spaţiale era evident în asemenea caz, când Ceres era de o parte a Soarelui, în timp ce Pământul şi Jupiter se aflau în cealaltă parte, aproape diametral opuse. Dacă te aflai în centura de asteroizi, distanţa dintre Ceres şi Ganymede era de circa un miliard şi şase sute de milioane de kilometri. Dacă soarele putea fi ignorat şi s-ar putea trece prin el, distanţa ar fi doar de un miliard de kilometri, mai puţin cu aproape patruzeci de procente.

Iată ce voia să facă Lucky, în măsura posibilităţilor.

Conducea *Shooting Star* cu înverşunare, ducându-şi practic existenţa în scaunul antigravitaţional, mâncând şi dormind acolo, simţind în permanenţă presiunea acceleraţiei. Îşi acorda o pauză de cincisprezece minute la fiecare oră.

Trecu mult deasupra orbitei planetelor Marte şi Pământ, dar nu era nimic de văzut acolo, nici măcar cu telescopul navei. Pământul era de partea cealaltă a Soarelui iar Marte era poziţionat aproape la un unghi drept faţă de el.

Deja Soarele era la mărimea lui normală, văzut de pe Pământ, şi nu-l putea vedea decât prin cele mai puternic polarizate ecrane. Încă puţin şi va trebui aparatură stroboscopică.

Indicatoarele de radioactivitate începură să clipească din când în când. În interiorul orbitei Pământului densitatea radiaţiilor pe unde scurte a atins valori respectabile. În interiorul orbitei lui Venus erau necesare precauţii speciale, cum ar fi purtarea unui costum semispaţial care era impregnat cu plumb.

„Eu, gândea Lucky, va trebui să am ceva mai bun decât plumbul”. La apropierea de Soare pe care urma s-o facă el plumbul nu-i va fi de nici un ajutor. Nimic material nu va putea fi de nici un ajutor.

Pentru prima dată după aventura lui de pe Marte cu un an înainte, Lucky scoase dintr-o punguţă specială ataşată de încheietura de la mână obiectul fără consistenţă, semitransparent, pe care îl obţinuse de la fiinţele energetice de pe Marte.

Trecuse deja mult timp de când renunţase să mai facă orice fel de speculaţie în legătură cu metoda prin care fusese obţinut obiectul. Era dezvoltarea unei ştiinţe care avea un milion de ani avans faţă de cea cunoscută de pe Pământ şi care urma o cale necunoscută. Era de neînţeles pentru el la fel cum ar fi nava spaţială pentru un om primitiv, fiind la fel de imposibil de copiat. Dar dădea rezultate! Şi asta conta!

Şi-o puse pe cap. Se mulă după forma craniului său ca şi cum ar fi avut viaţă proprie, iar în acest timp corpul lui începu parcă să emită lumină. Era ca şi cum corpul i-ar fi fost acoperit de un miliard de licurici, şi din cauza asta Bigman îl denumea „scutul licăritor”. Pe faţa şi pe capul său era o parte dură şi strălucitoare care îi acoperea trăsăturile în totalitate, fără a opri lumina să-i pătrundă în ochi.

Era un scut energetic, creat de entităţile de pe Marte pentru nevoile lui Lucky. Însemna că era impermeabil la orice formă de energie în afară de cele care-i erau necesare organismului său, cum ar fi o anumită intensitate a luminii vizibile şi o anume cantitate de energie. Gazele treceau liber, aşa încât Lucky putea respira în voie, iar gazele încălzite în trecere erau răcite intrând în corp la o temperatură adecvată.

Când *Shooting Star-ul* trecu de orbita lui Venus, îndreptându-se spre Soare, Lucky se învălui permanent în câmpul energetic. În timp ce îl purta, nu putea să mănânce sau să bea, dar asta nu avea să dureze mai mult de o zi.

Călătorea cu o viteză extraordinară, mult mai mare decât oricare alta atinsă mai înainte. La impulsul nebunesc

al motoarelor hiperatomice se adăuga şi inimaginabila atracţie a câmpului gravitaţional al Soarelui. Zbura cu milioane de kilometri pe oră.

Activă scutul electric care puse în acţiune moleculele exterioare ale pseudo-lichidului, şi chiar se felicită când făcu asta, pentru că insistase în timpul construirii *Shooting Star-ului* să se adauge acest accesoriu. Termocuplul, care înregistrase până acum temperaturi mai mari de o sută de grade, începu să arate o scădere. Ecranele se înnegriră în timp ce scuturile de metal coborâră pe *glassitul* gros pentru a le feri de spargere şi pentru a împiedica să pătrundă căldura Soarelui.

În momentul în care depăşi orbita lui Mercur aparatele de înregistrare a radiaţiilor o luară razna. Semnalele lor erau continue. Lucky atinse cu o mână învăluită de luminiţe ecranele lor şi sunetul încetă. Până la cele mai puternice raze gamma, radiaţiile penetrau şi umpleau nava, dar erau oprite de aura imaterială care îi înconjura corpul.

Temperatura care atinsese un minim de douăzeci şi şapte de grade începu să crească din nou, în ciuda scutului de oglinzi din jurul navei. Trecu de şaptezeci de grade şi tot continua să crească. Gravimetrele indicau că Soarele trebuie să fie doar la şaisprezece milioane de kilometri depărtare.

O farfurie plină cu apă, pe care Lucky o pusese pe masă şi care scotea aburi de o oră, începu să bolborosească de-a dreptul. Termocuplul atinse acum punctul de fierbere al apei, o sută de grade Celsius.

Shooting Star, gonind pe lângă Soare, era acum la opt milioane de kilometri de astru. Nu se va apropia mai mult. De fapt se afla în partea aflată cel mai la exterior a păturii celei mai rarefiate a atmosferei solare, coroana solară. Din moment ce Soarele este în totalitate gazos (cu toate că cea mai mare parte a gazului este un tip ce nu poate fi obţinut nici în cele mai extreme condiţii de laborator de pe Pământ), nu are o suprafaţă, iar „atmosfera” lui face parte chiar din Soare. Trecând prin coroana solară, Lucky trecea, de fapt, aşa cum îi spusese lui Bigman, prin Soare.

Curiozitatea îl împingea. Nici un om nu mai fusese aşa de aproape de Soare. Cu siguranţă, orice om care ar face asta, nu va putea să se uite la Soare doar cu ochii săi neajutoraţi. Cea mai scurtă străfulgerare din incredibila radiaţie a Soarelui ar însemna moarte instantanee.

Dar el purta scutul de energie primit de la marţieni. Va putea el să reziste la radiaţia solară de la doar opt milioane de kilometri? Simţi că nu trebuie să-şi asume un asemenea risc, dar cu toate astea curiozitatea puse complet stăpânire pe el. Cel mai important ecran al navei era dotat cu o serie de orificii stroboscopice, care ar putea arăta, una câte una, fiecare o serie de şaizeci şi patru de imagini ale Soarelui, fiecare câte o milionime de secundă la patru secunde. Pentru ochi (ca şi pentru cameră), ar părea o expunere continuă, dar de fapt fiecare bucată de sticlă nu va prinde decât a patra parte dintr-o milionime din radiaţia solară emisă. Chiar şi asta necesită nişte lentile special proiectate, chiar opace.

Degetele lui Lucky se mişcară neîndurător, aproape fără o voinţă conştientă, asupra controalelor. Nici nu se putea gândi să piardă o asemenea şansă. Ajustă direcţia telescoapelor spre Soare folosindu-se de gravimetre şi de indicatoare.

Apoi îşi întoarse capul şi stabili contactul. Trecu o secundă, apoi trecu şi cea de-a doua. Îşi imagină o creştere a căldurii în spatele gâtului: pe jumătate chiar aştepta unda mortală de radiaţii. Dar nimic nu se întâmplă.

Se întoarse încet.

Ce văzu avea să-i rămână pentru toată viaţa întipărit în minte. O suprafaţă strălucitoare, ondulându-se şi încreţindu-se, umplu ecranul. Era o porţiune din Soare. Nu putea vedea întregul pe ecran, ştia asta, pentru că la asemenea distanţă, Soarele era de douăzeci de ori mai mare decât părea pe Pământ şi acoperea de patru sute de ori mai mult din cer.

Pe ecran se puteau vedea şi două pete solare, negre, în contrast cu acea strălucire. Fibre de un alb strălucitor se curbau în interiorul lor pentru ca mai apoi să dispară. Erau

arii de activitate care sporeau în intensitate şi se mişcau pe ecran sub ochii lui. Asta nu se datora mişcării de rotaţie, care, chiar la ecuator nu era mai mare de patru mii de kilometri pe oră, ci mai degrabă extraordinarei viteze la care ajunsese *Shooting Star.*

În timp ce se uita, jeturi de gaz roşu, arzător izbucniră spre el, diminuându-se în peisajul încălzit la maxim şi transformându-se într-un negru fumuriu când se îndepărtau de Soare şi se răceau.

Lucky schimbă vizorul, prinzând în imagine o porţiune din marginea curbată a Soarelui, iar acum gazul incandescent (aceste fenomene sunt numite „proeminenţe” şi constau în emanaţii gigantice de hidrogen) apăreau de un roşu aprins pe negrul cerului. Se împrăştiau cu încetinitorul, subţiindu-se şi luând forme fantastice. Lucky ştia că fiecare dintre ele poate înghiţi zece planete de mărimea Pământului, şi că Pământul putea fi aruncat în pata de soare pe care tocmai o văzuse fără a face măcar o izbitură considerabilă.

Închise stroboscoapele cu o mişcare rapidă. Cu toate că din punct de vedere fizic nu i se putea întâmpla nimic, nici un om nu putea să se uite la Soare fără să devină marcat de insignifianţa Pământului şi a tuturor lucrurilor pământeşti.

Shooting Star ocolise pe jumătate Soarele şi se îndepărta rapid trecând de orbitele lui Mercur şi Venus. Acum decelera. Prova navei era opusă direcţiei de mers iar puternicele motoare jucau rolul de frâne.

Imediat ce trecu de orbita lui Venus, Lucky îşi scoase scutul şi îl puse deoparte. Sistemul de răcire al navei încerca să scape de excesul de căldură. Apa de băut era încă aproape fiartă iar conservele alimentare erau deformate acolo unde lichidul din interior ajunsese în stare gazoasă.

Soarele se micşora de acum. Lucky se uită la el. Încă mai era o sferă strălucitoare. Neregularităţile lui, petele lui în mişcare şi proeminenţele nu se mai puteau vedea. Doar coroana, mereu vizibilă din spaţiu, care putea fi văzută de

pe Pământ doar în timpul eclipselor, se întindea în toate direcţiile pe milioane de kilometri. Lucky tremură involuntar doar gândindu-se că trecuse prin ea.

Trecu la douăzeci şi patru de milioane de kilometri de Pământ şi prin telescop descoperi liniile familiare ale continentelor ieşind prin masele albe de nori zdrenţuiţi. Se simţi năpădit de dorul de casă şi o nouă hotărâre de a feri de război miliardele de oameni care mişunau ocupaţi şi care ocupau planeta de origine a tuturor oamenilor ce vieţuiau acum dispersaţi în toate sistemele solare ale galaxiei.

Apoi şi Pământul se depărtă.

Trecând de Marte şi reintrând în centura de asteroizi, Lucky ţintea sistemul lui Jupiter, sistemul solar în miniatură din interiorul celui mare. În centrul lui se afla Jupiter, mai mare decât toate celelalte planete la un loc. În jurul lui se roteau patru sateliţi, trei dintre ei, Io, Europa şi Callisto, aproape de mărimea lunii, iar cel de-al patrulea, Ganymede, cu mult mai mare. De fapt, Ganymede era mai mare decât Mercur şi aproape la fel de mare ca Marte. În plus erau acolo zeci de alţi sateliţi, variind în mărime de la câteva sute de kilometri până la nişte stânci lipsite de importanţă.

În telescopul navei, Jupiter devenea un glob galben strălucitor, pe care se vedeau dungi pale de portocaliu; una dintre ele, ce ieşea în evidenţă, era cândva cunoscută ca „Marea pată roşie”. Trei dintre cei patru sateliţi, inclusiv Ganymede, se aflau de o parte a lui Jupiter, iar cel de-l patrulea se afla de partea cealaltă.

Lucky comunicase aproape toată ziua cu birourile Consiliului de pe Lună. Ergometrele lui sondau spaţiul ca nişte degete întinse. Detectase multe nave, dar Lucky nu le urmărea decât pe cele care aveau un motor sirian pe care l-ar fi recunoscut cu siguranţă imediat ce ar fi apărut.

Nu dădu greş. La o distanţă de treizeci şi două de milioane de kilometri primele trepidaţii îi treziră suspiciunea. Viră în acea direcţie, iar curbele caracteristice deveniră din ce în ce mai pronunţate.

La o sută şaizeci de mii de kilometri telescopul navei o arătă ca pe un punct slab. La şaisprezece mii de kilometri prinsese deja formă şi era nava lui Anton.

La o mie şase sute de kilometri (Ganymede aflându-se la optzeci de milioane de kilometri de ambele nave), Lucky trimise primul mesaj, şi-i ceru lui Anton să întoarcă nava spre Pământ.

La o sută şaizeci de kilometri Lucky primi un răspuns – o descărcare de energie care făcu generatoarele lui să geamă şi care clătină *Shooting Star-ul* ca şi cum s-ar fi lovit cu o altă navă.

Faţa obosită a lui Lucky deveni tensionată.

Nava lui Anton era mai bine înarmată decât se aştepta.

15. Răspuns Parţial

Timp de o oră, manevrele celor două nave au fost indecise. Lucky avea o navă mai bună şi mai rapidă, dar căpitanul Anton avea un echipaj. Fiecare din oamenii lui Anton putea face un anumit lucru. Unul se putea relaxa în timp ce altul putea să fie atent, al treilea putea controla panoul reactoarelor, iar Anton putea conduce operaţiunile.

Lucky, încercând să facă totul deodată şi de unul singur, trebuia să se bazeze pe cuvinte.

— Anton, nu poţi ajunge pe Ganymede, iar prietenii tăi nu vor îndrăzni să rişte să apară aici mai înainte de a şti ce se întâmplă… Eşti terminat, Anton; îţi cunoaştem toate planurile… Nu-ţi foloseşte la nimic să transmiţi mesajul spre Ganymede, Anton; îţi mascăm sub-etericele de la tine spre Jupiter… Navele guvernului se îndreaptă spre noi, Anton… Clipele-ţi sunt numărate. Nu ai prea multe, doar dacă nu te predai… Renunţă, Anton. Renunţă.

În timpul ăsta, *Shooting Star* trebuia să evite cel mai concentrat foc pe care Lucky îl văzuse vreodată. Dar nu toate loviturile puteau fi evitate. Rezervele de energie ale Shooter-ului începură să se diminueze. Lui Lucky i-ar fi plăcut să creadă că şi nava lui Anton suferea la fel. Dar chiar el trăsese câteva focuri din care nici unul nu-şi atinsese practic ţinta.

Nu îndrăznea să-şi ia ochii de pe ecran. Navele terestre care se apropiau nu vor putea ajunge la ei decât peste câteva ore. În aceste ore, dacă Anton îi distrugea rezervele de energie, se depărta de el şi se putea îndrepta spre Ganymede, în timp ce *Shooting Star,* care abia se mişca, nu va putea decât să-l urmărească fără a-l prinde… Sau dacă o flotă a piraţilor ar apărea dintr-o dată pe ecran…

Lucky nu avu curajul să ducă mai departe aceste gânduri. Poate că se înşelase că nu a încredinţat guvernului de prima dată interceptarea navelor. Nu, îşi spuse, numai *Shooting Star* ar fi putut să-l prindă pe Anton la optzeci de

milioane de kilometri de Ganymede; mai mult decât atât, numai ergometrele Shooter-ului l-ar fi putut descoperi. La această distanţă de Ganymede nu era nici o problemă să cheme unităţi ale flotei pentru a-l ucide. Mai aproape de Ganymede orice acţiune a flotei ar fi fost nesigură.

Receptorul lui Lucky, deschis tot timpul, se activă dintr-o dată. Apăru faţa zâmbitoare şi fără griji a lui Anton.

— Văd că ai scăpat şi de data asta de Dingo.

— Şi de data asta? întrebă Lucky. Deci recunoşti că a avut ordin să mă ucidă în duel?

Un tentacul de energie se îndreptă spre nava lui Lucky, transformându-se dintr-o dată într-o rază de forţă distrugătoare. Lucky viră într-o parte cu atâta putere încât aproape că se rostogoli.

— Nu veni prea aproape, spuse Anton râzând, era cât pe-aci să te ating cu ultima rază. Desigur că Dingo avea nişte ordine. Ştim ce facem. Dingo nu ştia cu adevărat cine eşti, dar eu ştiam. Aproape de la început.

— Păcat că nu ai putut să te foloseşti de ce ştiai, replică Lucky.

— Dingo a fost cel care m-a încurcat. S-ar putea să te amuze dacă ai afla că a fost, să spunem, executat. E rău să faci greşeli. Dar oricum nu are rost o asemenea conversaţie acum. Voiam doar să-ţi spun că ne-am distrat, dar acum o să plec.

— Nu ai unde să te duci, spuse hotărât Lucky.

— O să încerc pe Ganymede.

— Vei fi oprit.

— De navele guvernului? Încă nu le pot vedea. Şi nu există nici una care să mă poată prinde la timp.

— Eu te pot prinde.

— M-ai prins. Dar ce poţi face cu mine? Din felul în care lupţi, trebuie să fii singur la bord. Dacă aş fi ştiut asta de la început, nici nu m-aş mai fi deranjat cu tine atâta timp. Nu poţi să lupţi cu un întreg echipaj.

Lucky spuse cu o voce joasă şi intensă:

— Te pot lovi. Te pot distruge complet.

— Da, o dată cu tine. Adu-ţi aminte de asta.

— Asta nu o să mai conteze.

— Te rog. Vorbeşti de parcă ai fi un cercetaş. Urmează acum să-mi reciţi jurământul patrulei de cercetaşi spaţiali juniori.

Lucky ridică vocea:

— Voi, cei de la bord, ascultaţi! În momentul în care căpitanul vostru încearcă să se îndrepte spre Ganymede, o să intru în nava voastră! Asta e moarte sigură pentru voi, dacă nu vă predaţi. Vă promit la toţi un proces corect. Vă promit la toţi cea mai mare consideraţie dacă vă hotărâţi să cooperaţi. Nu-l lăsaţi pe Anton să vă piardă vieţile de dragul unor prieteni sirieni.

— Dă din gură, slugoi al guvernului, dă din gură, veni răspunsul lui Anton. Îi las să asculte. Ştiu şi ei ce fel de proces îi aşteaptă şi, de asemenea, ce fel de consideraţie. O injecţie cu otravă enzimatică.

Degetele lui imitară gestul cuiva care înfige un ac în piele.

— Nu le este frică de tine. Aşa că, adio, slugoi al guvernului, continuă Anton.

Acele de la gravimetrele lui Lucky arătară nişte fluctuaţii slabe în timp ce nava lui Anton prinse viteză şi se îndepărtă. Lucky se uită pe ecrane. Unde sunt navele guvernului? Pe Spaţiu, unde sunt navele guvernului?

Acceleră. Acele gravimetrelor începură din nou să arate nişte fluctuaţii mai puternice.

Distanţa dintre cele două nave începu să se micşoreze. Nava lui Anton crescu viteza; la fel făcu şi *Shooting Star.* Dar puterile de acceleraţie ale Shooter-ului erau mult mai mari decât ale navei piraţilor.

Surâsul de pe faţa lui Anton nu dispăru.

— Optzeci de kilometri, spuse el. Făcu o pauză, apoi spuse: şaptezeci. După o altă pauză, zise: şaizeci. Ţi-ai spus rugăciunile, băieţaş?

Lucky nu-l asculta. Pentru el nu mai exista o altă şansă. Va trebui să intre în el. Mai degrabă decât să-l lase pe Anton să reuşească, mai degrabă decât să lase Pământul să fie târât într-un război, va trebui să-i oprească pe piraţi prin

sinucidere, dacă nu mai exista nici o altă şansă. Navele aveau o traiectorie curbă, una spre cealaltă, într-o tangentă lungă şi lentă.

— Cincizeci, spuse Anton cu nepăsare. Nu sperii pe nimeni. O să te faci de râs până la urmă. Virează şi pleacă acasă, Starr.

— Patruzeci, replică Lucky ferm. Ai cincisprezece minute să te predai, altfel mori.

Se gândi că şi el mai avea de trăit doar cincisprezece minute până să învingă sau să moară.

O faţă apăru în spatele lui Anton pe ecran. Ţinea un deget pe buzele palide şi strânse. S-ar putea ca Lucky să fi clipit. Încercă să se ascundă privind în altă parte apoi să privească din nou spre Anton.

Ambele nave erau la viteză maximă.

— Ce se întâmplă, Starr? întrebă Anton. Ţi-e frică? Inima-ţi bate cu putere? Buzele lui erau desfăcute iar ochii i se mişcau repede.

Lucky îşi dădu seama dintr-o dată că Anton se bucura, că situaţia asta nu era pentru el decât un joc incitant, o situaţie prin care el îşi putea demonstra puterea. Lucky înţelese în acel moment că Anton nu se va preda, că va permite să fie distrus mai degrabă decât să dea înapoi. Lucky se gândi că nu mai putea scăpa cu viaţă.

— Douăzeci, spuse Lucky.

Faţa lui Hansen era în spatele lui Anton. Faţa ermitului! Şi avea ceva în mână.

— Cincisprezece, continuă numărătoarea Lucky. Şase minute. O să intru în tine! Pe Spaţiu, o să te lovesc!

Era un blaster! Hansen avea un blaster.

Lucky începu să respire repede. Dacă Anton se întorcea…

Dar Anton, dacă va putea, nu va înceta nici o secundă să privească faţa lui Lucky. Aştepta să vadă frica apărând şi crescând. Lucky înţelegea clar asta din expresia piratului. Anton nu s-ar fi întors nici pentru un sunet mult mai puternic decât ridicarea uşoară a unui blaster.

Anton primi focul în spate. Moartea veni prea repede pentru ca zâmbetul optimist să dispară de pe faţa lui şi, cu toate că viaţa îl părăsise, pe faţă încă mai stăruia bucuria lui plină de cruzime. Căzu în faţa ecranului şi, pentru o clipă, faţa lui rămase lipită acolo, mai mare decât în realitate, holbându-se la Lucky cu nişte ochi lipsiţi de viaţă.

Lucky îl auzi pe Hansen strigând.

— Înapoi cu toţii. Vreţi să muriţi? Ne predăm. Vino şi ia-ne, Starr!

Lucky viră de pe direcţia de acceleraţie cu două grade. Destul pentru a-i feri.

Ergometrele lui înregistrau acum motoarele navelor guvernamentale care se apropiau. În sfârşit veneau.

Ecranele fixate pe nava lui Anton erau albe ca un semn de capitulare.

Era aproape o axiomă că flota nu era întotdeauna foarte mulţumită atunci când Consiliul Ştiinţei intervenea prea mult în ceea ce considerau ei a fi de domeniul armatei. Asta în special când era o operaţiune spectaculos de reuşită. Lucky Starr ştia asta foarte bine. Era aproape pregătit pentru dezaprobarea destul de slab mascată a amiralului.

— Doctorul Conway ne-a explicat destul de bine situaţia, Starr, şi îţi mulţumim pentru acţiunile tale. Oricum, trebuie să fii conştient că flota cunoştea de mult pericolul sirian şi avea un plan al ei. Aceste acţiuni independente din partea Consiliului pot fi problematice. Ar trebui să-i menţionezi asta şi doctorului Conway. Acum mi s-a cerut de către Coordonator să cooperez cu Consiliul în stadiile următoare ale luptei împotriva piraţilor, dar, zise arătându-şi nemulţumirea, nu pot fi de acord cu sugestia ta de a amâna atacul asupra lui Ganymede. Cred că flota este capabilă să ia propriile decizii când este vorba de bătălie şi de victorie.

Amiralul nu era în apele lui, nefiind obişnuit să se consulte de pe poziţii de egalitate cu cineva, mai ales când acel cineva avea jumătate din vârsta lui. Faţa lui pătrăţoasă cu mustaţa scurtă şi căruntă arăta din plin asta.

Lucky era obosit. Această stare puse stăpânire pe el acum când nava lui Anton fusese imobilizată iar echipajul închis. Reuşi totuşi să fie respectuos.

— Cred că dacă vom face mai întâi curăţenie pe asteroizi, sirienii de pe Ganymede vor înceta să mai fie o problemă.

— Pe Galaxie, omule, cum vrei să „faci curăţenie”? Încercăm asta de douăzeci şi cinci de ani fără nici un rezultat. Să faci curăţenie pe asteroizi e ca şi cum ai încerca să vânezi fantome. Cât despre baza siriană, ştim unde este şi-i cunoaştem foarte bine forţa, spuse amiralul zâmbind scurt. Sigur, îi vine destul de greu Consiliului să-şi dea seama că şi flota este la fel de bine informată. Poate chiar mai bine. Spre exemplu, ştiu că unitatea de sub comanda mea ajunge pentru a le distruge forţa de pe Ganymede. Suntem gata de confruntare.

— Nu mă îndoiesc că aşa este şi că sunteţi gata să-i învingeţi pe sirieni. Dar cei de pe Ganymede nu sunt singurii sirieni care există. Poate că sunteţi gata pentru bătălie, dar sunteţi gata pentru un război lung şi costisitor?

Amiralul se înroşi.

— Mi s-a cerut să cooperez, dar nu pot face asta riscând siguranţa Pământului. Nu pot, orice s-ar întâmpla, să ordon un plan care ar însemna dispersarea flotei noastre printre asteroizi, în timp ce o expediţie siriană se află în sistemul nostru solar.

— Îmi acordaţi o oră? îl întrerupse Lucky. O oră pentru a vorbi cu Hansen, captivul de pe Ceres pe care l-am adus la bordul acestei nave mai înainte de a sosi dumneavoastră, domnule?

— La ce bun asta?

— Îmi acordaţi o oră pentru a vă arăta? Buzele amiralului se strânseră.

— O oră poate fi valoroasă. Poate fi nepreţuită… Bine, dă-i drumul, dar repede. Să vedem ce o să obţii.

— Hansen! strigă Lucky fără a-şi lua ochii calmi de la amiral. Ermitul intră din cuşetă. Avea o înfăţişare obosită,

dar reuşi să schiţeze un zâmbet către Lucky. Prezenţa lui pe nava piraţilor aparent nu-l marcase.

— Vă admiram nava, domnule Starr. E o „bucată de metal” pe cinste, spuse el.

— Uite ce e, interveni amiralul, nu am timp de chestii d-astea. Treci la subiect, Starr! Lasă în pace nava.

— Iată situaţia, domnule Hansen, spuse Lucky. Am oprit nava lui Anton cu ajutorul dumitale nepreţuit pentru care îţi mulţumesc. Asta înseamnă că am întârziat ostilităţile cu Sirius. Dar, avem nevoie de mai mult decât o întârziere. Trebuie să îndepărtăm acest pericol definitiv, şi după cum spunea şi amiralul, avem destul de puţin timp.

— Cum pot să vă ajut? întrebă Hansen.

— Pur şi simplu răspunzând la întrebări.

— Bucuros, dar v-am spus tot ce ştiam. Îmi pare rău că ceea ce ştiu s-a dovedit că valorează atât de puţin.

— Cu toate astea piraţii vă considerau un om destul de periculos. Au riscat destul de mult pentru a vă smulge din mâinile noastre.

— Pot să explic asta.

— E posibil ca dumneata să deţii o informaţie fără să fii conştient de ea? Ceva ce le-ar putea fi fatal?

— Nu văd cum.

— Păi, aveau încredere în dumneata. Din informaţiile pe care mi le-ai oferit, eşti un om bogat; un om cu investiţii valoroase pe Pământ. Cu siguranţă că eşti mai bine situat decât orice alt ermit. Şi cu toate astea piraţii te tratează bine. Sau cel puţin nu te tratează rău. Nu-ţi distrug bunurile. Ba chiar ţi-au lăsat o casă destul de luxoasă, echipată complet.

— Aminteşte-ţi, domnule Starr, i-am ajutat şi eu în schimb.

— Nu prea mult. Mi-ai spus că le-ai permis să aterizeze pe asteroidul dumitale, să lase din când în când acolo câţiva oameni, şi asta era totul. Dacă te-ar fi omorât pur şi simplu ar fi putut avea asteroidul ca şi casa dumitale. În plus, nu ar mai fi avut de ce să se teamă că vei putea

deveni un informator. Ceea ce, până la urmă, s-a şi întâmplat.

Ochii lui Hansen se uitară în altă parte.

— Cu toate astea, aşa stau lucrurile. V-am spus adevărul.

— Da, ce mi-ai spus era adevărat. Dar nu era întregul adevăr. Cred că trebuie să existe un motiv mai bun pentru ca piraţii să aibă încredere completă în dumneata. Trebuie să fi ştiut că te-ar fi costat viaţa dacă te duceai la guvern.

— Şi am spus asta, replică Hansen calm.

— Ai spus că te incriminezi şi pe dumneata dacă îi ajuţi pe piraţi, dar ei au avut încredere când au venit prima dată, *mai înainte* de a începe să-i ajuţi. Altfel te-ar fi scos din circuit de la început. Acum, lasă-mă să ghicesc. O să spun asta doar o singură dată: mai înainte de a deveni un ermit, ai fost pirat, Hansen, iar Anton şi oamenii lui ştiau asta. Ce-ai de spus?

Hansen se făcu alb la faţă.

— Ce-ai de spus, Hansen? întrebă pentru a doua oară Lucky. Vocea lui Hansen era foarte stinsă.

— Ai dreptate, domnule Starr. Am fost odată membru de echipaj pe o navă a piraţilor. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Am încercat să o ascund. M-am retras pe asteroizi şi m-am străduit să fiu considerat mort din punctul de vedere al Pământului. Când un nou grup de piraţi a venit în sistemul solar şi au intervenit asupra mea, n-am mai avut nici o altă şansă decât să cad la învoială cu ei. Când ai aterizat pe asteroidul meu, a fost prima mea şansă de a fugi. Trecuseră douăzeci de ani, oricum. Şi am în favoarea mea faptul că mi-am riscat viaţa pentru a salva un membru al Consiliului. De-asta eram aşa de dornic de a lupta împotriva piraţilor în raidul asupra lui Ceres. Am vrut să mai adaug ceva în favoarea mea. În final, l-am omorât pe Anton, salvându-ţi viaţa în ultima clipă, şi lăsând Pământului timp pentru a-şi trage suflarea. În felul ăsta, chiar dumneata mi-ai spus, războiul poate fi prevenit. Am fost pirat, domnule Starr, dar asta a trecut, şi cred că mi-am plătit datoriile.

— Bine, replică Lucky, atâta timp cât e adevărat. Acum spune-mi dacă ai pentru noi informaţii pe care nu le-ai menţionat înainte şi care ne-ar putea fi de folos?

Hansen negă uşor din cap.

— Nu ne-ai spus că ai fost pirat, adăugă Lucky.

— Nu avea nici o importanţă, sincer. Şi oricum ţi-ai dat seama singur. Nu am încercat să neg.

— Bine, atunci să vedem dacă mai găsim ceva pe care nu o să-l negi. Vezi, încă nu ne-ai spus întregul adevăr.

Hansen păru surprins.

— Ce a mai rămas?

— Faptul că nu ai încetat vreodată să fii pirat. Faptul că tu eşti persoana de care mi s-a vorbit odată, şi asta de către un om din echipajul lui Anton, la puţin timp după duelul meu cu Dingo. Faptul că tu eşti aşa-zisul Şef. Dumneata, Hansen, eşti creierul piraţilor de pe asteroizi.

16. Răspunsul Total

Hansen sări de pe scaun şi rămase aşa. Respiraţia lui ieşi greu printre buzele desfăcute.

Amiralul, şi el la fel de uimit, strigă:

— Pe Galaxie, omule! Ce înseamnă asta? Vorbeşti serios?

— Aşează-te, Hansen, şi să încercăm să-i dăm de capăt. Să vedem cum sună asta. Dacă mă înşel, trebuie să apară o contradicţie pe undeva. Totul începe cu Anton care a debarcat pe *Atlas.* Anton era un om inteligent şi capabil, chiar dacă era destul de ciudat. Nu a avut încredere în mine şi în povestea mea. Mi-a făcut o fotografie tridimensională (asta nu era un lucru greu de făcut fără ca eu să nu observ) şi a trimis-o Şefului pentru instrucţiuni. Şeful a crezut că m-a recunoscut. Cu siguranţă, Hansen, dacă tu ai fi şeful, toate se leagă, pentru că, de fapt, când m-ai văzut în carne şi oase *chiar* m-ai recunoscut. Şeful a trimis înapoi un mesaj spunând că trebuia să fiu omorât. Pe Anton l-a amuzat să facă asta trimiţându-mă într-un duel cu Dingo. Dingo avea instrucţiuni clare să mă ucidă. Anton a recunoscut asta în ultima noastră conversaţie. Apoi, când m-am întors, având cuvântul lui Anton că dacă supravieţuiesc o să mi se acorde şansa să intru în organizaţie, a trebuit să preiei tu comanda. Am fost trimis pe asteroidul tău.

Hansen izbucni:

— Dar asta e nebunie curată. Nu ţi-am făcut nici un rău. Te-am adus înapoi pe Ceres.

— Da, aşa este, şi ai venit şi tu cu mine. A fost ideea mea de a intra în organizaţia piraţilor să aflu ce se întâmplă din interior. Ai avut şi tu aceeaşi idee şi chiar ai obţinut rezultate mai bune. M-ai adus pe Ceres şi ai venit şi tu. Ai aflat cât de nepregătiţi suntem şi cât de mult subestimăm organizaţia piraţilor. Asta însemna că poţi merge înainte cu toată viteza. Raidul de pe Ceres are acum sens. Îmi imaginez că ai luat cumva legătura cu Anton. Sub-etericele

de buzunar sunt destul de răspândite iar coduri destul de inteligente pot fi oricând elaborate. Ai ieşit pe coridoare *nu* ca să lupţi cu piraţii, ci să te alături lor. Nu te-au omorât, te-au „capturat”. Dacă povestea ta ar fi fost adevărată, atunci ai fi fost un informator periculos pentru ei. Ar fi trebuit să te distrugă imediat ce ai fi apărut în bătaia puştii. Dar ei nu ţi-au facut nici un rău. În loc de asta, te-au trimis pe nava-amiral a lui Anton, şi te-au luat cu ei pe Ganymede. Nici măcar nu erai legat sau sub supraveghere. A fost perfect posibil pentru tine să te mişti în linişte în spatele lui Anton şi să-l ucizi. Hansen strigă:

— Dar am tras în el. De ce l-aş fi omorât dacă aş fi fost cine spui tu că sunt?

— Pentru că era un maniac. Era gata să mă lase să-l lovesc mai degrabă decât să se predea sau să se ferească. Aveai planuri mai mari şi nu aveai nici o intenţie să mori pentru a-i satisface orgoliul. Ştiai că dacă îl vom opri pe Anton să contacteze Ganymede nu însemna decât o întârziere. Atacând mai târziu Ganymede am fi provocat oricum războiul. Apoi, continuându-ţi rolul de ermit ai fi găsit o şansă să scapi şi să-ţi reiei vechea identitate. Ce însemna viaţa lui Anton şi pierderea unei nave în comparaţie cu toate astea?

— Ce dovadă ai la tot ce ai spus? întrebă Hansen. Nu sunt decât presupuneri! Unde e dovada?

Amiralul, care se uitase de la unul la altul în tot acest timp, intră şi el în joc.

— Uite ce e, Starr, omul ăsta e prizonierul meu. O să obţinem adevărul de la el.

— Răbdare, domnule amiral. Ora mea nu a trecut… Presupuneri, Hansen? Să mergem mai departe. Am încercat să ajung înapoi la asteroidul tău, Hansen, dar tu nu ai avut coordonatele, fapt destul de ciudat, cu toată explicaţia ta destul de bine gândită. Am calculat o serie de coordonate din traiectoria pe care am mers de la asteroidul tău spre Ceres, iar rezultatele îmi indicau coordonate în zona interzisă, loc în care asteroizii nu se pot afla dacă-şi urmează cursul lor natural. Din moment ce eram sigur de

corectitudinea calculelor mele, mi-am dat seama că asteroidul tău era tot acolo unde fusese prima dată, *în ciuda* cursului natural al lucrurilor.

— Şi? Şi ce-i cu asta? interveni amiralul.

— Vreau să spun că un asteroid nu trebuie să meargă pe orbita lui dacă este destul de mic. Poate avea motoare hiperatomice şi-şi poate *părăsi orbita la fel ca şi o navă spaţială.* Cum altfel îţi explici apariţia unui asteroid în zona interzisă?

Hansen rispotă vehement:

— Dacă spui tu nu e neapărat nevoie să fie şi adevărat. Nu ştiu de ce-mi faci asta, Starr. Mă testezi? E o şmecherie?

— Nu e nici o şmecherie, domnule Hansen, spuse Lucky. M-am întors pe asteroidul tău. M-am gândit că nu o să-l muţi prea departe. Un asteroid care se mişcă are destule avantaje. Nu contează de câte ori este detectat, de câte ori îi sunt notate coordonatele, observatorii şi cei care vor să-l urmărească pot fi îndepărtaţi doar printr-o mişcare în afara orbitei. Totuşi, a mişca un asteroid presupune şi unele riscuri. Un astronom aflat la un telescop care l-ar observa din întâmplare în acel moment, s-ar putea întreba de ce un asemenea asteroid se mişcă în afara eclipticei sau în zona interzisă. Sau, dacă e mai aproape, s-ar putea întreba de ce ar avea un asteroid jeturi de reactoare la un capăt. Îmi închipui că deja îl mai mutaseşi o dată pentru a te întâlni cu nava lui Anton şi pentru ca eu să pot fi lăsat pe el. Eram sigur că nu-l vei mai muta prea departe aşa de repede. Aşa că m-am întors şi am căutat printre asteroizii din vecinătate pe unul care ar avea aceeaşi mărime şi formă. L-am găsit. Am găsit un asteroid care era de fapt o bază, o fabrică, şi un depozit în acelaşi timp, iar la suprafaţa lui am auzit zgomot de motoare superatomice în stare să-l mute prin spaţiu. O piesă importată de la sirieni, presupun.

— Dar ăla nu era asteroidul *meu,* spuse Hansen.

— Nu? Eu l-am găsit pe Dingo acolo. Se lăuda că nu a avut nici o nevoie să mă urmărească; că ştia unde mă duc. Singurul loc spre care ştia că mă îndrept era asteroidul tău.

Din asta am tras concluzia că asteroidul tău şi cel pe care se află baza piraţilor este de fapt unul şi acelaşi.

— Nu! Nu! strigă Hansen. Amiralul are dreptate. Există mii de asteroizi cu aceeaşi formă şi mărime ca al meu, şi nu sunt responsabil pentru orice remarcă făcută de un pirat.

— Iată o altă dovadă care s-ar putea să fie mai convingătoare pentru tine, continuă Lucky. Pe baza piraţilor între două stânci era o vale plină de conserve folosite.

— Conserve folosite! strigă amiralul. Pe Galaxie, ce legătură are cu asta, Starr?

— Hansen depozita conservele folosite într-o vale de pe asteroidul lui. Nu-i plăcea ca stânca lui să fie acompaniată de propriul ei gunoi. De fapt probabil că nu voia ca ele să-i înconjoare asteroidul şi să-i dezvăluie poziţia. Am văzut valea plină de conserve când am plecat de pe asteroidul lui. Le-am văzut din nou când m-am apropiat de baza piraţilor. Acesta e motivul pentru care am ales acel asteroid pentru a-l cerceta şi nu altul. Uită-te la acest om, amirale, şi spune-mi dacă te poţi îndoi că am spus adevărul.

Faţa lui Hansen era contorsionată de furie. Nu mai era acelaşi om. Orice urmă de bunăvoinţă dispăruse.

— Bine. Şi ce dacă? Ce vrei?

— Vreau să chemi Ganymede. Sunt sigur că tu ai condus tratativele cu ei mai înainte. Or să te recunoască. Spune-le că asteroizii se predau Pământului şi că îşi alătură forţele împotriva sirienilor dacă e necesar.

— De ce aş face-o? Mă ai pe mine, dar nu ai asteroizii. Nu poţi să-i cureţi pe toţi.

— Putem, dacă vom captura asteroidul tău. Are toate datele necesare, nu-i aşa?

— Încearcă să-l găseşti, spuse Hansen, cu o voce răguşită, încearcă să dai de el într-o pădure de stânci. Chiar tu spui că se poate mişca.

— Va fi uşor de găsit, spuse Lucky. Valea ta de conserve, ştii, nu?

— Încearcă. Uită-te la fiecare asteroid până găseşti valea. O să-ţi ia un milion de ani.

— Nu. Doar o zi sau două. Când am părăsit baza piraţilor, m-am oprit doar atât cât să incendiez valea plină de conserve cu o rază de căldură. Le-am topit şi apoi le-am lăsat să se transforme prin îngheţ într-o bucată de metal deformată şi strălucitoare. Asteroidul nu are atmosferă care să le ruginească suprafaţa, aşa că ea rămâne ca şi porţile metalice folosite ca puncte de plecare într-un duel cu arme reactive. Când întâlneşte lumina solară trimite reflexii în fascicule focalizate. Tot ce are de făcut Observatorul de pe Ceres este să caute un asteroid de zece ori mai strălucitor decât ar trebui să fie în raport cu mărimea. I-am pus să înceapă cercetările chiar înainte de a pleca să interceptez nava lui Anton.

— E o minciună.

— Da? Cu mult înainte de a ajunge la Soare am primit un mesaj sub-eteric care includea o fotografie. Uite-o!

Lucky o scoase de sub sugativa de pe birou.

— Punctul luminos înconjurat este chiar asteroidul tău.

— Crezi că mă poţi speria?

— Ar trebui. Navele Consiliului deja au aterizat pe el.

— Ce? strigă furios amiralul.

— Nu mai era timp de pierdut, domnule, spuse Lucky. Am găsit apartamentele lui Hansen şi la celălalt capăt am găsit tunelul care îl conecta cu baza piraţilor. Am aici câteva documente sub-eterizate care conţin coordonatele principalelor baze, Hansen, şi chiar şi câteva din fotografiile bazelor. Dovada grăitoare, Hansen, nu-i aşa!

Hansen se prăbuşi. Gura i se deschise iar sunete lipsite de coerenţă îi ieşiră din gură.

— Am trecut prin toate astea, Hansen, pentru a te convinge că ai pierdut, spuse Lucky. Ai pierdut complet şi definitiv. Nu ai mai rămas decât cu viaţa ta. Nu-ţi fac nici o promisiune dar, dacă faci ce spun eu, poate vei reuşi să o salvezi. Vorbeşte cu Ganymede.

Hansen se uita neajutorat la propriile degete. Amiralul vorbi plin de furie:

— Consiliul a curăţat asteroizii? Au făcut-o deja? Nu s-au consultat cu amiralitatea?

— Ce ai de spus, Hansen? întrebă Lucky.

— Ce mai contează acum? O să chem Ganymede, spuse el.

* * *

Conway, Henree şi Bigman erau la spaţioport pentru a-l întâmpina pe Lucky când se întoarse pe Pământ. Toţi cinară împreună în Camera de Sticlă aflată la cel mai înalt nivel al localului *Planet Restaurant.* Pereţii camerelor erau făcuţi din sticlă curbată şi transparentă şi puteau astfel privi luminile calde ale oraşului care păleau în câmpiile de dedesubt.

— Am avut noroc că membrii Consiliului au fost capabili să ajungă în bazele piraţilor mai înainte ca aceasta să devină o treabă a armatei. Acţiunea militarilor nu ar fi rezolvat complet problema, spuse Henree.

Conway aprobă şi el din cap.

— Ai dreptate. Ar fi lăsat asteroizii vacanţi pentru o nouă bandă de piraţi. Cea mai mare parte dintre aceşti oameni nici nu ştiau că luptă alături de sirieni. Erau mai degrabă oameni normali aflaţi în căutarea unei vieţi mai bune decât cea pe care o duceau. Cred că putem convinge guvernul să-i amnistieze pe toţi, în afară de cei care au participat efectiv la raiduri, şi aceştia din urmă nici nu sunt prea mulţi.

— De fapt, continuă Lucky, ajutându-i să continue dezvoltarea asteroizilor, finanţând extinderea fermelor de enzime, aducându-le apă, aer şi energie, construim un zid de apărare pentru viitor. Cea mai bună protecţie împotriva criminalilor de pe asteroizi este o comunitate prosperă şi liniştită. În asta constă pacea.

Bigman interveni şi el cu o voce războinică:

— Nu te mai amăgi. E pace doar până când se hotărăsc sirienii să încerce din nou.

Lucky puse mâna pe faţa încruntată a micuţului şi o împinse în joacă.

— Bigman, cred că îţi pare rău că am evitat un război. Ce se întâmplă cu tine? Nu poţi să te bucuri şi tu ca restul lumii?

— Auzi, Lucky, ai fi putut să ne spui şi nouă mai multe atunci, zise Conway.

— Mi-ar fi plăcut, spuse Lucky, dar era necesar pentru mine ca să tratez cu Hansen singur. Erau motive personale.

— Dar când a fost prima dată când l-ai bănuit, Lucky? Ce l-a dat de gol? vru să afle Conway. Faptul că asteroidul lui a pătruns într-o zonă interzisă?

— Ăsta a fost ultimul lucru, admise Lucky, dar mi-am dat seama că nu era nici pe jumătate ermit la o oră după ce m-am întâlnit cu el. Mi-am dat seama că era, pentru mine, mai important decât oricine din toată galaxia.

— Ce-ar fi să ne explici şi nouă asta?

Conway înfipse furculiţa în ultima bucată de friptură şi mestecă mulţumit în continuare.

— Hansen m-a recunoscut ca fiind fiul lui Lawrence Starr. Mi-a spus că s-a întâlnit cu tata odată, şi chiar s-a întâlnit. Oricum, oamenii Consiliului nu au parte de publicitate şi o întâlnire e necesară pentru a explica faptul că putea vedea asemănarea pe faţa mea. Dar recunoaşterea asta avea două aspecte ciudate. A văzut cel mai clar asemănarea când m-am enervat. Totuşi din ce mi-aţi spus, unchiule Conway şi unchiule Gus, tata se enerva destul de greu. „Zâmbăreţ” era adjectivul care i se atribuia cel mai des tatălui meu când se vorbea despre el. Şi, mai mult, când Hansen a venit pe Ceres, nu v-a recunoscut pe nici unul dintre voi. Chiar şi când v-a auzit numele n-a avut nici o reacţie.

— Şi ce e rău cu asta?

— Voi şi tata aţi fost tot timpul împreună, nu-i aşa? Cum s-ar fi putut ca Hansen să-l fi întâlnit pe tata şi să nu vă fi întâlnit pe voi doi? Şi mai mult chiar, să se întâlnească cu tata când era nervos şi în unele circumstanţe în care faţa lui a rămas bine întipărită în mintea lui Hansen, încât a reuşit să mă recunoască după douăzeci şi cinci de ani. Ar fi o singură explicaţie. Tata a fost fără voi doar în ultimul zbor

spre Venus, iar Hansen a luat parte la acel măcel. Şi nici nu era acolo ca un simplu membru al echipajului. În mod normal, nici un simplu membru nu poate deveni destul de bogat pentru a fi în stare să amenajeze un asteroid şi să petreacă douăzeci de ani pentru a face o organizaţie mai mare din tot ce mai rămăsese. Trebuia să fie căpitanul navei care a atacat. Ar fi avut treizeci de ani atunci; destul de bătrân pentru a fi căpitan.

— Pe Spaţiu! spuse Conway sec. Bigman strigă indignat:

— Şi nu l-ai împuşcat cu mâna ta?

— Cum puteam să fac asta? Aveam treburi mai importante decât o problemă personală. Da, e adevărat că mi-a ucis părinţii, dar a trebuit să fiu şi eu politicos cu el, cel puţin pentru o vreme.

Lucky duse cana de Caféa la buze şi se opri pentru a se uita din nou spre oraşul de jos.

— Hansen va sta în închisoarea de pe Mercur pentru restul vieţii lui, ceea ce e o pedeapsă mai mare decât o moarte uşoară. Sirienii au plecat de pe Ganymede, aşa că va fi pace. Asta e o recompensă mai mare pentru mine decât de zece ori moartea lui; şi un lucru mult mai bun pentru memoria părinţilor mei.